বড়ো সাধু

১ম

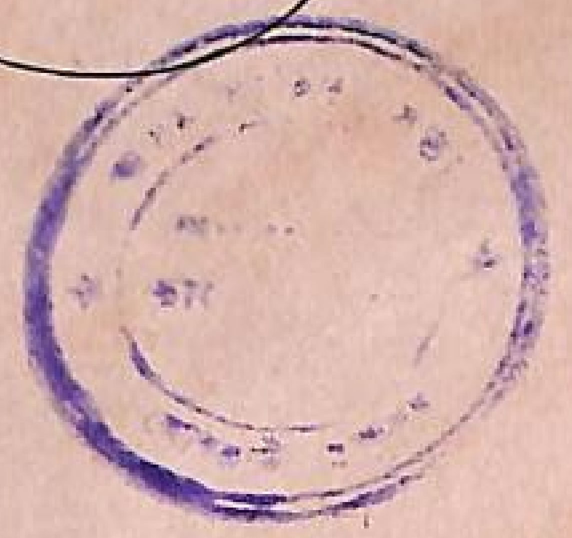

শ্ৰীবীৰেন্দ্ৰ কুমাৰ দাস এম. এ.

১৯৭৭

অসম সাহিত্য সভা

বড়ো সাধু

শ্রীবীৰেন্দ্ৰ কুমাৰ দাস এম.এ.

১৯৭৭

অসম সাহিত্য সভা

BODO-SADHU: A collection of folk-tales of Bodo-people of Western Assam Compiled by Birendra Kumar Das, M. A. Lecturer, Kokrajhar College, and published by Dr. Hemanta Kumar Sarma M.A., Ph. D., General Secretary, Asam Sahitya Sabha, Chandrakanta Handique Bhawan Jorhat, 1st ed., 1977.

প্ৰকাশক ঃ
ডক্টৰ হেমন্তকুমাৰ শৰ্মা এম্. এ, পি. এইছ্. ডি.
প্ৰধান সম্পাদক,
অসম সাহিত্য সভা

কেন্দ্ৰীয় কাৰ্য্যালয় ঃ
চন্দ্ৰকান্ত সন্দিকৈ ভৱন,
যোৰহাট—১

গুৱাহাটী কাৰ্য্যালয় ঃ
ভগৱতীপ্ৰসাদ বৰুৱা ভৱন,
গুৱাহাটী—১

প্ৰথম প্ৰকাশ ঃ ১৯৭৭

মূল্য ঃ ৪·০০ টকা

ছপাশাল ঃ
শ্ৰীসৰস্বতী প্ৰেছ
গুৱাহাটী—১

আগকথা

সাধুকথা লোকসাহিত্যৰ এটি বিশিষ্ট অঙ্গ। সাধুকথা মুখে মুখে প্ৰচলিত হৈ অহা বাবে বিশেষকৈ বক্তাই নিজৰ ভাষাত নিজ ভঙ্গিমাত সাধুবোৰ বৰ্ণাই যায় কাৰণে ভাষা-সাহিত্যৰ বুৰঞ্জীত ইবোৰৰ মূল্য হয়তো বৰ বেছি নাই, কিন্তু সমাজ অধ্যয়নৰ ক্ষেত্ৰত ইবোৰৰ প্ৰমূল্য উলাই কৰিব নোৱাৰি। একোখন সমাজৰ আচাৰ-নীতি, চিন্তাধাৰা, লোক বিশ্বাস, সমাজৰ বিভিন্ন লোকৰ মাজত থকা মৰম-চেনেহ, প্ৰেম-প্ৰীতি, কামনা-বাসনা, ঈৰ্ষা-কপটতা, ভয়-ঘৃণা. দুঃসাহসিকতা আদিৰ চিত্ৰাঙ্কন সাধুকথাৰ অন্যতম লক্ষণ বহু সময়ত মানুহৰ উপৰি দেও-ভূত, পিশাচ-দৈত্য আৰু বিভিন্ন জীৱ-জন্তু সাধুকথাৰ চৰিত্ৰৰূপে অবতীৰ্ণ হলেও সিবোৰৰ কাৰ্যকলাপৰ মাজত এটি অভাবনীয় আকৰ্ষণ অনুভৱ কৰা যায়। যদিও বহু সাধুকথাৰ বিষয়বস্তু বাস্তৱতাৰ পৰা আতৰত তথাপি তাৰ মাজতে এক সৰলতাই বিৰাজ কৰে। ভালেমান সাধুকথাত উপদেশ পূৰ্ণ বা নীতিমূলককথাও নিহিত্ত হৈ থাকে। সেইহে সাধুকথাৰ অলৌকিকতাকো পাঠকে স্বাভাৱিক বুলি গ্ৰহণ কৰে। অৱশ্যে এইটোও ঠিক যে শিশু আৰু নিৰক্ষৰ জনসাধাৰণেই সাধুকথাৰ প্ৰধান শ্ৰোতা।

সমাজ তাত্ত্বিক বা নৃতাত্ত্বিক কাৰণ অথবা আন যি কোনো কাৰণতেই নহওক আজি পৃথিৱীৰ সুসভ্য জাতিবোৰে সিবিলাকৰ মাজতপ্ৰচলিত হৈ অহা সাধুবোৰ সংগ্ৰহ কৰিবলৈ লৈছে; শিক্ষা আৰু সভ্যতাৰ পোহৰত মানুহে যিমানেই আধুনিক হৈ পৰিছে লোক সাহিত্যৰ আদৰো সিমানেই কমি আহিছে। অসমীয়া সাধু কথাও ইয়াৰ ব্যতিক্ৰম নহয়। সেই কাৰণে পাহৰণিৰ গৰ্ভত লয় পোৱাৰ আগতে এই সাধুবোৰ সংগ্ৰহ আৰু প্ৰকাশ কৰাৰ আৰু এনে প্ৰয়োজনৰ কথা উপলব্ধি কৰাৰ ফলস্বৰূপেই আমি লাভ কৰিছো

সাহিত্য ৰথী বেজবৰুৱাৰ “ককাদেউতা আৰু নাতি ল’ৰা”, “বুঢ়ীআইৰ সাধু ; জ্ঞাননন্দ জগতীৰ “সাধুকথাৰ জোলোঙা” ; শৰৎচন্দ্ৰ গোস্বামীৰ “অসমীয়া সাধুকথা”, কুমুদেশ্বৰ বৰঠাকুৰৰ “সাধুৰ ভড়াল”, শ্ৰীৰামচন্দ্ৰ দাসৰ “মোৰ দেশৰ সাধুকথা” ; শ্ৰীঅতুলচন্দ্ৰ হাজৰিকাৰ “আইতাৰ সাধু” ; “অৰ্জুনচন্দ্ৰ দাসৰ “অসমীয়া সাধু” সংগৃহীত বিভিন্ন জনপ্ৰিয় সাধু।

আজি কিছু বছৰৰ পৰা অসম সাহিত্য সভাই অসম আৰু ইয়াৰ দাঁতিকাষৰীয়া অঞ্চলত বসবাস কৰি অহা জনগোষ্ঠীৰ মাজত প্ৰচলিত সাধুবোৰ সংগ্ৰহ আৰু প্ৰকাশৰ কাৰণে চেষ্টা কৰি আহিছে। আৰু এনে চেষ্টাৰ এটি মহৎ ফল হল ‘অসমৰ জনজাতীয় সাধু’ (১৯৬২)। এইবেলিও অসম সাহিত্য সভাৰ কাৰ্যপালিকাই (১৯৭৬-৭৭ চন) অসম আৰু ইয়াৰ দাঁতি কাষৰীয়া ৰাজ্যৰ বিভিন্ন জনগোষ্ঠী আৰু ধৰ্মসম্প্ৰদায়ৰ মাজত প্ৰচলিত সাধুবোৰ স্বকীয় গোষ্ঠী বা সম্প্ৰদায়ভুক্ত লোকৰ দ্বাৰা সংগ্ৰহ কৰাই সহজ ভাষাত প্ৰকাশৰ কাৰণে এখনি আঁচনি গ্ৰহণ কৰে। এই আঁচনিৰ লগত দুটা প্ৰধান উদ্দেশ্য নিহিত হৈ আছে ঃ এটা হ’ল বিভিন্ন জনগোষ্ঠী আৰু ধৰ্মসম্প্ৰদায়ৰ পাঠক সমাজে যাতে এই সাধুবোৰ জানি লৈ পৰস্পৰক বুজিবলৈ চেষ্টা কৰিব পাৰে। কিয়নো পৰস্পৰক জানিলেহে পৰস্পৰৰ ধৰ্ম, সাহিত্য আৰু সংস্কৃতিক শ্ৰদ্ধা কৰিবলৈ সুগম হয় আৰু ই জাতীয় সংহতিৰ পথ প্ৰদৰ্শকৰো কাম কৰে। আঁচনিৰ দ্বিতীয় উদ্দেশ্য হ’ল আমাৰ ভাষাত শিশু সাহিত্যৰ অভাৱ এতিয়াও বাৰুকৈয়ে আছে। এনে আঁচনিভুক্ত গ্ৰন্থই সেই অভাৱ পূৰণত কিছু সহায় কৰিব বুলি বিশ্বাস ৰখা হৈছে।

এনে আঁচনিৰ অন্তৰ্ভুক্ত এখনি পুথি হল ‘বড়ো-সাধু’। অসম সাহিত্য সভাৰ অনুৰোধক্ৰমে এই পুথিত সন্নিবিষ্ট সাধুসমূহ সংগ্ৰহ কৰি লিখি দিছে কোকৰাঝাৰ কলেজৰ অধ্যাপক শ্ৰীবীৰেন্দ্ৰকুমাৰ দাস ডাঙৰীয়াই। এইবাবে তেখেতৰ শলাগ ললো। পুথিখনিৰ

পাণ্ডুলিপি পুণৰীক্ষণ কৰি আৰু আহি কাকত চাই দিয়া বাবে প্ৰাগ্‌জ্যোতিষ কলেজৰ অধ্যাপক ডক্টৰ শ্ৰীনবীন চন্দ্ৰ শৰ্মাক ধন্যবাদ জনালো।

শেষত পঢ়ুৱৈ সমাজে পুথিখনি আদৰি ললে পৰম আনন্দ পাম।

বিনীত—

১ ফেব্ৰুৱাৰী ১৯৭৭
ভগৱতীপ্ৰসাদ বৰুৱা ভৱন
গুৱাহাটী - ১

শ্ৰীহেমন্তকুমাৰ শৰ্মা
প্ৰধান সম্পাদক
অসম সাহিত্য সভা

সুচীপত্ৰ

সাহিত্য ৰথী বেজবৰুৱাৰ "ককাদেউতা আৰু নাতি ল'ৰা","বুঢ়ীআইৰ সাধু ; জ্ঞাননন্দ জগতীৰ "সাধুকথাৰ জোলোঙা" ; শৰৎচন্দ্ৰ গোস্বামীৰ "অসমীয়া সাধুকথা", কুমুদেশ্বৰ বৰঠাকুৰৰ "সাধুৰ ভড়াল", শ্ৰীৰামচন্দ্ৰ দাসৰ "মোৰ দেশৰ সাধুকথা" ; শ্ৰীঅতুলচন্দ্ৰ হাজৰিকাৰ "আইতাৰ সাধু" ; "অৰ্জুনচন্দ্ৰ দাসৰ "অসমীয়া সাধু" সংগৃহীত বিভিন্ন জনপ্ৰিয় সাধু।

আজি কিছু বছৰৰ পৰা অসম সাহিত্য সভাই অসম আৰু ইয়াৰ দাঁতিকাষৰীয়া অঞ্চলত বসবাস কৰি অহা জনগোষ্ঠীৰ মাজত প্ৰচলিত সাধুবোৰ সংগ্ৰহ আৰু প্ৰকাশৰ কাৰণে চেষ্টা কৰি আহিছে। আৰু এনে চেষ্টাৰ এটি মহৎ ফল হল 'অসমৰ জনজাতীয় সাধু' (১৯৬২)। এইবেলিও অসম সাহিত্য সভাৰ কাৰ্যপালিকাই (১৯৭৬-৭৭ চন) অসম আৰু ইয়াৰ দাঁতি কাষৰীয়া ৰাজ্যৰ বিভিন্ন জনগোষ্ঠী আৰু ধৰ্মসম্প্ৰদায়ৰ মাজত প্ৰচলিত সাধুবোৰ স্বকীয় গোষ্ঠী বা সম্প্ৰদায়ভুক্ত লোকৰ দ্বাৰা সংগ্ৰহ কৰাই সহজ ভাষাত প্ৰকাশৰ কাৰণে এখনি আঁচনি গ্ৰহণ কৰে। এই আঁচনিৰ লগত দুটা প্ৰধান উদ্দেশ্য নিহিত হৈ আছে ঃ এটা হ'ল বিভিন্ন জনগোষ্ঠী আৰু ধৰ্মসম্প্ৰদায়ৰ পাঠক সমাজে যাতে এই সাধুবোৰ জানি লৈ পৰস্পৰক বুজিবলৈ চেষ্টা কৰিব পাৰে। কিয়নো পৰস্পৰক জানিলেহে পৰস্পৰৰ ধৰ্ম, সাহিত্য আৰু সংস্কৃতিক শ্ৰদ্ধা কৰিবলৈ সুগম হয় আৰু ই জাতীয় সংহতিৰ পথপ্ৰদৰ্শকবো কাম কৰে। আঁচনিৰ দ্বিতীয় উদ্দেশ্য হ'ল আমাৰ ভাষাত শিশু সাহিত্যৰ অভাৱ এতিয়াও বাৰুকৈয়ে আছে। এনে আঁচনিভুক্ত গ্ৰন্থই সেই অভাৱ পূৰণত কিছু সহায় কৰিব বুলি বিশ্বাস ৰখা হৈছে।

এনে আঁচনিৰ অন্তৰ্ভুক্ত এখনি পুথি হল 'বড়ো-সাধু'। অসম সাহিত্য সভাৰ অনুৰোধক্ৰমে এই পুথিত সন্নিবিষ্ট সাধুসমূহ সংগ্ৰহ কৰি লিখি দিছে কোকৰাঝাৰ কলেজৰ অধ্যাপক শ্ৰীবীৰেন্দ্ৰকুমাৰ দাস ডাঙৰীয়াই। এইবাবে তেখেতৰ শলাগ ললো। পুথিখনিৰ

পাণ্ডুলিপি পুণৰীক্ষণ কৰি আৰু আহি কাকত চাই দিয়া বাবে প্ৰাগ্‌জ্যোতিষ কলেজৰ অধ্যাপক ডক্টৰ শ্ৰীনবীন চন্দ্ৰ শৰ্মাক ধন্যবাদ জনালো।

শেষত পঢ়ুৱৈ সমাজে পুথিখনি আদৰি ললে পৰম আনন্দ পাম।

বিনীত—

১ ফেব্ৰুৱাৰী ১৯৭৭
ভগৱতীপ্ৰসাদ বৰুৱা ভৱন
গুৱাহাটী - ১

শ্ৰীহেমন্তকুমাৰ শৰ্মা
প্ৰধান সম্পাদক
অসম সাহিত্য সভা

যমদূতৰ পৰাজয়

এদিনাখন এজন ডেকা ল'ৰাই কিবা কাৰণত নৈৰ পাৰে পাৰে গৈ আছিল। এইদৰে গৈ থাকোঁতে হঁঠাৎ সি দেখিবলৈ পালে যে, নৈৰ পানীত এটা মৰাশ ওপঙি আছে ; আৰু পানীৰ দাঁতিত এযোৰ শগুন শগুনীয়ে চাই আছে। মৰাশটো দেখি শগুন-শগুনীৰ লোভ লাগিছিল ; কিন্তু পানীৰ পৰা শটো আনে কেনেকৈ ? গতিকে নৈৰ পাৰে পাৰে গৈ থকা ডেকা ল'ৰাজনক মাতিলে। ডেকা লৰাজন শগুন-শগুনীৰ ওচৰলৈ আহিল। শগুন-শগুনীয়ে ডেকাক কলে "পানীত ওপঙি থকা মৰাশটো পাৰলৈ আনি দিলে ভাল পালোহেঁতেন।" ল'ৰাজনে কলে "মোক কি দিবাঁ ?" শগুন-শগুনীয়ে কলে—"ইয়াৰ বাবে আমি তোমাক এটা বৰ দিম"।

শগুন-শগুনীৰ কথাত ল'ৰাজন মান্তি হ'ল আৰু মৰাশটো পাৰলৈ আনি দিলে।

শগুন-শগুনীয়ে মৰাশটো আনন্দমনেৰে খালে আৰু সিহঁতৰ জ্ঞাতি কুটুম্ব সকলোকে খুৱালে।

শগুন-শগুনীৰ এতিয়া পাল পৰিল—ল'ৰাজনক বৰ দিয়া। আগৰ প্ৰতিশ্ৰুতি অনুসৰি শগুন-শগুনীয়ে তাক এটি এটিকৈ নিজৰ ডেউকাৰ পৰা পাখি উলিয়াই দি ক'লে "এই পাখিবোৰে তোমাক মহৎ উপকাৰ কৰিব আৰু বিপদৰ সময়তো সহায় কৰিব"।

এই বুলি কৈ শগুন-শগুনী উৰি গুচি গ'ল। ডেকা ল'ৰাজনেও নিজৰ গন্তব্য পথত গৈ থাকিল। এইদৰে গৈ থাকোঁতে কেইজনীমান গাভৰু ছোৱালীয়ে নৈৰ পাৰত গা ধুই থকা সি দেখিলে। ল'ৰাজনে শগুনে বৰ হিচাপে দিয়া পাখিৰে গাভৰুহঁতক চোৱাত দেখিলে যে সেই ছোৱালী কেইজনী আচলতে মানবী নহয় দেৱকন্যাহে।

সি গৈ থাকিল। ল'ৰাজনে আৰু এজনী অতি ৰূপৱতী ছোৱালী

দেখা পালে। তাই নৈত সাতুৰি আছিল; ল'ৰাজন তাইৰ প্ৰতি আকৃষ্ট হ'ল। ছোৱালীজনী গা ধুই উঠি ঘৰলৈ গ'ল। ডেকাই তাইক অনুসৰণ কৰি পিছে পিছে তাইৰ ঘৰলৈ গ'ল। ছোৱালীজনীৰ মাক-বাপেকে, ডেকাজনৰ পৰিচয় ললে। ল'ৰাজনেও তাৰ পৰিচয় দি ক'লে যে, তাৰ নাম চানচ্‌লা। ল'ৰাজন হৃষ্টপুষ্ট, সুন্দৰ-সুঠাম আৰু কৰ্মঠ আছিল। বিয়া কৰাবৰ বাবে সি ছোৱালীৰ মাক-বাপেকৰ ওচৰত প্ৰস্তাৱ দিলে। ছোৱালীজনীৰ মাক-বাপেকেও ইমান দিন ঘৰ-জোৱাই এজন বিচাৰি আছিল, গতিকে সেই প্ৰস্তাৱত তেওঁলোকে ভালেই পালে। ধুমধামেৰে সিহঁতৰ বিয়া হৈ গ'ল। ল'ৰাজন ঘৰ-জোৱাই হিচাপে থাকিল।

সেই অঞ্চলৰ ডেকা ল'ৰাবিলাকে সদায় গছ কাটিবলৈ গৈছিল। চানচ্‌লায়ো দা-কুঠাৰ লৈ সিহঁতৰ লগত খৰি কাটিবলৈ গৈছিল। সিহঁতে খৰি কাটি আনি বজাৰত বিক্ৰী কৰে। চানচ্‌লাই তাৰ ঘৈণীয়েকক খৰি বিক্ৰী কৰিবলৈ কৈছিল। চানচ্‌লাই খৰি কাটিবলৈ যাওঁতে শগুন-শগুনীয়ে দিয়া পাখি দুটা সদায় লগত লৈ গৈছিল। সেই পাখিদুটাৰ সহায়ত গছ ভাল নে বেয়া চিনিব পাৰিছিল। গতিকে সি তাৰ ঘৈণীয়েকক খৰি বিক্ৰী কৰিবলৈ দি কৈছিল "গ্ৰাহকে খৰিৰ দাম যিমান দি কিনিব আৰু সেই খৰিৰ পৰা যদি গ্ৰাহকে বিশেষ গুণ পায়, তেনেহলে গ্ৰাহকে আৰু সিমান দাম দিব লাগিব"।

এজন জমিদাৰৰ খৰিৰ অতি আৱশ্যক হ'ল। সিদিনাখন তেওঁৰ বিশেষ অতিথি এজন আহিছিল। তেওঁ খৰি কিনিবলৈ বজাৰলৈ আহিল। আন আন খৰিকটীয়াৰ খৰি বিক্ৰী হৈ গৈছিল। তিৰোতা জনীৰ ওচৰলৈ আহি জমিদাৰে খৰিৰ দাম সুধিলে। তাই কলে "খৰিৰ দাম দুটকা। গুণ পালে আৰু বেছি দিব লাগিব"।

তেতিয়া জমিদাৰে খৰিখিনি কিনি ললে। খৰি এটুকুৰা নি জ্বলালে। দেখিলে যে এটুকুৰা খৰি, এভাৰ খৰিৰ সমান জ্বলে। গতিকে তেওঁ খৰিভাৰৰ গুণ পালে।

এদিনাখন গাওঁৰ ডেকা ল'ৰাবিলাকে খাট তৈয়াৰ কৰিবৰ বাবে গছ কাটিবলৈ গ'ল। চানচ্‌লাও সিদিনাখন সিহঁতৰ লগত গ'ল। সি এনে এজোপা গছ কাটিলে, যি গছ জোপাত কোনো ভাঁজ-ভুজ নাই। গছ কাটি নি সি খাট তৈয়াৰ কৰিলে; আৰু ঘৈণীয়েকক বিক্ৰী কৰিবলৈ পঠিয়ালে। ঘৈণীয়েকে খাটখনৰ দাম কৰিলে একুৰি পাঁচ টকা। জমিদাৰক খাট এখন লাগে। সেয়েহে জমিদাৰে লগুৱা এজনক খাট কিনিবলৈ পঠিয়ালে। লগুৱাজনে তিৰোতাজনীৰ কাষলৈ গৈ খাট খনৰ দাম সুধিলে।

তিৰোতাজনীয়ে কলে "একুৰি পাঁচ টকা। গুণ পালে আৰু বেছি দাম দিব লাগিব"। ঘৰলৈ গৈ লগুৱাজনে জমিদাৰক খাট খনৰ দামৰ কথা ক'লে; আৰু গুণ পালে বেছি দিব যে লাগিব সেই বিষয়েও কলে। জমিদাৰে লগুৱা জনক খাট খন কিনি আনিবলৈ হুকুম দিলে। জমিদাৰৰ কথা শিৰোগত কৰি সি খাট খন কিনি আনিলে।

জমিদাৰে নতুনকৈ কিনি অনা খাটখনত অতিথিক শুবলৈ দি নিজে পুৰণি খাট খনত শুলে। খাটখনৰ পিছৰ খুৰাটোৱে কৈছে, "জমিদাৰ মৰিব তাক কাউৰী-শগুণে খাব, আৰু আমাৰ উলুবাৰীত পেলাই থব"। মাজৰটোৱে মাত লগালে—"বেয়া হলে কি কৰিম"? মূৰৰ খুৰাটোৱে ক'লে "ৰবা চিন্তা নকৰিবা, উপায় আছে"। আনবোৰ খুৰাই সুধিলে "কি উপায় আছে?"

তেতিয়া মূৰৰ খুৰাদুটাই ক'লে, 'এই মলুকত যিমান ফুল আছে, শাৰী পাতি ৰুই থব লাগিব। তেতিয়া যমদূতে আহি ফুলনিত্ ৰমক্-জমকৈ ফুলি থকা ফুলবোৰ দেখি চমৎকৃত হব আৰু ৰ লাগি চাই থাকিব। তেতিয়া সি তাৰ কৰ্ত্তব্য পাহৰি যাব আৰু সময়বোৰ অতি-ক্ৰম কৰিব। তেতিয়া আৰু সি জমিদাৰৰ আত্মা নিব নোৱাৰিব।'

জমিদাৰে খাটৰ খুৰাবোৰৰ কথা একান্ত মনে শুনি আছিল। ভয়তে তেওঁৰ হাত-ভৰি পেটতে লুকাল। মূৰৰ খুৰাটোৰ পৰামৰ্শ

মতে তেওঁ মানুহ পঠিয়াই শাৰী শাৰীকৈ ফুল কৰালে আৰু কলৰ দোনা কাটি দীপান্বিতা পাতিলে। যমদূত আহিল,—জমিদাৰৰ আত্মা নিবলৈ। যমদূত আহিয়েই অবাক হল; জমিদাৰৰ ফুলনিত নানা ৰং বিৰঙৰ ফুলবোৰ ৰমক জমকৈ ফুলি আছে। ফুলবোৰ চাই চাই যমদূত এনেদৰে আপোন পাহৰা হ'ল যে তেওঁ নিজৰ কৰ্ত্তব্যকে পাহৰি গ'ল। নিৰ্দ্ধাৰিত সময় লাহে লাহে পাৰ হৈ গ'ল। গতিকে জমিদাৰৰ সিদিনা আত্মা নিয়া নহল। যমদূত ফিৰি গ'ল। যোৱাৰ সময়ত যমদূতে পিছদিনা জমিদাৰৰ আত্মা নিব বুলি কৈ গ'ল।

খাটৰ খুৰাবোৰে যমদূতৰ কথা শুনি ভয় খালে। তেতিয়া মূৰৰ খুৰ দুটাই মাত লগালে, 'ভাইহঁত, ভয় নাই। জমিদাৰে যদি এই কথাবোৰ শুনি আগৰদৰে কাম কৰে তেন্তে তেওঁৰ মৰণ নাই। ইয়াৰ উপায় আছে। সিহঁতে আকৌ কলে, 'জমিদাৰে যদি নানা তৰহৰ মিঠাই আনি সুন্দৰ ভাবে সজাই থয়, তেনেহলে যমদূতে জমিদাৰৰ আত্মা নিবলৈ আহি সেই মিঠাইবোৰৰ সোৱাদ লৈ থাকোঁতেই তাৰ আগৰ দৰে সময় পাৰ হৈ যাব। তাৰ ফলত জমিদাৰৰ আত্মা নিব নোৱাৰিব।"

জমিদাৰে খুৰাবোৰৰ কথামতে বহুতো মিঠাই আনি বিধে বিধে সজাই থলে। যমদূত আহিল আৰু মিঠাইবোৰ খাবলৈ ধৰিলে। ইতিমধ্যে যমদূতৰ সময় উকলি গ'ল। সি নিৰুপায় হৈ জমিদাৰৰ জীৱন নিব নোৱাৰিলে। এইদৰে সি দ্বিতীয় দিনাখনো ফিৰি গ'ল; আৰু পিছ দিনা জমিদাৰৰ জীৱন লৈ যাব বুলি কৈ গ'ল।

যমদূতৰ কথা শুনি খাটৰ খুৰাবোৰে কোৱা-কুই কৰিলে,— 'কালিলৈকে আমাৰ কোনো উপায় নাই। জমিদাৰৰ জীৱন কালিলৈকে শেষ হব।' মূৰৰ খুৰাদুটাই পুনৰ ক'লে, "উপায় আছে"। জমিদাৰ শুৱৰ সময়ত দুৱাৰ মুখখন এনেদৰে বন্ধ কৰিব লাগিব যাতে কেৱল হাত আৰু গলটোহে সোমায়। যেতিয়া যমদূত আহিব তেতিয়া জমিদাৰে দুৱাৰ মুখৰ ভিতৰৰ পৰা আঁঠুকাঢ়ি হাতদুখনেৰে

যমদূতক সেৱা কৰিব লাগিব। তেতিয়া যমদূতে এশতকৈ অধিক পৰমায়ু হবলৈ আশীৰ্বাদ দিব। তেতিয়া জমিদাৰক যমদূতে মাৰিব নোৱাৰিব।" জমিদাৰে মূৰৰ খুৰাদুটাৰ কথামতে যমদূত অহাত দুৱাৰমুখৰ ভিতৰৰ পৰা সেৱা জনালে।

যমদূতে "ছয়কুৰি বছৰ আয়ুস হওঁক" বুলি আশীৰ্বাদ দিলে।

যমদূতে আশীৰ্বাদ দি পিছতহে বুজিলে নিজৰ মূৰ্খামিৰ কথা। অৱশেষত যমদূতে পৰাজয় স্বীকাৰ কৰিলে।

জমিদাৰেও এতিয়াহে বুজিলে খৰিভাৰৰ কিমান গুণ। সি চানচ্‌লাক মাতি আনি তেওঁৰ সম্পত্তিৰ এভাগ দিয়াৰ স্থিৰ কৰিলে। লগুৱা এজনক মাতি আনি চানচ্‌লা আৰু তাৰ ঘৈণীয়েকক বিচাৰি আনিবলৈ পঠিয়ালে। কথামতে লগুৱাজনে চানচ্‌লা আৰু তাৰ ঘৈণীয়েক কলেগৈ। চানচ্‌লা আৰু তাৰ ঘৈণীয়েকে বৰ ভয় খালে। জমিদাৰে কিয় বা সিহঁতক মাতি পঠাইছে? কিবা জগৰ লগালে নেকি? চানচ্‌লা আৰু ঘৈণীয়েক জমিদাৰৰ ঘৰলৈ গ'ল। সিহঁতে জমিদাৰক সেৱা জনালে। জমিদাৰে তেতিয়া সিহঁতৰ পৰা নিয়া খৰিভাৰৰ গুণ বৰ্ণনা কৰিলে। যমদূতে আহি কেনেকৈ তেওঁৰ জীউটো নিব খুজিছিল, খাটৰ খুৰাদুটাই কেনেকৈ তেওঁক বচালে, ইত্যাদি সকলো ঘটনা ক'লে। জমিদাৰে চানচ্‌লা আৰু তাৰ ঘৈণীয়েকক খৰিৰ আৰু খাটৰ গুণ সুঁৱৰি তেওঁৰ অৰ্দ্ধেক সম্পত্তি দিবৰ বাবে সিহঁতক মাতিছে বুলি কলে। পোনতে চান্‌চলা আৰু তাৰ ঘৈণীয়েকে অৰ্দ্ধেক সম্পত্তি লবলৈ মান্তি হোৱা নাছিল। জমিদাৰে জোৰ কৰি দিয়াত লবলৈ বাধ্য হল। এতিয়া চানচ্‌লা আৰু ঘৈণীয়েকৰ আনন্দ চায় কোনে? সিহঁত দুয়ো সুখেৰে জীৱন কটাবলৈ ধৰিলে।

অলচীয়া কোঁৱৰৰ সাধু

এহাল বুঢ়া-বুঢ়ীৰ সাতজন পুতেক আছিল। সৰুজনৰ বাহিৰে বাকী ছয় জনৰ বিয়া হৈ গ'ল। তেওঁলোক খেতিয়ক। সেয়েহে সদায় খেতি কৰিবলৈ যায়। কিন্তু সৰু ভায়েক অলচীয়া কোঁৱৰে খেতি কৰিবলৈ নাযায়। সেইবাবে ভায়েক কেইজনে তাক ভাল নাপায়। ভায়েকহঁতে তাক ভাত দিব নোখোজে। কিন্তু ডাঙৰ বৌৱেক জনী আছিল অতি মৰমিয়াল। তাই গোপনে নিজৰ ভাগৰ পৰা অলপ ভাত দিয়ে। অলচীয়া কোঁৱৰে সদায় পথাৰত গৰু চাৰিবলৈ যায়। সি মনে মনে এটি চেৰজা তৈয়াৰ কৰি লৈছিল। সেই চেৰজা বজাই বজাই সি আনন্দ মনে গৰু চাৰি থাকে। চেৰজাৰ সুৰত গৰুবোৰেও মন্ত্ৰমুগ্ধৰ দৰে থুপ খাই নিজৰ ঠাইত ঘাঁহ খাই থাকে। এইদৰে বহুদিন গল।

এদিনাখন ডাঙৰ ককায়েকে ধানৰ মৰণা মাৰিবৰ বাবে গৰু আনিবলৈ গৈ দেখা পালে যে, অলচীয়া কোঁৱৰে চেৰজা বজাই গৰু চাৰি আছে। ককায়েকে গৰু আনিবলৈ যোৱা অলচীয়া কোঁৱৰে গমকে নাপালে।

ডাঙৰ ককায়েকক দেখাৰ লগে লগে কলী গৰুজনীয়ে নেজডাল ঘূৰাবলৈ ধৰিলে। অলচীয়া কোঁৱৰে কাণসাৰ নকৰা দেখি গৰুজনীয়ে নেজডালেৰে কোঁৱৰক জোৰকৈ কোবাই দিলে। তেতিয়াহে কোঁৱৰৰ জ্ঞান আহিল। ডাঙৰ ককায়েকক দেখা পাই অলচীয়া কোঁৱৰে গান বন্ধ কৰিলে। ডাঙৰ ককায়েকে তাক গালি শপনি পাৰি কলে "তই গৰু চাৰিবলৈ আহি চেৰজা বজাই বহি থাক। গৰুবিলাকে ঘাঁহ খাবলৈ নাপায়। এইদৰে কৈ ককায়েকে চাৰিটা হালোৱা গৰু খেদি লৈ আহিল।

সেইদিনাৰ পৰা অলচীয়া কোঁৱৰক কোনেও ভাল নোপোৱা হ'ল। ককায়েকহঁতে নিজৰ ল'ৰা—তিৰোতাক সাৱধান কৰি দিলে যাতে

কোনেও অলচীয়া কোঁৱৰক নামাতে আৰু ভাত-পানী নিদিয়ে। তথাপি ডাঙৰ বৌয়েকে কান্দি-কাটি নিজৰ ভাগৰ ভাত দিয়ে। এইদৰে দুখ-কষ্টৰ মাজেৰে অলচীয়া কোঁৱৰৰ দিনবোৰ যাবলৈ ধৰিলে।

এদিনাখন ককায়েহঁকতে অলচীয়া কোঁৱৰক ঘৰৰ পৰা বাহিৰ হৈ যাবলৈ কলে। অলচীয়া কোঁৱৰে ককায়েক-বৌৱেকহঁতৰ কৰ্কশ মাত সহ্য কৰিব নোৱাৰি চেৰজাটো লৈ ঘৰৰ পৰা বাহিৰ ওলাল। সি চোতালত ভৰি দিয়েই চেৰজা বজাই বজাই নানা দুখৰ গান গাবলৈ ধৰিলে। ডাঙৰ বৌৱেকে দুখ কৰিবলৈ তাক মানা কৰিলে, আৰু তাই নিজৰ সম্পত্তিৰ এভাগ দিব বুলি কৈ তাক সান্ত্বনা দিলে। তাকে দেখি সৰু বৌৱেকহঁতে ডাঙৰ বৌৱেকক ঠাট্টা কৰিবলৈ ধৰিলে,—"বৰ মোহ দেখোন। ভাল দেউতাৰ জন পাইছ। একেলগে ওলাই গলেহে ভাল লাগিব"।

অলচীয়া কোঁৱৰে কান্দি কান্দি চেৰজা বজাই ওলাই গ'ল। তাৰ যি স্থাৱৰ সম্পত্তি আছিল সকলোখিনি ডাঙৰ বৌৱেকৰ নামত দি থৈ গল।

যিদিনাখন অলচীয়া কোঁৱৰ ঘৰৰ পৰা বাহিৰ হৈ গৈছিল, সিদিনাখনৰ পৰা ককায়েহঁতৰ ঘৰত হাঁহ, কুকুৰা, ভঁৰালৰ ধান, কাঁহী-বাচন আদি নাইকিয়া হ'ল।

তেতিয়াহে ককায়েক আৰু বৌৱেকহঁতে নিজৰ অৱস্থা বুজি অলচীয়া কোঁৱৰক পুনৰ ফিৰি আহিবলৈ কলে। কিন্তু অলচীয়া কোঁৱৰ ফিৰি নাহিল। সি গৈ গৈ অটব্য হাবিৰ মাজত এডাল বৃহৎ গছ দেখা পালে। সেই গছডালত এটা বৰ ডাঙৰ খোৰাং আছিল। সেই খোৰাঙটোত সি তাৰ সকলো সা-সম্পত্তি সোমাই থলে।

সেই হাবিৰ ওচৰত এহাল বুঢ়া-বুঢ়ী আছিল। অলচীয়া কোঁৱৰে সেই বুঢ়া-বুঢ়ী হালৰ আশ্ৰয়ত থাকিল। সি বুঢ়া-বুঢ়ীৰ গৰু চাৰি দিছিল। গৰু চাৰি থাকোঁতে এদিনাখন সি এটা মিঠা পুখুৰী আৰু এটা তিতা পুখুৰী দেখা পালে। সাতজনী স্বৰ্গৰ অপ্সৰী পৃথিবীলৈ

নামি আহি সদায় মিঠা পুখুৰীত গা ধোৱে; আৰু তিতা পুখুৰীত কাপোৰ ধোৱে। তাৰ পিছত ৰথত উঠি স্বৰ্গলৈ গুচি যায়।

অলচীয়া কোঁৱৰে ঘৰলৈ গৈ বুঢ়া-বুঢ়ীক মিঠা পুখুৰী, তিতা পুখুৰী দেখাৰ কথা আৰু স্বৰ্গৰ অপ্সৰীহঁতে স্বৰ্গৰ পৰা নামি আহি মিঠা পুখুৰীত গা ধুই আৰু তিতা পুখুৰীত কাপোৰ ধুই স্বৰ্গলৈ যোৱা কথা বিৱৰি কলে। সেই সাতজনী ছোৱালীৰ ভিতৰত এজনী ছোৱালী ধৰি ৰাখিবলৈ সি মন কৰিলে আৰু বুঢ়া-বুঢ়ীক কথাটো সি খুলি কলে। বুঢ়া-বুঢ়ীয়ে বাধা দি কলে "বোপাই! সেই ছোৱালীহঁত মনুষ্যৰ কন্যা নহয়; সিহঁত দেবতাৰ কন্যা। তেনেকৈ নধৰিবা।"

বুঢ়া-বুঢ়ীৰ কথা নেমানি সি গৰু চাৰিবলৈ গৈ গছজোপাৰ আঁৰত লুকাই থাকিল। অন্যদিনৰ নিচিনাকৈ সেইদিনাও পাৰত কাপোৰ বোৰ থৈ অপসৰীহঁতে আনন্দ মনে গা ধুব ধৰিলে। সিহঁতে গা ধুই উঠি আহি দেখে যে অলচীয়া কোঁৱৰে সিহঁতৰ কাপোৰবোৰ লৈ দৌৰিব ধৰিছে। তাকে দেখি সাতজনী ভনীয়েকে ক'লে—"হেৰ কেকোৰা খোৱা, কুচীয়া খোৱা নৰমনিচ্ এবাৰ আমাৰ ফালে ফিৰি চা"। সি দেৱকন্যাহঁতৰ কথা মতে ফিৰি চোৱাৰ লগে লগে সাতজনী দেৱকন্যাৰ কাপোৰ-কানিবোৰ তাৰ হাতৰ পৰা উৰি আহি সিহঁতৰ গাত পৰিলহি; আৰু সিহঁতে কাপোৰবোৰ পিন্ধি স্বৰ্গলৈ ৰথত গুচি গল।

আন এদিনাখন সিহঁত সাতজনী ভনীয়েকে নৈত গা ধুবলৈ বুলি ৰথত উঠিল। সিহঁতৰ সৰু ভনীয়েক জনীয়ে ক'লে—"মই আজি নৈত গা ধুবলৈ নাযাওঁ। মই আজি অশুভ লক্ষণ দেখিছোঁ। মই বাৰে বাৰে উজুটি খাই পৰিব খোজোঁ। তোমালোক যোৱাঁ। মই নাযাওঁ। কিন্তু ভনীয়েকহঁতে নেৰে। তাই সিহঁতৰ লগত যাবই লাগিব। সিহঁতে সৰু ভনীয়েকক কলে, "আমি দেৱকন্যা, আমাক কোনে কি কৰিব পাৰে? আমি নৰ-মনিচক ভয় কৰি গা ধুবলৈ নাযামনে? বল যাওঁ"।

তথাপি তাই যাবলৈ সন্মত নহোৱাত বায়েকহঁতে কলে "পিতা আমাৰ বায়ু দেৱতা। তেওঁক সকলোৱে ভয় কৰে। গতিকে কিহৰ ভয়? কোনো ভয় নকৰিবা, আমি আছোঁ বলাঁ। এতিয়াই ঘূৰি আহিম"। নিৰ্ভয় দিয়া সত্বেও তাই আহিব নোখোজাত হাতত ধৰি জোৰ কৰি লৈ আহিল।

সেইদিনাখন অলচিয়া কোঁৱৰে হাবিৰ মাজত অতি গোপনে চুপি আছে। তাৰ লক্ষ্য কেৱল সৰুজনী দেৱকন্যাৰ ওপৰত। কিন্তু সৰুজনী দেৱকন্যাৰ অন্তৰত ভয়ৰ ভাব ক্ৰমে বেছি হৈ আহিল আৰু তাই চাৰিওফালে ঘূৰি চাই ভাবিলে নিশ্চয় কিবা এটা অঘটন ঘটিব।

বায়েকহঁতে ইতিমধ্যে নৈত গা ধুব ধৰিছে। সিহঁতে দেখিলে যে সৰুভনীয়েকে তেতিয়াও গা ধুবলৈ পানীত নমা নাই। তাকে দেখি বায়েকহঁতে কবলৈ ধৰিলে—"তুমি কি ভয় কৰিছা, আহা গা ধোৱাঁ। আমি থাকোঁতে ইমান ভয় নে"? এই বুলি সৰু ভনীয়েকক পানীৰ মাজলৈ লৈ গ'ল।

তেতিয়া সিহঁতৰ অনুৰোধত তাই পানীত নামিল আৰু বহুদূৰলৈকে ডুব মাৰি গ'ল। অলচীয়া কোঁৱৰেও এই সুযোগতে সৰুদেৱকন্যাক ৰথত তুলিলৈ পলাল। বায়েকহঁতে সৰু ভনীয়েকক, অলচীয়া কোঁৱৰে নিয়া বুলি ভাবিলে। সেই কাৰণে বায়েকহঁতে তাক ফিৰি চাবলৈ মাতা সত্বেও সি ফিৰি নাচালে। সৰুভনীয়েকক ৰথখনত নিয়া দেখি উপায় নাপাই তাৰ পিছে পিছে দৌৰিব ধৰিলে আৰু অলচীয়া কোঁৱৰক ফিৰি চাবলৈ অনুৰোধ কৰিলে। কিন্তু সি ফিৰি নাচালে। ডাঙৰ বায়েকহঁতেও সৰু ভনীয়েকৰ পিছে পিছে লৰিবলৈ ধৰিলে।

ইতিমধ্যে অলচীয়া কোঁৱৰ গৈ বুঢ়া-বুঢ়ীৰ ঘৰত উপস্থিত হ'ল। দেৱকন্যাহঁতেও তাৰ পিছে পিছে গৈ বুঢ়া-বুঢ়ীৰ ঘৰ ওলাল। সিহঁতক অহা দেখি অলচীয়া কোঁৱৰে সৰুভনীয়েকক ঘৰৰ ভিতৰত দৰ্জা বন্ধ কৰি সোমাই ৰাখিলে। ভনীয়েকহঁতে সৰুভনীয়েকক

উলিয়াই দিবলৈ অনুনয় বিনয় কৰিলে। দেৱকন্যাহঁতে তাক ভয় দেখুৱালে "সিহঁতৰ পিতাক বায়ু দেৱতা। পিতাকে যদি কেনেবাকৈ গম পায় তেনেহলে তাৰ আৰু ৰক্ষা নাই"। তথাপি অলচীয়া কোঁৱৰ অচল অটল। সি অকনো ভয় নকৰিলে। উপায় নাপাই দেৱকন্যাহঁতে অলচীয়া কোঁৱৰক গালি-শপনি পাৰি কান্দি-কাটি নিজৰ নিজৰ ৰথ লৈ স্বৰ্গলৈ গ'ল।

দেৱকন্যাহঁতে দেউতাক বায়ুদেৱতাক সকলো কথা বিৱৰি কলে। অলচীয়া কোঁৱৰে সৰু জনী ছোৱালীক জোৰ কৰি লৈ যোৱা শুনি বায়ু দেৱতা খঙত জ্বলি পকি উঠিল। বায়ু দেৱতাই কব ধৰিলে— "মই কোন সি বোধহয় চিনি পোৱা নাই। মোৰ ভয়ত ত্ৰিভুবন কম্পমান। মই স্বৰ্গ, মৰ্ত্ত্য পাতাল উৰুৱাই নিব পাৰোঁ। অলচীয়া কোঁৱৰ কি ? সি এটা সামান্য নৰ মনিচ্"। এইবুলি বায়ুদেৱতাই তৰ্জি-গৰ্জি এছাটি প্ৰকাণ্ড ধুমুহা-বতাহ পঠিয়ালে। বতাহৰ কোবত গছ-গছনি, ঘৰ-বাৰী, কিমান যে ভাঙিল তাৰ সীমা সংখ্যা নাই। মানৱ সমাজত সন্ত্ৰাসৰ সৃষ্টি হ'ল।

"হে ভগবান, হে ভগবান, ৰক্ষা কৰা, ৰক্ষা কৰা," বুলি মানুহে আৰ্তনাদ কৰিবলৈ ধৰিলে ; কিন্তু অলচীয়া কোঁৱৰৰ কোনো হানি-বিঘিনি নহ'ল। বৰং তাৰ ঘৰ-বাৰীবোৰ আগবদৰে জব্দ হৈ হে থাকিল। তাৰ কোনো অনিষ্ট কৰিব নোৱাৰি বায়ুৰজাই নিজে সৈন্য-সামন্তলৈ অলচীয়া কোঁৱৰৰ লগত যুদ্ধ কৰিবলৈ গ'ল। অলচীয়া কোঁৱৰে সৰুজনী দেৱকন্যাৰ লগত ঘৰৰ ভিতৰত দৰ্জা বন্ধ কৰি সোমাই থাকিল। বায়ুদেৱতাই তেওঁৰ সৰুজনী ছোৱালীক ফিৰাই দিবলৈ অনুৰোধ কৰিলে। অলচীয়া কোঁৱৰে কোনোমতে দিবলৈ ৰাজি নহ'ল। তেতিয়া বায়ুদেৱতাই তাক যুদ্ধলৈ আহ্বান কৰিলে।

অলচীয়া কোঁৱৰেও যুদ্ধ দিবলৈ ওলাই আহিল। অলচীয়া কোঁৱৰ আৰু বায়ু দেৱতাৰ মাজত ভীষণ যুদ্ধ আৰম্ভ হ'ল। যুদ্ধত বায়ু দেৱতাৰ সৈন্য-সামন্ত পৰাজিত হল। তেতিয়া বায়ু ৰজাই নিজেই অলচীয়া কোঁৱৰৰ লগত যুদ্ধ কৰিলে, কিন্তু অৱশেষত বায়ু দেৱতায়ো অলচীয়া কোঁৱৰৰ লগত হাৰিল। অলচীয়া কোঁৱৰৰ দৰে ডাঙৰ বীৰ কতো নাই বুলি জানি বায়ু দেৱতাই নিজৰ ছোৱালীক তাৰ লগত বিয়া দিলে। বুঢ়া-বুঢ়ীৰ আনন্দ চায় কোনে ?

বিয়া হৈ যোৱাৰ কিছু দিন পিছত সি ঘৰলৈ উভতি যাবলৈ স্থিৰ কৰিলে। দেৱকন্যাক লগত লৈ সি ঘৰ বুলি ৰাওনা হ'ল। ঘৰলৈ আহি অলচীয়া কোঁৱৰে দেখে যে ভায়েকহঁতৰ আৰ্থিক অৱস্থা একেবাৰে বেয়া। সিহঁতে খাবলৈ নাপাই শুকাই ক্ষীণাই গৈছে। ঘৰ-বাৰী ভাগি ছিঙি গৈছে। খেতি-পথাৰত ধান নোহোৱা হৈছে। কাঁহী-বাটি, সাজবাচন একোৱে নোহোৱা হৈছে। অলচীয়া কোঁৱৰে যিদিনা খনৰ পৰা ঘৰ এৰিছে সেইদিনাখনৰ পৰাই লক্ষ্মীয়েও সিহঁতক এৰা দিছিল। অলচীয়া কোঁৱৰক দেখি ককায়েক-হঁতৰ বৰ দুখ লাগিল। সিহঁতে বুজি পালে তাক ত্যাগ কৰাৰ ফলতেই সিহঁতক লক্ষ্মীয়ে এৰিছে। আৰু সেইবাৰে সিহঁতে আজি দুৰৱস্থাৰ সন্মুখীন হৈছে। অলচীয়া কোঁৱৰক ভায়েকহঁতে ক্ষমা খুজিলে আৰু সিহঁতে তাক হাল বাবলৈ মানা কৰিলে। অলচীয়া কোঁৱৰ অহাৰ লগে লগে লক্ষ্মী পুনৰ ফিৰি আহিল। অলচীয়া কোঁৱৰে ঘৰৰ পৰা নিয়া যিবোৰ সম্পত্তি গছৰ ধোন্দত থৈ দিছিল সেইবোৰ নিজে নিজে ঘূৰি আহিল। ইয়াৰ পিছত মিলিজুলি মহা-সুখেৰে সি দিন নিয়াব ধৰিলে।

অলচীয়া কোঁৱৰৰ এটি ল'ৰা জন্মিল। এদিনাখন অলচীয়া কোঁৱৰ পথাৰলৈ হাল বাবলৈ গৈছিল। অলচীয়া কোঁৱৰৰ বাপেকে সৰু বোৱাৰীয়েকক কবলৈ ধৰিলে, "আই, তুমি গান গাই গাই, নাচি দেখুৱাৰ লাগে।" তেতিয়া বোৱাৰীয়েকে চিন্তা কৰিলে। তাইৰ স্বামী ঘৰত নাই। সেই অৱস্থাত নাচা অসম্ভৱ। সেইবাবে তাই শহুৰেকক কলে যে তাইৰ স্বামী অনুপস্থিত, গতিকে তাই নাচিব

নোৱাৰে। শহুৰেকে নেৰেহে নেৰে। বোৱাৰীয়েক নিৰুপায়ত পৰিল। আনহাতে তাই কেঁচুৰাটোক গাখীৰ খুৱাই আছিল। সি যিয়ে নহওক, শহুৰেকৰ আদেশ অনুসৰি তাই নাচিবলৈ ৰাজি হ'ল। কেঁচুৰাটোক গাখীৰ খুৱাই বিচনাত শুৱাই থলে। তাইৰ হাতত এটি সোণৰ আঙঠি আছিল, সেই আঙঠিটো লৰাৰ মুখত দিলে। সেই আঙঠিটো লৰাটোৱে চুহি থাকিলে তাৰ ভোক, পিয়াহ একো নালাগে। যেহেতু সেই আঙঠিটোতে যাদু মন্ত্ৰ আছিল।

শহুৰেকে চেৰজা বজাবলৈ আৰম্ভ কৰিলে। অলচীয়া কোঁৱৰৰ ঘৈণীয়েকে কলে, যে চেৰজা যদি উচ্চ সুৰত বজায় তেতিয়া তাই উচ্চৰ পৰা উচ্চলৈ গৈ স্বৰ্গ পাবগৈ, আৰু যদি চেৰজা নিম্ন সুৰৰ পৰা নিম্নলৈ বজায় তেতিয়া তাই নাচি নাচি পৃথিৱীলৈ নামি আহিব। তাই যেনেদৰে ক'লে শহুৰেকে তেনেদৰে চেৰজা বজাবলৈ সন্মত হ'ল।

শহুৰেকে কিন্তু বহুদিন আগৰে পৰা তাইৰ ওপৰত প্ৰতিশোধ লবলৈ চাই আছিল।

নাচ আৰম্ভ হ'ল। শহুৰেকে ইমান উচ্চ সুৰত চেৰজা বজাবলৈ ধৰিলে যে, বোৱাৰীয়েকে নাচি নাচি উৰ্ধৰ পৰা উৰ্ধতৰ হৈ আকাশ মাৰ্গত নাচিবলৈ ধৰিলে।

তাই এতিয়াহে বুজিলে স্বামীৰ বিনা অনুমতিত নাচাৰ কি ভীষণ পৰিণাম। তাই বুজিলে শহুৰেকে বুদ্ধি কৰি তাইক নচুৱাৰ ছলেৰে ঘৰৰ পৰা বাহিৰ কৰি দিলে। তাই ভাবিলে যদি গিৰিয়েক থাকিলেহেঁতেন, তেতিয়া গিৰিয়েকে চেৰজা নিম্ন-সুৰত বজালেহেঁতেন আৰু তেতিয়া তাই নাচি নাচি পৃথিৱীৰ বুকুলৈ নামি আহিব পাৰিলেহেঁতেন। কিন্তু এতিয়া আৰু কোনো উপায় নাই; গিৰিয়েক গৈছে পথাৰত কাম কৰিবলৈ। অলচীয়া কোঁৱৰেতো এইবোৰ একো নাজানে। যদি এইবোৰ কথা

জানিলেহেঁতেন তেতিয়া তাই বিপদৰ ইঙ্গিত দিব পাৰিলেহেঁতেন। অন্যথাই তাইৰ ল'ৰাটোও মৰিব পাৰে।

তাই চুলিটাৰী ৰ'দত এনেদৰে মেলি ধৰিলে যাতে য'ত গিৰিয়েকে হালবাই আছে তাতেই তাইৰ ছাঁটো পৰে।

ৰ'দৰ ছাঁত তাইৰ চুলিটাৰী পৰি প্ৰতিবিম্বিত হৈ থকা অলচীয়া কোঁৱৰৰ চকুত পৰিল। সি ওপৰলৈ চাই দেখে যে ঘৈণীয়েকে আকাশ মাৰ্গৰ ওপৰৰ পৰা ওপৰলৈ নাচি নাচি যাব লাগিছে। ঘটনা দেখি সি অবাক আৰু আচৰিত হৈ ঘৰলৈ দৌৰী আহিল সি দেখিলে যে কেঁচুৰাটোৱে আঙঠি চুহি আছে, আৰু পিতাকে চেৰজা বজাই আছে। ঘটনাটো বুজিবলৈ তাৰ বাকী নাথাকিল। সি কান্দি কান্দি ঘৰৰ পৰা বাহিৰ ওলাল। সি গৈ গৈ এখন হাবি পালে। সেই হাবিত এটা ডাউক চৰাই দেখা পালে। ডাউকটোৱে তাক দেখা পাই তাৰ কি হৈছে সুধিলে।

অলচীয়া কোঁৱৰে সকলো ঘটনা বিবৰি ক'লে। ডাউকে ক'লে "তুমি চিন্তা নকৰিবা। মোৰ স্ত্ৰী স্বৰ্গলৈ ফুল দিবলৈ গৈছে। তাই ঘূৰি আহিলে সকলো খবৰ পোৱা যাব। তেতিয়া তোমাক স্বৰ্গলৈ লৈ যাম।"

ডাউকৰ ঘৈণীয়েক স্বৰ্গৰ পৰা আহিল। স্বৰ্গৰ আটাইবোৰ বাতৰি ডাউকক দিলে। লগতে বায়ুৰজাৰ সৰুজীয়েকৰ ইন্দ্ৰৰ পুতেকৰ লগত বিয়া হব বুলিও খবৰ দিলে।

অলচীয়া কোঁৱৰেও স্বৰ্গৰ খা-খবৰ শুনি আছিল। তাৰ ঘৈণীয়েক অৰ্থাৎ বায়ুৰজাৰ জীয়েকৰ ইন্দ্ৰৰ পুতেকৰ লগত বিয়া হব বুলি শুনি তাৰ বৰ দুখ লাগিল। অলচীয়া কোঁৱৰে ইন্দ্ৰৰ হাতৰ পৰা তাইক কেনেকৈ ৰক্ষা কৰে তাৰ উপায় ডাউকক সুধিলে ডাউকে তাৰ বাবে চিন্তা নকৰিবলৈ কলে। ডাউকে ক'লে "ইয়াৰ বাবে উপায় আছে। তোমাক আৰু তোমাৰ ল'ৰাক যাদু মন্ত্ৰৰ দ্বাৰা স্বৰ্গলৈ উৰাই লৈ যাম। তোমালোক

দুয়োজনকে দুটা চিকৰত পৰিণত কৰিম। তোমালোক দুয়োজনে আমাৰ গাত খামোচ মাৰি ধৰিবা। আমি তোমালোকক স্বৰ্গলৈ উৰুৱাই নি পুনৰ মানুহত পৰিণত কৰিম।”

অলচীয়া কোঁৱৰ সন্মত হ'ল। ডাউকে যাদুমন্ত্ৰৰ বলেৰে অলচীয়া কোঁৱৰ আৰু তাৰ ল'ৰাক, দুটা চিকাৰত পৰিণত কৰিলে। ডাউক আৰু দাউকনীয়ে চিকৰ ৰূপী পিতাক আৰু পুতেক দুয়োজনকে পিঠিত তুলি স্বৰ্গলৈ উৰা মাৰিলে।

সিহঁত গৈ স্বৰ্গত উপনীত হ'ল। বায়ুৰজাৰ জীয়েকৰ লগত ইন্দ্ৰৰ পুতেকৰ বিয়া পাতিছে। বায়ুৰ জীয়েকৰ ইন্দ্ৰৰ পুতেকৰ লগত বিয়া হোৱাত আপত্তি। ইন্দ্ৰৰ কিন্তু দৃঢ় সঙ্কল্প,—বায়ুৰ জীয়েকক তেওঁৰ পুতেকলৈ বিয়া কৰাবই। ইতিমধ্যে ভাৰ-ভেটিৰ বন্দোবস্ত কৰা হৈছিল। বায়ুৰজাই আগতে সন্মতি দিছিল; যদিও অলচীয়া কোঁৱৰৰ বল-বিক্ৰমৰ ভয়ত পিছলৈ অসন্মত হৈছিল। বায়ুৰজাই ইন্দ্ৰক বুজাই-বঢ়াই সন্মত কৰাব নোৱাৰি শেষত বাজি হ'ল।

কন্যা নোৱাৰৰ বাবে ছোৱালীবিলাকে পানী তুলিবলৈ নৈৰ ঘাটলৈ আহিল। অলচীয়া কোঁৱৰেও নৈৰ ঘাটৰ হাবি এখনত লুকাই আছিল। ছোৱালীবিলাকে কলহত পানী ভৰাই লৈ যাবলৈ ওলাল। কিন্তু যিটো কলহৰ পানীৰে কন্যা নোৱাৰবলৈ পানী নিবলৈ আহিছিল সেই কলহটো ছোৱালীহঁতে দাঙিব নোৱাৰিলে। সিহঁত আটায়ে আচৰিত হ'ল। তেতিয়া অলচীয়া কোঁৱৰে নৈৰ ঘাটলৈ আহি ছোৱালীহঁতক সুধিলে—“তোমালোকৰ কি হৈছে? সিহঁতে কলে যে বায়ুৰ জীয়েকৰ লগত ইন্দ্ৰদেৱতাৰ পুতেকৰ বিয়া। সিহঁতে কন্যা নোৱাৰৰ বাবে পানী নিবলৈ আহিছে। কিন্তু সিহঁতে কন্যা নোৱাৰৰ বাবে পানী নিবলৈ লোৱা হৈছে সেই যি কলহটোতে নোৱাৰৰ বাবে পানী নিবলৈ লোৱা হৈছে সেই কলহটো ইমান গধুৰ হৈ পৰিছে যে সিহঁতে দাঙিব পৰা নাই। অলচীয়া কোঁৱৰে মনে মনে হাঁহিলে; কাৰণসি নিজেই মন্ত্ৰৰ দ্বাৰা তেনে কৰিছে।

অলচীয়া কোঁৱৰে কলে যে সি নিজেই এবাৰ কলহটো দাঙিব পাৰে নে নোৱাৰে যত্ন কৰি চাব খোজে। ছোৱালীবিলাকে ক'লে যে সিহঁত আটাই কেউজনীয়ে গাৰ জোৰ দি দাঙিবলৈ চেষ্টা কৰিও বিফল হ'ল। গতিকে সিও নোৱাৰে। ছোৱালীবিলাকে তাক ইতিকিং কৰিলে।

অলচীয়া কোঁৱৰে ছোৱালীহঁতক অলপ আঁতৰি যাবলৈ ক'লে। ছোৱালীহঁত আঁতৰি গ'ল। সি সেই সুযোগতে বায়ুৰজাৰ জীয়েকে ল'ৰাটোক যি আঙঠিটো চুহি থাকিবলৈ দি আহিছিল সেই আঙঠিটো কলহত পেলাই দিলে। কলহটো মন্ত্ৰৰ বলত পাতল হৈ পৰিল। সি ছোৱালীবিলাকক কলহটো দাঙি চাবলৈ ক'লে। কিন্তু কি আচৰিত! কলহটো পাতল হৈ পৰিল। মানুহজন কোনোবা যাদুকৰ বুলি সিহঁতৰ ধাৰণা হল। পানী লৈ সিহঁত গুচি গল। ধুমধামেৰে বিয়াৰ আয়োজন কৰা হৈছে। বিয়াৰ গান-বাজনা বাজি উঠিল। অলচীয়া কোঁৱৰে সকলো শুনিলে। তাৰ মনত বৰ বিষাদ।

কন্যা নোৱাৰৰ সময় হল। কলহৰ পানী কন্যাৰ গাত ঢালি দিলে। পানী ঢালি দিয়াত আঙঠিটো ওলাই পৰিল। কন্যাই আঙঠিটো চাই বুজিলে, আঙঠিটো তাইৰ নিজৰ। পূৰ্বৰ সকলো কথা তাইৰ মনত পৰিল। তাইৰ বুজিবলৈ বাকী নাথাকিল এই আঙঠিটো অলচীয়া কোঁৱৰে স্বৰ্গলৈ লৈ আহিছে। তাইৰ মুখত আনন্দৰ ভাব বিবিঙি উঠিল। তাই বিয়াৰ বাবে গা ধুব এৰি গুচি আহিল; আৰু অলচীয়া কোঁৱৰক বিচাৰিব ধৰিলে।

বায়ুদেৱতায়ো অলচীয়া কোঁৱৰ অহা গম পাই বিয়া বন্ধ কৰি দিলে আৰু অলচীয়া কোঁৱৰক বিচাৰিবলৈ দূত বিলাকক পঠিয়ালে। ৰাজদূত বিলাকে অলচীয়া কোঁৱৰক বিচাৰি লৈ আহিল। অলচীয়া কোঁৱৰে বায়ুৰজাক বিয়া বন্ধ কৰিবলৈ কলে। বায়ুৰজাই সন্মতি

দিলে। বায়ুদেৱতাই ইন্দ্ৰক বিয়া বন্ধ কৰিবলৈ অনুৰোধ কৰিলে। ইন্দ্ৰদেৱতা কিন্তু অসম্মত।

বায়ুদেৱতাৰ সৈন্য আৰু ইন্দ্ৰদেৱতাৰ সৈন্যৰ মাজত ঘোৰতৰ যুদ্ধ হল। যুদ্ধত ইন্দ্ৰদেৱতাৰ সৈন্য পৰাজিত হ'ল। এতিয়া ইন্দ্ৰ আৰু কোঁৰবৰ যুদ্ধ আৰম্ভ হল। যুদ্ধত অলচীয়া কোঁৰবৰ হাতত ইন্দ্ৰই পৰাজয় স্বীকাৰ কৰে। সেই সময়ত ইন্দ্ৰৰ ঘৈণীয়েক গৰ্ভৱতী আছিল। তেওঁৰ এটি সন্তান জন্ম হ'ল। তেওঁৰ নাম পিছলা কোঁৰৰ। পিছলা কোঁৰৰ বৰ পিছল। তাক যুদ্ধত পৰাজয় কৰা সহজ নহয়।

অলচীয়া কোঁৰৰ আৰু পিছিলা কোঁৰবৰ মাজত ভীষণ যুদ্ধ হ'ল। কোনোৱে কাকো পৰাজয় কৰিব নোৱাৰে। অলচীয়া কোঁৰৰ চিন্তিত। কি উপায়ে পিছলা কোঁৰবক পৰাস্ত কৰিব পাৰে। হঠাৎ তাৰ এটা উপায় মনত পৰিল। সি শহুৰেক বায়ুদেৱতাক স্মৰণ কৰিলে। বায়ুদেৱতাক স্মৰণ কৰা মাত্ৰকে তেওঁ উপস্থিত হ'লহি। বায়ুদেৱতাক অলচীয়া কোঁৰৰে সাহায্য খুজিলে। বায়ুদেৱতায়ো ধূলি বালি আদি উৰুৱাই আনি পিছলা কোঁৰবৰ গাত জাপি দিলে। পিছলা কোঁৰবৰ গাত ধূলি লাগি ধৰিলে।

অলচীয়া কোঁৰৰ আৰু পিছলা কোঁৰবৰ পুনৰ যুদ্ধ আৰম্ভ হ'ল। যুদ্ধত পিছলা কোঁৰৰ পৰাজিত হ'ল।

যুদ্ধত জয়ী হৈ অলচীয়া কোঁৰৰে নিজৰ ঘৰলৈ অৰ্থাৎ মৰ্ত্তভূমিলৈ ঘূৰি আহিবলৈ স্থিৰ কৰিলে। এতিয়া সি নিজৰ ঘৈণীয়েকক ভুলাই আনিবলৈ চেৰজা বজালে। চেৰজাৰ সুৰৰ ধ্বনিয়ে আকাশ-পতাল মুখৰিত কৰিলে। চেৰজাৰ সুৰৰ ধ্বনি অলচীয়া কোঁৰবৰ ঘৈণীয়েকৰ কাণত পৰিল। তাই সেই সুমধুৰ ধ্বনিত বৈ থাকিব নোৱাৰিলে। তাই দৌৰী আহিল। অলচীয়া কোঁৰৰ আৰু পুতেকক তাই দেখা পালে। পুত্ৰক দেখি তাই সাবট মাৰি ধৰিবলৈ গ'ল। অলচীয়া কোঁৰৰে পুতেকক কোলাত তুলি লৈ চেৰজা বজাই বজাই মৰ্ত্তভূমিলৈ নামিব ধৰিলে। অলচীয়া

কোঁৰবৰ ঘৈনীয়েকো চেৰজাৰ মূৰ্চ্ছনাত আকুল হৈ আৰু ল'বাৰ মোহত বিয়াকুল হৈ পিছে পিছে লৰি আহিব ধৰিলে। অলচীয়া কোঁৰৰে চেৰজা বজাই বজাই মৰ্ত্তভূমি পালেহি। ঘৈনীয়েকো পিছে পিছে আহি পৃথিবী পালে।

মৰ্ত্তভূমিত সিহঁতৰ মিলন হ'ল। লক্ষ্মীদেৱী আৰু ডাউকে সিহঁতৰ মধুৰ মিলন স্থায়ী হবলৈ আশীৰ্বাদ দি অন্তৰ্দ্ধান হ'ল।

ৰাজ পুত্ৰৰ কাহিনী

এখন ৰাজ্যত এজন ৰজা আছিল। সেই ৰাজ্যত সঘনে ডকাইতি হৈছিল। গতিকে প্ৰজাবিলাকৰ চিন্তা হ'ল ঃ—ডকাইতহঁতক সিহঁতে ধৰে কেনেকৈ?

ৰজাৰ পুতেক আছিল তিনিজন। সিহঁতক ডকাইত ধৰিবলৈ পঠিয়ালে। ৰাজকোঁৱৰহঁতে ডকাইত ধৰিবলৈ পহৰা দিলে।

ৰাজকোঁৱৰ কেইজনে প্ৰতি নিশাই পহৰা দি ভাগৰি পৰিছে। চোৰ ডকাইত ক্ৰমে লোপ পাই আহিছে। তিনিজন ভায়েক-ককায়েকে আলোচনা কৰিলে যে এতিয়া ডকাইতবোৰ নাইকিয়া হৈ আহিছে। গতিকে সিহঁতে দুই এদিনৰ ভিতৰতে অলপ জিৰণি লৈ ঘৰলৈ যাব। এইদৰে আলোচনা কৰি ৰাজকোঁৱৰ আৰু আন আন পহৰাদাৰ সকল ঘৰলৈ গুচি গ'ল।

ৰজাৰ সৰুল'ৰাটো ঘৰলৈ গৈ থাকোঁতে বাটতে ৰাজলক্ষীক দেখা পাই ৰাজকোঁৱৰে সুধিলে—"আই তুমি কলৈ যোৱা"? তেওঁ উত্তৰ দিলে,—"ৰজা নথকা দেশত মই নাথাকোঁ। তেতিয়া ৰাজ-কোঁৱৰে ৰাজলক্ষীক কাৰণটো কি সুধিলে।" ৰাজলক্ষীয়ে কলে যে ৰজাকহে তেওঁ ঘটনাটো কব পাৰে, আনক কব নোৱাৰে। ৰাজলক্ষীয়ে ৰাজকোঁৱৰক বাট এৰি দিবলৈ ক'লে। ৰাজকোঁৱৰে ৰাজলক্ষীক ৰাজ্য এৰি নাযাবলৈ বহুত কাকুতি—মিনতি কৰিলে, কিন্তু ৰাজলক্ষীয়ে ৰাজকোঁৱৰৰ কথা নুশুনি ক্ষন্তেকতে অন্তৰ্দ্ধান হ'ল।

ৰাজকোঁৱৰ ৰাজ-ভৱনলৈ গ'ল। তেতিয়া মাজ নিশা। ৰজা ঘোৰ টোপনিত লালকাল হৈ পৰি আছে। সকলো ফালে নিমাত নিতাল। ৰাজপুত্ৰই চাবিৰে ৰাজ কপাট খুলি ভিতৰ সোমাল। এনেতে তেওঁ দেখিবলৈ পালে যে ৰজাৰ শয়ন কক্ষৰ ফালে

এটা বিষাক্ত সাপে ভীষণ মূৰ্ত্তি ধৰি আহিব ধৰিছে। ৰাজ-পুত্ৰৰ বুজিবলৈ বাকী নাথাকিল যে সাপটোৱে ৰজাৰ প্ৰাণ নিবলৈ আহিছে। ৰাজকোঁৱৰে ততালিকে খাপৰ পৰা তৰোৱাল উলিয়াই ললে। সাপটো ৰজাৰ শয়ন কক্ষৰ ফালে যাবলৈ ধৰিছে। ৰাজপুত্ৰই অতি বেগেৰে গৈ সাপটোক টুটুকুৰা কৰিলে।

তাৰ পিছত সাপটো কাটি দম কৰি থলে। সাপটো টুকুৰা টুকুৰি কৰি কাটোতে তেজ ছিটিকি ৰাণীৰ হাতত পৰিল। ৰাজ-কোঁৱৰে ভাবিলে এতিয়া ৰাণীৰ বিপদ হব, কিয়নো সাপৰ বিষ সৰ্ব্বশৰীৰত বিয়পি পৰিব। সেই কাৰণে ৰাজকোঁৱৰে গৈ ৰাণীৰ হাতত পৰি থকা তেজবোৰ চেলেকি পেলালে নিজৰ জীবন বিপদাপন্ন কৰি। ৰাণীয়ে হঠাৎ সাৰ পাই ৰাজপুত্ৰক দেখিলে। ৰাজকোঁৱৰ শয়ন কক্ষৰ পৰা ধীৰে ধীৰে ওলাই গ'ল।

ৰাণীয়ে ৰজাক জগাই তুলি, ৰাজকোঁৱৰে তেওঁৰ সতীত্ব নাশ কৰিবলৈ অহা বুলি কলে। তদুপৰি ৰাজকোঁৱৰে কৰ্ত্তব্যৰ প্ৰতি অৱহেলা কৰিছে বুলিও অভিযোগ তুলিলে।

ৰজাই ৰাজকোঁৱৰৰ বিচাৰৰ কাৰণে ৰাজ-সভা পাতিবলৈ আদেশ দিলে। ৰাজ-সভা বহিল। পাত্ৰ-মিত্ৰ, ডা-ডাঙৰীয়া সভাসদ আদি বিচাৰলৈ আহিল। প্ৰথমতে ডাঙৰ ৰাজকোঁৱৰক বিচাৰলৈ মতা হ'ল। ৰাজকোঁৱৰে ৰাজ-সভালৈ আহি পিতা-মাতাক সেৱা জনাই তেওঁক কিয় ৰাজসভালৈ মতা হল তাৰ কাৰণ সুধিলে। কৰ্ত্তব্যৰ প্ৰতি অৱহেলা কৰি ৰাজদ্ৰোহ কৰাৰ কাৰণ ৰজাই, ৰাজকোঁৱৰক সুধিলে। ৰাজকোঁৱৰে কলে যে তেওঁক মাৰকেই বা কাটকেই এটা গল্প কব খোজে। তাৰ পিছত যদি প্ৰয়োজন হয় মৃত্যুদণ্ড দিব।

ৰাজকোঁৱৰে গল্প কব ধৰিলে,—"মহাৰাজ এখন ৰাজ্যত এজন ৰজাৰ সুপক্ষী নামেৰে এটা পক্ষী আছিল। এই পক্ষীটো ৰজাই বনৰ পৰা ধৰি আনিছিল। লগৰীয়া পক্ষীবোৰে মাজে মাজে সু পক্ষীৰ খবৰ লবলৈ আহে, আৰু দুই এদিন থাকি গুচি যায়।

এদিন সুপক্ষী তেওঁৰ লগৰীয়াবোৰৰ লগত বনলৈ গ'ল। পক্ষীবোৰে সুপক্ষীক ভাল ভাল ফল খাবলৈ দিলে। পক্ষীটো ৰজাৰ অতি মৰমীয়াল আছিল। সি তাৰ লগৰীয়া পক্ষী এটিক অমৰণ ফল আনিবলৈ দিলে। সুপক্ষীয়ে অমৰণ ফল লৈ লগৰীয়া বোৰক ধন্যবাদ দি বিদায় গ্ৰহণ কৰিলে। অমৰণ ফল লৈ সুপক্ষী হাউলীলৈ উৰা মাৰি গ'ল। সুপক্ষীয়ে ৰজালৈ অমৰণ ফল অনা বুলি কলে আৰু সেই ফল খালে অমৰ হব বুলিও ক'লে।

ৰজাই যেতিয়া পৰীক্ষা কৰিবৰ কাৰণে ফলটোৰ অলপ কাটি কুকুৰ এটাক খাবলৈ দিলে। কুকুৰটো ক্ষন্তেক পিছতে মৰিল। তেতিয়া ৰজাই ভাবিলে যে সুপক্ষীয়ে তেওঁক মাৰিবলৈ ষড়যন্ত্ৰ কৰিছে, এই বুলি ভাবি সুপক্ষীক শাস্তিৰ হুকুম দিলে।

ৰজাই ফলটোৰ বাকীডোখৰ ৰাজহাউলীত পুতি থবলৈ কলে যাতে অপৰাধীক বিষ বৃক্ষৰ ফল খুৱাই মাৰিব পাৰে।

সেই দেশত বুঢ়া-বুঢ়ী এহাল আছিল। সিহঁত দুয়ো বহুদিন বেমাৰত ভুগি আছিল। খুজি মাগি কোনোমতে খায়। সিহঁতৰ দিনবোৰ অতি কষ্টেৰে পাৰ হৈছিল। বুঢ়া-বুঢ়ীয়ে ঠিক কৰিলে যে দুখ কষ্টৰ মাজত জীৱন যাপন কৰাতকৈ বিষবৃক্ষৰ ফল খাই মৰাই ভাল।

ভিক্ষা কৰি গৈ গৈ ৰজাৰ ৰাজহাউলীৰ ওচৰত থকা বিষ বৃক্ষৰ তলত সিহঁত দুয়ো জিৰণি ল'লে। এই সময়ত বিষ বৃক্ষৰ তলত পহৰা দিয়া পহৰাদাৰ কিবা কাৰণত এঠাইলৈ যাব লগা হল।

বিষ বৃক্ষৰ পৰা এটা ফল সৰি পৰিল। বুঢ়া-বুঢ়ীয়ে ফলটো খালে। ফলটো খোৱাৰ লগে লগে বুঢ়া-বুঢ়ী ডেকা হৈ পৰিল। সিহঁতৰ গাল-মুখ ৰঙা হৈ পৰিল। পহৰাদাৰ জন আহিল। বিষ-বৃক্ষৰ ফল খোৱা বাবে সি বুঢ়া-বুঢ়ীক গালি পাৰিবলৈ ধৰিলে! বুঢ়া-বুঢ়ীয়ে সিহঁতৰ সকলো কথা বিৱৰি ক'লে। ফলটো খোৱাৰ লগে লগে যে বুঢ়া-বুঢ়ীয়ে ডেকা-গাভৰু হৈ পৰিল তাকো ক'লে।

পহৰাদাৰজনে গৈ সকলো ঘটনা ৰজাক জনালে। ৰজাই বুঢ়া-বুঢ়ীক মতাই আনি বিচাৰ আৰম্ভ কৰিলে। বুঢ়া-বুঢ়ীয়ে ৰজাক সকলো কথা ক'লে। ৰজাই বুঢ়া-বুঢ়ীৰ কথা বিশ্বাস নকৰিলে। এজন ভৃত্যৰ হতুৱাই বিষ-বৃক্ষৰ ফল অনাই বুঢ়া-বুঢ়ীক খাবলৈ দিলে। বুঢ়া-বুঢ়ীয়েও আনন্দমনে খালে। ফল খোৱাৰ লগে লগে বুঢ়া-বুঢ়ী পূৰ্ণ যৌৱন প্ৰাপ্ত হৈ উঠিল। ৰজাই তেতিয়া সুপক্ষীক অনাই বন্দী কৰি থোৱা সুপক্ষীৰ প্ৰতি কৰা অন্যায়ৰ বাবে আক্ষেপ কৰিলে।"

ৰাইজে ঘটনাটো শুনি ৰাজকোঁৱৰক "ধন্য ধন্য" বুলি শলাগিলে। ৰাজকোঁৱৰে ক'লে—"মহাৰাজ এতিয়া মোক কি কৰে কৰক।"

ৰজাই কথাটো বুজি তাক এৰি দিলে।

দ্বিতীয় ৰাজকোঁৱৰক মাতি অনালে। দ্বিতীয়জনেও মাক-বাপেকক সেৱা কৰি তাক কিয় মাতিছে সুধিলে। ৰজাই আগৰ দৰে তাকো কটু কথা কবলৈ ধৰিলে। তেতিয়া ৰাজকোঁৱৰে ডাঙৰ ককায়েকৰ নিচিনাকৈ বিচাৰৰ আগতে এটা কাহিনী কব খুজিলে। তাৰ পিছত ৰজা আৰু সভাসদ সকলে তাক যি কৰে কৰিব। সি ৰজাৰ হুকুম বিচাৰিলে। ৰজাই তাক কাহিনীটো কবলৈ আদেশ দিলে। ৰাজকোঁৱৰে কবলৈ ধৰিলে—

"এজনী তিৰোতাই এদিনাখন সন্তানটো চোতালত শুৱাই থৈ পানী আনিবলৈ গৈছিল। তাই ৰখীয়া হিচাবে কুকুৰ এটা থৈ গৈছিল। কুকুৰটো আছিল প্ৰভু-ভক্ত আৰু জ্ঞানী। ইতিমধ্যে এটা সাপে লৰা'টোৰ ওচৰলৈ আহিব ধৰিছে। তাকে দেখি কুকুৰটোৱে সাপটো কামুৰি মাৰি পেলালে। তাৰ পিছত সি নদীৰ পাৰলৈ দৌৰ মাৰিলে ঃ—তিৰোতাজনীক খবৰ দিবলৈ। তিৰোতাজনীয়ে কুকুৰটোৰ মুখখন তেজৰে ৰাঙলী হৈ থকা দেখিলে। তাই ভাবিলে কুকুৰটোৱেই নিশ্চয় কেঁচুৱাটো খাই আহিছে। সেয়েহে তাৰ মুখত তেজ লাগি আছে। তাই খঙতে হিতাহিত জ্ঞান হেৰুৱাই কুকুৰটো মাৰি পেলালে। কুকুৰটো মৰিল।"

ৰাজকোঁৱৰে তেতিয়া ৰজা আৰু সভাসদ সকলক ক'লে,— "এতিয়া কি কৰে কৰক।" সভাসদ সকলে "ধন্য ধন্য" বুলি শলাগিলে। ৰজাই তেতিয়া ৰাজকোঁৱৰক বিদায় দিলে।

শেষত সৰু যুৱৰাজক ৰাজসভালৈ অনালে। যুৱৰাজ ৰাজসভাত উপস্থিত হ'ল। ৰজাই ভাবিলে আচল অপৰাধী এতিয়াহে আহিছে। ৰজাই ৰাজকোঁৱৰক ভৰ্ৎসনা কৰিবলৈ ধৰিলে। বিচাৰ আৰম্ভ হ'ল। ৰজাই ক'লে "তোমাক কিয় মৃত্যুদণ্ড দিয়া নহব ; তাৰ কৈফিয়ৎ দিয়া।" তেতিয়া যুৱৰাজে ক'লে—"মহাৰাজ, মোক এটা কাহিনী কবলৈ আদেশ দিয়ক।" ইয়াৰ পিছত মোক যি দণ্ড দিয়ে দিয়ক।" ৰজাই ক'লে "যি কব লগা আছে, সোনকালে কোৱা।" তেতিয়া যুৱৰাজে ৰাজ-লক্ষ্মী কেনেকৈ ৰাজভৱন পৰিত্যাগ কৰি গৈছে আৰু ৰাজ-লক্ষ্মীক ৰাজকোঁৱৰে কেনেকৈ লগ পালে আৰু সি লক্ষ্মীক এৰি নাযাবলৈ কিমান কাকুতি মিনতি কৰিলে, তথাপিও যে ৰাজ-লক্ষ্মী দেশ এৰি গ'ল, সাপে ৰজাক দংশন কৰিবলৈ কেনেকৈ আগবাঢ়ি আহিছিল, সি কেনেকৈ সাপটো তৰোৱালেৰে কাটি টুকুৰা টুকুৰি কৰিলে, আৰু সাপৰ তেজ ছিটিকি কেনেকৈ ৰাণীৰ হাতত পৰাত সি ৰাণীক বচাবলৈ নিজৰ জীৱন বিপদাপন্ন কৰিও সাপৰ তেজবোৰ চেলেকি পেলালে, এই সকলোবোৰ ঘটনা ক'লে। আৰু সাপটো মাৰি কেনেকৈ দম কৰি পুতি থৈ দিছে, সেই বিষয়েও ক'লে। প্ৰমাণ দিবৰ বাবে পুতি থোৱা সাপৰ টুকুৰাবোৰ অনালে। ৰজা আৰু সভাসদ সকলে এই ঘটনা শুনি আচৰিত হল আৰু ৰাজপুত্ৰৰ বীৰত্ব আৰু সাহসৰ পৰিচয় পাই "ধন্য ধন্য" বুলি ধন্যবাদ দিলে। ৰজা আৰু ৰাণীয়েও পুতেকৰ ৰাজ-ভক্তি আৰু কৰ্ত্তব্য পৰায়ণতাৰ বাবে আশীৰ্ব্বাদ দিলে ।

টামন আৰু টেণ্টন

টামন আৰু টেণ্টন দুয়োজন পৰম বন্ধু। টেণ্টন টামনতকৈ বেছি বুধিয়ক। টামন কিছু শান্ত। এখন গাওঁত এহাল বুঢ়া-বুঢ়ী আছিল। টেমন আৰু টেণ্টনে বুঢ়া-বুঢ়ীক নানা বস্তু দি মিতিৰ কৰি ললে। বুঢ়া-বুঢ়ীয়ে সিহঁতক মৰম কৰে।

এদিনাখন সিহঁত দুয়ো এখন শ্মশানৰ ওচৰেৰে গৈ আছিল। এজন বামুণ মৰিছে। মানুহবোৰে মানুহটো পুতি থৈ গৈছে মাথোন। নদীৰ পাৰত মানুহবোৰে শুচি কৰিবলৈ বহিছে। এনেতে টামন আৰু টেণ্টন তাত উপস্থিত হ'ল। সিহঁত দুয়ো সুধিলে "তাত কি কৰিছে"? মানুহবিলাকে বামুণৰ মৃত্যু হোৱাৰ কথা ক'লে আৰু সিহঁত দুয়ো কৰ মানুহ, কি কৰে ইত্যাদি সুধিলে।

টামন আৰু টেণ্টন দুয়ো যাব খোজা গাওঁখন দেখুৱাই তালৈ যাব বুলি ক'লে আৰু সেই গাওঁখন কিমান দূৰ আৰু কোন বাটেৰে যাব লাগে সেই বিষয়েও সুধিলে।

টামন আৰু টেণ্টনে বামুণৰ মৃত্যু হোৱা শুনি বৰ দুখ পালে। সিহঁত দুয়ো ক'লে যে সিহঁতে বামুণৰ পৰা টকা পাব লগা আছিল। দুয়োজনে মানুহবিলাকৰ পৰা বিদায় লৈ গ'ল। সিহঁতদুয়ো অলপ দূৰ গৈ গছৰ ছাঁত বহিল।

টেণ্টনে ক'লে "ভাই টামন, ভাগ্য আমাৰ ফুলিল। আমি এটা বুদ্ধি কৰিব লাগিব। বামুণ বুঢ়াটো মৰিল। তোক বামুণ বুঢ়াৰ ওচৰত পুতিম। তেতিয়া তোক সুধিম—ঠাকুৰ! মোক দিব লগা টকাবোৰ দিয়া। তেতিয়া তই—কবি মোৰ ল'ৰাটোৰে দিব। ল'ৰাটোৱে সুধিব—টকা কিমান?

তই কবি—পাঁচ হেজাৰ।"

টেঁটনে গৈ বামুণৰ ল'ৰাক ক'লে—"তোমাৰ পিতাৰাই মোক টকা দিব লগা আছিল।" ল'ৰাটোৱে ক'লে—"পিতা মৰি গ'ল, কিয় নাহিলা।" টেঁটনে ক'লে—"তোৰ পিতাৰা মৰা বুলি মই নাজানো। বিশ্বাস নকৰিলে মৃত পিতাৰাক সুধি আহা ?"

ল'ৰাটোৱে ক'লে—"মৰা মানুহে জানো মাত দিয়ে ?" টেঁটনে ক'লে—"যদি সত্য কথা হয় নিশ্চয় কব।"

গধূলি সময়ত টেঁটনে বামুণৰ ল'ৰাটো লৈ গ'ল, আৰু মৃত বামুণৰূপী টামনক সুধিলে "বামুণ, মোৰ পাঁচ হেজাৰ টকা তোমাৰ ল'ৰাটোক খুজিছিলোঁ, সি বিশ্বাস নকৰে, লগত লৈ আহিছোঁ। তুমি সঁচা কথা কোৱাঁ।" মৃত বামুণৰূপী টামনে ক'লে "ধাৰ পৰিশোধ নকৰা মহাপাপ। মই টকা দিব লগা আছোঁ। এই টকাখিনি দি দিবি।"

ল'ৰাটোৱে সুধিলে—"টকা কিমান দিব লগা আছে ?"

পিতাকে ক'লে "পাঁচ হেজাৰ।"

বামুণৰ ল'ৰাৰ পিছে পিছে টেঁটন গ'ল।

বামুণৰ ল'ৰাৰ ঘৰ পাওঁতে ৰাতি হ'ল।

ল'ৰাটোৱে ক'লে "সাক্ষী লাগে।"

টেঁটনে ক'লে "সাক্ষী নালাগে, ৰাতি হ'ল ;

সোনকালে টকা দিয়া ?"

বামুণৰ লৰাই টকাখিনি টেঁটনক দি দিলে।

টেঁটন বংমনেৰে গুচি গ'ল।

ইপিনে টামনে, টেঁটন আহিব আহিব বুলি বাট চাই আছিল। টামনে ভাবিলে "মই আৰু অপেক্ষা কৰি থাকিব নোৱাৰোঁ। গতিকে মই গাঁতৰ পৰা ওলাই যাওঁ।" এই বুলি ভাবি টামন গাঁতৰ পৰা ওলাই আহিল।

পিছদিনা টেঁটনৰ মনত পৰিল সি যে টামনক উদ্ধাৰ কৰিব বুলি আশ্বাস দি আহিছিল।

পিছদিনা নদীৰ পাৰত বহি টেঁটনে টকা হিচাপ কৰি আছিল। ওচৰতে দেখা পালে বগা ভালুক এটা। সি অলপো ভয় নাখালে। এখন গাওঁৰ পৰা এযোৰ মতা মাইকীয়ে আঠমঙলা খাবলৈ বুলি আহি আছে। মানুহজনে টেঁটনক টকা গণি থকা দেখা পালে। সিহঁতে সুধিলে "তই ক'ৰ মানুহ, টকা ক'ত পালি।" সি ভালুক-টোলৈ আঙুলিয়াই ক'লে "সেয়া টকা বুটলি আছে। তোমাক লাগে যদি তুমিও আনাগৈ।"

মানুহটো ভালুকটোৰ ওচৰলৈ গ'ল।

এইপিনে টেঁটনে মানুহজনৰ ঘৈণীয়েকক আধাটকা দিম বুলি ফুচলাই লৈ গ'ল। মানুহজন ভালুকৰ ওচৰলৈ যোৱাত ভালুকে তাক মাৰি পেলালে।

টেঁটনে তিৰোতাজনীক ক'লে, "তোৰ গিৰিয়াৰাক ভালুকে খালে। এতিয়া কাৰ লগত থাকিবি। টকাখিনি ল। ঘৰলৈ যাওঁ বল।"

সি তাইক লৈ গ'ল।

টামনে টেঁটনক বিচাৰি হায়ৰাণ। টেঁটনে তিৰোতাজনীক লগত লৈ বুঢ়া-বুঢ়ীৰ ওচৰলৈ গৈ মাত লগালে—"অ আইতা, আইতা।"

বুঢ়ীয়ে টেঁটনৰ ওচৰলৈ আহি দেখে এজনী ছোৱালী। টেঁটনে ক'লে "মই এইজনীক বিয়া কৰালোঁ।"। বুঢ়ীয়ে ক'লে "কি, কি আনিছা !"

টেঁটনে কলে "মদ, চেৰেপ আৰু টকা অনিছো"। এই কথাত বুঢ়ী আনন্দিত হল আৰু কন্যাকো আদৰ-সাদৰ কৰিলে। এইদৰে ৰাতি সিহঁতে বুঢ়া-বুঢ়ীৰ ঘৰত থাকিল।

পিছদিনা ৰাতিপুৱা টেঁটনে বুঢ়া-বুঢ়ীক কলে "আইতা আমি এতিয়া যাওঁ।"

বুঢ়া-বুঢ়ীয়ে সিহঁত যাবলৈ ওলোৱাত বৰ দুখ পালে।

সিহঁতে বুঢ়া-বুঢ়ীৰ পৰা বিদায় মাগি গুচি গ'ল। গৈ গৈ

সিহঁতে এখন শ্মশান দেখা পালে, আৰু তাত এটা ল'ৰা মৰি থকাও দেখিলে।

টেণ্টনে মৰা ল'ৰাটো চালে। দেখে যে ল'ৰাটো মৰা নাই। কোনোবাই এৰি থৈ গৈছে। সি তিৰোতাজনীক ক'লে—'চোৱাচোন চোৱা।'

তিৰোতাজনীয়ে ক'লে "কাৰ বা ল'ৰা"।

টেণ্টনে ক'লে 'ল'ৰাটো মৰা নাই। বোকাত লোৱা'।

টেণ্টনে তিৰোতাজনীক কলে 'চোৱাচোন আমাক কেনে শুৱাইছে ; ল'ৰা থকা বুলি।'

তিৰোতাজনীয়ে ক্ষন্তেক বৈ কলে, 'মৰা ল'ৰাটো কিয় মোক বোকাত লোৱাইছা'

টেণ্টনে কলে 'মৰা নাই। ব'লা।'

গৈ গৈ সিহঁতে ডাঙৰ পথাৰ এখন পালে। তাত দহ পোন্ধৰখন হাল বাইছে একে ঘৰৰ,—খুংগ্ৰা ৰজাৰ। টেণ্টনে কেঁচা আলি গছকি গৈছিল। হালোৱাবোৰৰ খং উঠিল। বেয়াকৈ গালি-গালাজ কৰিলে। সি হালোৱাবোৰক "কিয় মোক গালি পাৰিছা" বুলি প্ৰতিবাদ কৰিলে। হালোৱাবোৰে টেণ্টনৰ কথা শুনি খঙত ৰঙা-চিঙা হৈ তাক খেদি আহিল। টেণ্টনে সিহঁতক ফেৰ-মাৰি উঠিল আৰু আঘাত কৰিবলৈ উদ্যত হল। খেতিয়ক আৰু টেণ্টনৰ মাজত হাতাহতি হোৱাৰ উপক্ৰম দেখি টেণ্টনে নিয়া তিৰোতাগৰাকীয়ে বাধা দিবলৈ যাওঁতে বোকাৰ কেচুৱাটো খহি পৰিল। টেণ্টনে হালোৱা-হঁতক কলে "তহঁতে কিয় লৰা'টোক মাৰিলি। মোৰ এই তিৰোতা-জনীৰ প্ৰথম সন্তানটিক কিয় মাৰিলি।"

হালোৱাহঁতে অবাক হ'ল। টেণ্টনে খুংগ্ৰা ৰজাৰ ওচৰলৈ গ'ল—বিচাৰ দিবলৈ। টেণ্টনৰ বুদ্ধিমতে তিৰোতাজনীয়ে খুংগ্ৰাৰজাৰ ওচৰত কন্দা-কটা কৰিবলৈ ধৰিলে। ৰজাই কেচুৱাটো মৰা দেখি আৰু তিৰোতাজনী কান্দি থকা দেখি হতভম্ব হ'ল। ৰজাই বহুত বুজালে,

সান্ত্বনা দিলে। টেণ্টন সন্মত নহয়। পিছত এটা স্বত্বত টেণ্টনে সন্মত হ'ল। তাক এটা হাতী, আৰু এজন মাউত আৰু কিছু টকা দিব লাগিব। ৰজাই সুধিলে টেণ্টনক 'কিমান টকা দিব লাগিব ?'

টেণ্টনে কলে 'পাঁচ হেজাৰ।'

ৰজাই চিন্তা কৰিলে সাগৰ পাৰ হৈ নিজৰাক ভয় কৰিলে কিহব ?

টেণ্টনৰ কথাত টকা দিবলৈ সন্মত হ'ল.

টেণ্টনে আকৌ কলে, 'আপোনাৰ ছোৱালীজনীকো মোৰ লগত বিয়া দিব লাগিব।'

ৰজা সন্মত হ'ল। কিছুদিন পিছত বিয়া দিব বুলি ৰজাই সন্মতি দিলে। টেণ্টনে কলে, কেঁচা কল, কেঁচা বিয়া হব লাগিব আজিয়ে।'

ৰজাই উপায় নাপাই সিদিনাই বিয়া দিলে।

টেণ্টনে হাতীত উঠি বুঢ়া-বুঢ়ীৰ ওচৰলৈ গ'ল। বুঢ়ীয়ে হাতীটো দেখি ভয় খালে আৰু দৌৰী গৈ 'ইচিংত' (পাকঘৰত) লুকাল। টেণ্টনে চোতালৰ পৰা মাতিলে 'আবু, আবু।'

বুঢ়াই বাৰীত কাম কৰি আছিল। বুঢ়াও আহিল, বুঢ়ীও আহিল। বুঢ়া-বুঢ়ীয়ে আগৰ ছোৱালীজনীৰ লগত আন এজনী ৰূপৱতী ছোৱালী দেখি কাৰ ছোৱালী কত থাকে আদি-অন্ত টেণ্টনক সুধিলে। টেণ্টনে সকলো কথা ভাঙি পাতি কলে। টেণ্টনে বুঢ়া-বুঢ়ীৰ ঘৰত ছোৱালী দুজনীক থৈ টামনক বিচাৰি গ'ল। সি বিচাৰি বিচাৰি টামনক এখন ঠাইত লগ পালে। দুয়োজনে বহুতদিনৰ মূৰত ইজনে সিজনক লগ পালে আৰু বহুতো সুখৰ দুখৰ কথা পাতিলে।

টামনে পুতি থোৱা গাতৰ পৰা তাক তুলি নিনিয়াত খং কৰিছিল। টেণ্টনে তাৰ বাবে ক্ষমা খুজিলে। হাতীত টামনক তুলি বুঢ়া-বুঢ়ীৰ ঘৰলৈ নিলে।

টামনক ভালুকে খোৱা মানুহজনৰ ঘৈণীয়েকৰ লগত বুঢ়া-বুঢ়ীৰ ঘৰত টামনৰ হাথাচুনি বিয়া দিলে। নিজে খুংগ্ৰা ৰজাৰ দীপলীপ ছোৱালীজনীৰ লগত মহাসুখে কাল কটাবলৈ ধৰিলে।

দাউখা খামফ্লাই বনচিখাউ

এসময়ত এখন গাওঁত এহাল বুঢ়া-বুঢ়ী আছিল। তেওঁলোকৰ দুজনী ছোৱালী আছিল। ডাঙৰজনীৰ নাম খদমফুলি আৰু সৰুজনীৰ নাম তুলসী।

সিহঁতৰ ঘৰত এজন গৰখীয়া আছিল। তাৰ নাম আছিল গিলাৰাম। সি বুঢ়া-বুঢ়ীৰ গৰু চাৰি দিছিল। আন দিনাখনৰ দৰে সিদিনাখনেও সি পথাৰত গৰু চাৰিবলৈ গৈছিল।

গৰু জাকৰ ভিতৰত এজনী বুঢ়ী কাণী গাই আছিল। তাই বৰ দুষ্ট। তাই মনে মনে ঘাঁহ বিচাৰি হাবিৰ মাজলৈ গৈছিল। হাবিত নানা গছ-লতা আছে। সেই হাবিখনৰ নাম আছিল বিজয়াৰণ্য।

সেই হাবিত দাউখা আৰু খামফ্লাই নামেৰে দুজন ডকাইতে বাস কৰিছিল। কাণী বুঢ়ী গাইজনীয়ে ডকাইতৰ আড্ডাৰ ওচৰ পালেগৈ। গিলাৰামে গাইজনী বিচাৰি ডকাইতৰ আড্ডাৰ ওচৰ পালে। সি ডকাইতৰ আড্ডাটো দেখিলে।

সেই সময়ত ডকাইতাহঁত আড্ডাত নাছিল। গাইজনীয়ে ডকাইতৰ আড্ডাত চুৰা-পাত চেলেকি আছিল। গিলাৰামে গৰু জনীক খেদি আনি গৰুজাকৰ মাজত সোমাই থলে। গধুলি গিলাৰামে গৰুজাক খেদি আনি গোহাঁলিত বান্ধি থলে।

দুপৰীয়া গিলাৰামে ভাত-পানী নাখাই ডকাইতৰ আড্ডাৰ ফালে গ'ল। সি ডকাইতৰ আড্ডাৰ ওচৰতে থকা এডাল প্ৰকাণ্ড গছত উঠি পাতৰ আঁৰত লুকাই থাকিল। সি দেখা পালে যে দুজন ডকাইত আহিব ধৰিছে। ডকাইতবিলাকে আড্ডাৰ ভিতৰত সোমাই এটা সুৰঙাৰে ওলাই যাব ধৰিছে। সি সম্পূৰ্ণ দৃশ্যটো দেখিলে। সি ডকাইতহঁতৰ সকলো কথা জানি ঘৰলৈ উভতি আহিল।

এদিনাখন গিলাৰামে ডকাইতৰ আড্ডাৰ পিনে যাবলৈ ধৰোঁতে ডকাইতহঁতেও তাৰ পিছ ললে। গিলাৰামে যি ৰাষ্টাৰে গৈছিল, ডকাইতবিলাকেও সেই ৰাষ্টা অনুসৰণ কৰি গৈ আছিল। গিলাৰাম গৈ আছে। ডকাইতহঁতে লুকাই লুকাই গৈ আছে, গিলাৰামে ক'ত কি কৰে চাবলৈ।

গিলাৰাম গৈ গৈ এডাল প্ৰকাণ্ড গছত উঠি থাকিল। ডকাইত-হঁতেও তাক বিচাৰি গৈ গছত উঠি থকা দেখা পালে। ডকাইত দাউখাই ক'লে "তই কোন ?"

গিলাৰামে ডকাইতক দেখি ভয়তে পেপুৱা লাগিল। খামফ্লাই জোং-যাঠি দেখুৱাই নামি আহিবলৈ কলে। গিলাৰাম নামি আহিল।

ডকাইত খামফ্লাই গিলাৰামক সুধিলে 'তই ইয়ালৈ কিয় আহিছ ?'

গিলাৰাম নিৰুত্তৰ। ভয়ত সি থৰহৰি কম্পমান।

খামফ্লাই ধমক দি আকৌ সুধিলে "কিয় আহিছ ?"

গিলাৰামে উত্তৰ দিলে "গৰু চাবলৈ।"

ডকাইত খামফ্লাই কলে 'আমি ডকাইত, তই আমাৰ আড্ডা দেখিলি।'

গিলাৰামে কলে "মই নাজানো।"

দাউখা আৰু খামফ্লাই তাক সাৱধান কৰি দিলে যাতে সি অইন মানুহৰ আগত সিহঁতৰ আড্ডাৰ কথা নকয়।

দাউখা আৰু খামফ্লাই গিলাৰামৰ পৰিচয় সুধিলে। গিলাৰামে তাৰ পৰিচয় দি কলে, যে সি যাৰ ঘৰত গৰখীয়া ৰূপে আছে সিহঁতৰ দুজনী ৰূপহী ছোৱালীও আছে।

দাউখা আৰু খামফ্লাই বুঢ়া-বুঢ়ীৰ ছোৱালী দুজনীক সিহঁতৰ আড্ডাত আনি দিবাৰ বাবে গিলাৰামক নিৰ্দেশ দিলে। তাক টকা-পইচা দিবলৈও সিহঁতে প্ৰতিশ্ৰুতি দিলে। গিলাৰামক ডকাইতবোৰে বন্ধু কৰি ললে।

এদিনাখন খামফ্লাই গিলাৰামৰ গৰু চাৰি থাকিল। দাউখা

গিলাবামৰ লগত বুঢ়া-বুঢ়ীৰ ঘৰলৈ গ'ল। গিলাবামে দাউখাৰ লগত বন্ধুত্ব হোৱাৰ কথা বুঢ়া-বুঢ়ীক ক'লে।

দাউখাই গিলাবামক ছোৱালী দুজনী পলুৱাই নিয়াৰ বিষয়ে আলোচনা কৰিলে।

সেইমতে দাউখা আৰু গিলাবাম দুয়ো লগ লাগি ছোৱালী দুজনী পলুৱাই ডকাইতৰ আড্ডালৈ লৈ গ'ল। কদমফুলিক দাউখাই আৰু তুলসীক খামফ্লাই বিয়া কৰোৱাৰ প্ৰস্তাৱ দিলে। সিহঁত দুয়োজনী সম্মত হ'ল। সিহঁতে ক'লে "আমাৰ দুয়োজনীৰে বিয়া হলে বুঢ়া মা-দেউতাৰ গতি কি হব? সিহঁতৰ দুখ কষ্ট দেখিলে বৰ বেয়া লাগে। গিলাবামৰ হতুৱাই কামবন, হালকোৰ মাৰি কোনোমতে খেতি-বাতি কৰি খাই আছিলোঁ।" এইদৰে সিহঁতে দুখৰ কাহিনী বৰ্ণনা কৰি বিলাপ কৰিব ধৰিলে।

ইতিমধ্যে বুঢ়া-বুঢ়ীয়ে গিলাবামক এজনী সুন্দৰী ছোৱালী বিয়া কৰাই দিলে।

এদিনাখন ছোৱালী দুজনীয়ে ডকাইত দুজনৰ ওচৰত সিহঁতে মাকৰ ঘৰলৈ গৈ এবাৰ বৃদ্ধ মা-দেউতাকক চাই অহাৰ ইচ্ছা ব্যক্ত কৰিলে। কিছুদিন থাকি পুনৰ অহাৰ কথাও ক'লে। ডকাইত দুজনে সিহঁতক যাবলৈ দিলে।

বুঢ়া-বুঢ়ীয়ে ছোৱালী দুজনীক দেখা পাই বৰ আনন্দিত হ'ল। সিহঁত ইমানদিন ক'ত আছিল সকলো কথা সুধিলে।

তুলসীয়ে ক'লে "আমি যি ঠাইত বাস কৰোঁ তাত কোনো গাওঁ নাই, মানুহ নাই, বিৰাট জংগলত ডকাইতৰ আড্ডাত আছোঁ। মানুহৰ মুখকে দেখা নাপাওঁ।"

তিনি চাৰিদিন থকাৰ পিছত কদমফুলি আৰু তুলসী ডকাইতৰ আড্ডালৈ যাবলৈ ওলাল। কদমফুলি আৰু তুলসীয়ে কান্দি-কাটি মাক-দেউতাকৰ পৰা বিদায় মাগিলে।

কিছুদিন পিছত বুঢ়া-বুঢ়ী হাল মৰিল। গিলাবামৰ হাঁহাকাৰ

লাগিল। উদ্ধাৰৰ বাবে সি ডকাইতৰ আড্ডালৈ গ'ল। দাউখা আৰু খামফ্লাই বুঢ়-বুঢ়ীৰ মৃত্যুৰ বাতৰি পাই বৰ দুখ পালে। আনপিনে কদমফুলি আৰু তুলসীয়ে মাক-দেউতাকৰ মৃত্যুৰ বাতৰি পাই ইনাই-বিনাই কান্দিব ধৰিলে।

দাউখা আৰু খামফ্লাই গিলাবামক টকা-পইচা দি সহায় কৰিলে।

কদমফুলি আৰু তুলসীয়ে দাউখা আৰু খামফ্লাইক ডকাইতি এৰি দিবলৈ কলে। সেইমতে সিহঁতে ডকাইতি এৰি খেতি-বাতিত লাগিল। এইদৰে খেতি-বাতি কৰি সিহঁতে মহাসুখেৰে খাবলৈ ধৰিলে।

দেশত ডকাইতৰ ওৰ পৰিল।

ঘৰপতা বুঢ়া

এদিনাখন এজন বুঢ়াই তিনিজন ডেকা ল'ৰা লগত লৈ বন কাটিবলৈ হাবিলৈ গ'ল।

সেই হাবিত এটা বাঘ আছিল। তাৰ ঘৈণীয়েক নাছিল। সি বুঢ়াক ঘৰ পাতি দিবলৈ কাবৌ কৰিলে।

ডেকাবিলাকে বুঢ়াক ক'লে "বাঘৰ লগত কি মিতিৰালি? সি আমাক খাই পেলাব"।

বুঢ়াই ডেকাহঁতক নিৰ্ভয় দি ক'লে "ভয় কৰিব লগীয়া একো নাই"।

বুঢ়াই বাঘক ক'লে "বাঘকাই বেপাৰী বিলাকে সদায় বেপাৰ কৰিবলৈ বস্তা আনে। সিহঁতক ভয় খুৱাই বস্তা কেইখন মান আনি বালাবাৰীত থৈ দিবি"।

বাঘে বেপাৰী আহে নেকি বুলি চুপি থাকিল। গাওঁলৈ বেপাৰী-বিলাক অহাৰ লগে লগে সিহঁতক ভয় খুৱাই খেদি দিলে। সিহঁতেও বাঘক দেখি ভয় খাই বস্তাবোৰ এৰি পলাল। বাঘে এই বস্তাবোৰ নি বালাবাৰীত থৈ দিলে।

এদিনাখন বুঢ়াই বাঘৰ ওচৰলৈ গৈ ক'লে "বাঘকাই বস্তাবোৰ যোগাৰ কৰিছা?

বাঘে ক'লে "কৰিছোঁ"।

বুঢ়াই ক'লে—"এতিয়া ইয়াৰ এখন বস্তাত সোমোৱা।"

বাঘ বস্তাত সোমাল। বুঢ়াই বস্তাটোৰ মুখখন ভালদৰে বান্ধি নৈত উটুৱাই দিলে।

অন্যফালে আন এজনী বাঘিনীৰ মতা নাই। তাই দেখিলে যে নদীত কিবা এটা ভাহি আহিব ধৰিছে। তাই পাৰলৈ বস্তাটো তুলি আনিলে। তাই বস্তাটো খুলি চাই বাঘক দেখিলে। বাঘিনীয়ে বাঘক সুধিলে, "কব পৰা আহিছ"? বাঘে ক'লে "মোৰ তিৰোতা নাই। মই তিৰোতা বিচাৰি আহিছোঁ"।

বাঘিনীয়ে ক'লে "মোৰো মতা নাই। মোক মতা এজন লাগে"। বাঘ-বাঘিনীৰ বিয়া হ'ল।

এদিনাখন বাঘে, বাঘিনীক বুঢ়াৰ কথা কলে। সি ক'লে "বাঘিনী! বুঢ়াৰ কৃপাতহে আমাৰ বিয়া হ'ল। এতিয়া তাক আমি মান কৰিব লাগে"।

এদিনাখন বাঘ-বাঘিনী বুঢ়াৰ ঘৰলৈ মান কৰিবলৈ গ'ল। সিহঁতে গৈ বুঢ়াক সেৱা কৰি কলে "আপোনাক কিহেৰে মান কৰিব লাগে?"

বুঢ়াই কলে "মোৰ মহাজন এজনৰ ওচৰত ঋণ আছে। নাৰৱীয়াক ভয় দেখুৱাই টকা আনি দিয়াঁ।"

বাঘ-বাঘিনীয়ে নাৰৱীয়াক ভয় দেখুৱাই টকা আনি দিলে। তাৰ পিছত আকৌ বাঘ-বাঘিনীয়ে বুঢ়াক কি লাগে সুধিলে।

বুঢ়াই কলে "বুঢ়ী এজনী লাগে"।

বাঘে সুধিলে "কেনেকুৱা বুঢ়ী লাগে"?

বুঢ়াই কলে "হালধীয়া ৰঙৰ বুঢ়ী লাগে"।

বাঘ-বাঘিনীয়ে তিৰোতা বিচাৰি বিচাৰি পাহাৰ পালেগৈ। গৈ গৈ দেখিলে যে নৈৰ ঘাটত ৰজাৰ ছোৱালী এজনী।

বাঘে বাঘিনীক কলে—"যেতিয়া ছোৱালীজনীয়ে অলঙ্কাৰ বোৰ খহাই নৈৰ ঘাটত গা-ধুই থাকিব তেতিয়া তই সেইবোৰ লৈ যাবি, পিছত মই তাইক লৈ যাম"।

কথামতে বাঘিনীয়ে ৰজাৰ ছোৱালজনীৰ অলঙ্কাৰবোৰ ললে আৰু বাঘে তাইক পিঠিত তুলি বুঢ়াৰ ঘৰ পালেগৈ।

বুঢ়াই ৰাজকুমাৰীৰ লগত সংসাৰকৰি মহাসুখেৰে কাল নিয়ালে।

থাইগিৰচিৰি

এদিনাখন চাৰিজন ডেকাই খৰি কাটিবলৈ বনলৈ গৈছিল। খৰি কাটি সিহঁত ফিৰি আহিল। বাৰীৰ আতিয়া খালত এজোপা ঔ-টেঙাৰ গছ আছিল। ঔ-টেঙা পকি গোন্ধত মলমলাই আছিল। সিহঁতে গিৰিহঁতক ঔ টেঙা খুজিবলৈ মন কৰিলে। সিহঁতে গিৰিহঁতনীক ঔ-টেঙা খুজিলে। গিৰিহঁতনীয়ে "ঔ-টেঙা দিব নোৱাৰোঁ" বুলি ক'লে।

তেতিয়া ল'ৰাহঁতে শাও দিলে "তোমাৰ ঔ-টেঙাৰ নিচিনা ছোৱালী হওঁক"।

ঔ-টেঙা ডাল ক্ৰমে ওখ হৈ আহিল। গিৰিয়েকে গছজোপা কাটিব খুজিলে। তিৰোতাজনীয়ে কাটিবলৈ হাক দিলে।

ল'ৰাহঁতে শাও দিয়া মতে তিৰোতাজনীৰ এটা ঔ-টেঙাৰ জন্ম হ'ল। ঔ-টেঙাটো ক্ৰমে ডাঙৰ হৈ আহিল। মাক-বাপেকে তাইৰ নাম থলে "থাইগিৰচিৰি"।

"থাইগিৰচিৰি" বুলি মাক-বাপেকে মাতিলেই তাই কাষলৈ আহে।

মাক-বাপেকৰ তাইৰ প্ৰতি মৰম জন্মিল।

এদিনাখন কিছুমান লৰাই খৰি কাটিবলৈ হাবিলৈ গ'ল। তাৰে এজনে শৌচ কৰিবলৈ বুলি নদীৰ পাৰলৈ গ'ল। সি এনেতে দেখিলে যে থাইগিৰ চিখলাই অপৰূপ ৰূপবতী গাভৰুত পৰিণত হ'ল। তাই নদীত সাতুৰি সাতুৰি আনন্দমনে গাই ধুই পুনৰ ঔ-টেঙাৰ ভিতৰত সোমাল। থাইগিৰচিখলাৰ ৰূপত ডেকাজন মুগ্ধ হ'ল। সি তাইক পাবলৈ ইচ্ছা কৰিলে।

এসপ্তাহ মানৰ পিছত ডেকাজনে থাইগিৰচিৰি চিখলাক বিয়া কৰাবলৈ ইচ্ছা কৰাৰ কথা মাকক ক'লে। মাকে কথা শুনি আচৰিত হ'ল। তথাপি তাই গিৰিয়েকক কথাটো কলে। তাকে শুনি

গিৰিয়েকে কলে ঃ—'মানুহে জানো 'থাইগিৰ' ঔ-টেঙা বিয়া কৰায় ?' বাপেকে থাইগিৰচিৰৰ লগত বিয়া পতাত সন্মতি নিদিলে। ডেকা ল'ৰাজনে ঘৰ এৰি যাবলৈ ওলাল। উপায় নাপাই পিতাক সন্মত হল।

ঘৰত মদ তৈয়াৰ কৰিবলৈ কলে। আন আন মানুহবিলাকক এই কথাটো কলে।

মানুহবিলাকে কথা শুনি হাঁহিলে আৰু কলে 'ঔ-টেঙাকো কোনোবাই বিয়া কৰায় নে ?'

অৰশেষত মদ, তামোল-পাণ আদিৰে ভাৰ-ভেটী তৈয়াৰ কৰি কইনা চাবলৈ বুলি গ'ল।

সিহঁতে গৈ 'থাইগিৰচিৰৰ' পিতাকক কথাটো কলে। পিতাকে কলে 'মই সেইবোৰ নাজানো। মাকক সোধক'।

মাকে ক'লে—'থাইগিৰিচিৰিক নি কি কৰিবা। 'তোমালোকে নি ফালি পেলাবা। মই তাইক নিদিওঁ'।

সিহঁতে কলে, 'নাফালোঁ। তোমালোকে যেনেকৈ ৰাখিছা আমিও তেনেকৈ ৰাখিম'।

তেতিয়া থাইগিৰচিৰিৰ মাকে ল'ৰাজনক অনিবলৈ কলে। ল'ৰাজন আহিল।

থাইগিৰৰ মাকে কলে 'তাইক নি কি কৰিবা ?'

ল'ৰাজনে কলে 'লাগে'।

তেতিয়া মাকে ভাৰ-ভেটী আনি নিবলৈ ক'লে।

দৰাঘৰৰ মানুহে 'থাইগিৰিচিৰিক' নিবলৈ আহিল। সকলো মানুহে মিলি-জুলি মদ-ভাত খালে। মানুহবিলাক দুভাগ হৈ এভাগে মাতিব ধৰিলে 'থাইগিৰ আহ, আহ।'

আনভাগে কব ধৰিলে, 'যা যা'।

থাইগিৰচিৰিয়ে মাক-বাপেকক সেৱা কৰিলে আৰু কান্দি-কাটি দৰাৰ ঘৰ পালেগৈ। বিয়া ধুম-ধামেৰে হৈ গল।

ৰাতি দৰা-কন্যাক ঘৰ দিলে। থাইগিৰচিৰি ঔ-টেঙা হৈ থাকিল। এইদৰে এমাহ গ'ল। জাৰ গ'ল। আহিল জহৰ দিন। গৰমত থাকিব নোৱাৰি এদিনাঘন থাইগিৰচিৰি ঔ-টেঙাৰ পৰা বাহিৰ ওলাল। গিৰিয়েকে দেখা পালে যে তাৰ ঘৈণীয়েক কিমান ৰূপৱতী। সি ঔ-টেঙাটো বখালিব ধৰিলে। সি ঔ-টেঙাটো পাঁচ-ছয় ফালকৈ কাটি ৰদত মেলি দিলে আৰু আধা চালত থৈ দিলে। সি মনে মনে শুই থাকিল। থাইগিৰচিৰি সাৰপাই ঔ-টেঙাত সোমাও বুলি ঔ-টেঙাটো দেখা নাপাই গিৰিয়েকক জগালে।

গিৰিয়েকে উঠি কলে,—"কি হ'ল ?"

তাই কলে 'মই এতিয়া থাকিম কেনেকৈ ?'

ডেকা ল'ৰাজনে মাক-বাপেকক 'থাইগিৰচিৰিক' দেখুৱালে। সকলোৰে থাইগিৰচিৰিৰ ৰূপত আচৰিত হ'ল।

আঠমঙলা ভাঙিল। সকলোৰে মদ, ভাত খাই যাবলৈ ওলাল। এইদৰে সিহঁত সকলোৱে খাই-বই নাচিবলৈ ধৰিলে।

সপোন অলীক

এখন হাবিত এটা বাঘ আৰু এটা হৰিণ আছিল। হৰিণটোৱে বাঘটো তাৰ ওচৰত নথকা বুলি সিও বাঘৰ ওচৰত শুই থাকিল। ৰাতি বাঘটোৱে এটি সপোন দেখিলে ; সি বহুত হৰিণৰ মাংস খাইছে। ৰাতি পুৱালত সি ভাবিলে সপোনতো সঁচা-নে মিছা ?

কিন্তু কি আচৰিত তাৰ ওচৰতে এটা হৰিণ। সি হৰিণটো খাবৰ বাবে খেদি গ'ল। হৰিণটো ভয়তে পলাল। বাঘে পিছে পিছে দৌৰিব ধৰিলে।

সেই হাবিৰ গছ এজোপাত এটা ফেঁচা আছিল। সি দেখিলে বাঘ এটাই হৰিণ এটাৰ পিছে পিছে দৌৰিব ধৰিছে। তাকে দেখি ফেঁচাটোয়ে মাত লগালে 'বাঘ ককাই ! তুমি ইমান দৌৰিছা কিয়' ?

তেতিয়া বাঘটোৱে সপোনত দেখা হৰিণটোৰ কথা কলে আৰু হৰিণটোৰ মাংস খোৱাৰ কথাও ক'লে। সেই কাৰণে সি হৰিণটোৰ পিছে পিছে দৌৰিছে বুলি কলে।

তেতিয়া ফেঁচাই কলে 'বাঘ ককাই ! সপোনত দেখা বস্তু খাব পায়নে নাপাই মই কৃষ্ণ মামাক সুধি আহোঁ। তুমি ইয়াতে অলপ সময় ৰৈ থাকা। মই কৃষ্ণ মামাৰ তালৈ যাওঁ।'

এই বুলি বাঘক তাতে এৰি থৈ ফেঁচা গ'ল বিষ্ণুলোকলৈ। ফেঁচাক বিষ্ণুই দেখা পাই অহাৰ কাৰণ সুধিলে। ফেঁচাই ক'লে "মোৰ বৰ টোপনি ধৰিছে, তোমাৰ কোলাত শুবলৈ দিয়া "

তেতিয়া বিষ্ণুই ফেঁচাক কোলাত শুবলৈ দিলে। কিছু সময়ৰ পিছত টোপনিৰ পৰা সাৰ পাই উঠাৰ ভাও জুৰি বিষ্ণুক ক'লে— "মামা মই এটি অদ্ভুত সপোন দেখিলোঁ। সপোনত মই মামীৰ লগত প্ৰেম কৰিছোঁ। এই কথাটো সঁচা নে মিছা ?"

তেতিয়া বিষ্ণুৱে ক'লে "সপোনৰ কথা অলীক, মিছা।"

তাকে শুনি ফেঁচাই ততালিকে বাঘৰ ওচৰলৈ আহিল। বাঘ ইমান সময় ফেঁচাৰ অপেক্ষাত আছিল। বাঘে ফেঁচাক সুধিলে "বিষ্ণুই কি কৈছে ?"

ফেঁচাই তেতিয়া ক'লে :—বিষ্ণু মামাই কৈছে যে,—সপোনৰ কথা অলীক।

বাঘে সপোনৰ কথা মিছা বুলি শুনি হাবিলৈ গুচি গ'ল।

ফেঁচাই বুদ্ধি কৰি বাঘৰ মুখৰ পৰা হৰিণক ৰক্ষা কৰিলে।

গান্ধাগাঙেৰ মাছৰ জন্ম কাহিনী

এজনী ৰাক্ষসী আছিল। তাই আছিল মায়াবিনী। মায়া ধৰি তাই এজনী অপৰূপ ৰূপৱতী গাভৰু ছোৱালী হৈ নৈৰ ঘাটত আছিল। সেই বাটেৰে যোৱা বাটৰুৱা বিলাকে তাইক দেখি সিহঁত তাইৰ বাবে উপযুক্ত নহয় বুলি গুচি যায়। তাই কিন্তু সিহঁতক কৈছিল—"তাইক যদি কোনোবাই নিয়ে, তেতিয়া তাই যাবলৈ সন্মত।"

তাইক নি ভালদৰে খুৱাব-বুৱাব নোৱাৰিব বুলি কোনোৱে তাইক নিবলৈ সন্মত নহ'ল।

এনেতে এজন মানুহ আহি থকা দেখা পালে। তাক দেখি অইন মানুহবিলাকে সুধিলে—"তুমি এইজনীক নিব পাৰিবানে ?"

মানুহজনে ক'লে, "গলে কিয় নিব নোৱাৰিম ?"

মানুহজন আছিল ধনী। তাৰ হাতী, গৰু-ঘোঁৰা আদি আছিল। মানুহজনে ৰাক্ষসীক নিজৰ ঘৰলৈ লৈ গ'ল।

সি আগতেও এজনী বিয়া কৰাইছিল। ৰাক্ষসী গৰ্ভৱতী হ'ল। তাই কি খাওঁ, কি নাখাওঁ মূৰ্ত্তি ধাৰণ কৰিলে। তাই বৰ লুভীয়া হ'ল। তাই হাতী, গৰু, মানুহ আদি খাই শেষ কৰিলে। তাই ভোকত ৰৱ নোৱাৰি মাটিকে পুৰি খাব ধৰিলে। কেবল হাতী দুটাহে খাবলৈ বাকী আছে।

ৰাক্ষসীৰ এটি ল'ৰাসন্তান জন্মিল। তাৰ নাম হ'ল নীল। আগৰ তিৰোতাজনীৰ ল'ৰাজনৰ নাম পতীশ। এতিয়া মানুহজনৰ সম্পত্তি বুলিবলৈ একোৱেই নাই। ৰাক্ষসীয়ে এতিয়া কি খায় ? গিৰিয়েক আৰু আগৰ তিৰোতাজনীক মাতিলে নৈৰ ঘাটলৈ গা ধুবলৈ। আগৰ তিৰোতাজনীয়ে কিন্তু ৰাক্ষসীক চিনি পাইছিল।

তাই দেখিলে এইবাৰ ৰাক্ষসীয়ে নিশ্চয় সিহঁতক খাব। ৰাক্ষসীয়ে তাইক খাবলৈ বুদ্ধি পাঙিছে। তাই এবাটি এরা গাখীৰ দি পুতেকক ক'লে, "বাচা, গাখীৰখিনি চাই থাকিবি। বাটিৰ গাখীৰ যদি ক'লা হয়, তেতিয়া নিশ্চয় বুজিবি আমাক ৰাক্ষসিণীয়ে খাইছে, আৰু যদি বগা হৈ থাকে তেতিয়া বুজিবি আমি বাচি আছোঁ। গাখীৰখিনি ক'লা হলেই তই পলাবি।"

পতীশে বাটিৰ গাখীৰ চাই থাকোঁতে দেখিলে গাখীৰখিনি ক'লা হৈ গৈছে। সি বুজিলে ৰাক্ষসীয়ে মাক-বাপেকক খালে। সি পলাবলৈ উদ্যত হৈ নীলক ক'লে "ভাই মই পলাওঁ। মোকো খাব। তোক হয়তো নাখাব। যেহেতু তোৰ মা।"

নীলে ক'লে "তয়ো মনুষ্য, ময়ো মনুষ্য। তোক খালে মোকো খাব।" এই বুলি দুয়ো পলাল।

ৰাক্ষসীয়ে তেতিয়া দুয়োজন ল'ৰাক খাবলৈ লহ-লহকৈ জিভা-মেলি বিকট মূৰ্ত্তি ধৰি খেদি আহিল। নীল আৰু পতীশে হাতত তৰোৱাল ললে। সিহঁতে দেখিলে আকাশে-পাতালে তাই মুখ মেলি খেদি আহিব ধৰিছে। নীলে ৰাক্ষসীৰ দাঁত তৰোৱালেৰে কাটি দিলে। তেতিয়া ৰাক্ষসীয়ে মুখমেলি মাটিত পৰিল। এই সুযোগতে নীলে মাকক তৰোৱালেৰে ভীষণ জোৰেৰে আঘাত কৰিলে। ৰাক্ষসী বিকট চিঞৰ মাৰি দাঁত নিকটাই মৰিল।

এই বিবাট ৰাক্ষসীয়ে হেনো গান্দাগাগেব মাছ হৈ থাকিল। তেতিয়াৰে পৰা হেনো এই মাছটোৰ মুখখন ৰাক্ষসীৰ নিচিনা আৰু মাছটোৰ পিঠিত গজালৰ নিচিনা চিন বৈ গ'ল।

দুই কৃপণ

দুজন বুঢ়া আছিল। এজন বুঢ়াৰ এজন ল'ৰা আৰু আনজন বুঢ়াৰ এজনী ছোৱালী আছিল। ল'ৰা থকা বুঢ়াটোক লাগে ধন আৰু এজনী মৰমিয়াল ছোৱালী।

ছোৱালী থকা বুঢ়াজনক লাগে ধনীৰ ল'ৰা। সেইমতে দুয়ো বুঢ়াই ল'ৰা আৰু ছোৱালী বিচাৰি এদিন ঘৰৰ পৰা ওলাল।

সিহঁত গৈ গৈ এখন নদীৰ পাৰত উপস্থিত হ'ল। দুয়ো বুঢ়াই লগত নিয়া খোৱা বস্তু খালে আৰু অলপ জিৰণি ললে।

দুয়োজনৰে দেখা দেখি হ'ল। ইজনে সিজনৰ লগত চিনা-পৰিচয় হ'ল। দুয়ো বুঢ়াই নিজৰ নিজৰ অভিপ্ৰায়ৰ কথা কলে। তেতিয়া ছোৱালীৰ বাপেক ধনী বুঢ়াই, ল'ৰাৰ বাপেক ধনী বুঢ়াক তাৰ ছোৱালী চাবলৈ মাতিলে

ল'ৰাৰ বাপেকে ছোৱালী চাবলৈ গৈ দেখে যে ছোৱালীজনীয়ে মাটিত পোত গৈ থকা বনৰীয়া মণি এটা খুচৰি বুটলি লবলৈ চেষ্টা কৰিছে। তাকে দেখি ল'ৰাৰ বাপেকে ভাবিলে এইজনীয়ে তাৰ উপযুক্ত বোৱাৰী হব, যিহেতু তাই এটা সাধাৰণ মণি বুটলি উলিয়া-বলৈ চেষ্টা কৰিছে। বুঢ়াই ভাবিলে এইজনী তাৰ বোৱাৰী হলে তাৰ ধনবোৰ তাই সাঁচি ৰাখিব পাৰিব। বুঢ়াৰ ছোৱালী পচন্দ হ'ল। বুঢ়াই ছোৱালীৰ বাপেকৰ ওচৰত বিয়াৰ প্ৰস্তাৱ দিলে।

ছোৱালীৰ বাপেকে বুজিলে ল'ৰাৰ বাপেক ধনী মানুহ আৰু কৃপণ। সিয়ো ছোৱালী দিবলৈ সন্মত হল। বিয়ালৈ বৰ বেছি মানুহ নামাতিলে। আনকি বাদ্য যন্ত্ৰবো আয়োজন নকৰিলে। এইদৰে দুয়ো কৃপণ বুঢ়াৰ ল'ৰা ছোৱালীৰ বিয়া হৈ গ'ল।

গিলাৰাম বীৰ

পুৰণি কালত এহাল বুঢ়া-বুঢ়ী আছিল। সিহঁতৰ সাতজন ল'ৰা। আটাইকেউজনৰ বিয়া হৈছিল। সিহঁত সাতোজন ভায়েকে মিলা-প্ৰীতিৰে খেতি-বাতি কৰিছিল। কিছুদিন যোৱাৰ পিছত বুঢ়া-বুঢ়ী মৰিল।

এদিনাখন আটাইকেউজন ভায়েকে পথাৰত হাল বাবলৈ গৈছিল। ডাঙৰ ককায়েকৰ ঘৈণীয়েকে সিহঁতৰ কাৰণে পথাৰলৈ সদায় ভাত লৈ গৈছিল। ভাত লৈ গৈ থাকোঁতে বনৰ পৰা চৰাই এটা উৰি আহি ভাতৰ ওপৰত মল-মূত্ৰ ত্যাগ কৰিলে।

তাকে দেখি তিৰোতাজনীয়ে ভাতখিনি ওপৰে ওপৰে কাঢ়ি পেলালে। বাকী ভাতখিনি নি সিহঁতক খাবলৈ দিলে। সিহঁতে ভাত খালে। মাজু ভায়েকে সুধিলে "বৌ, আজি ভাতখিনি কিয় ইমান সোৱাদ হৈছে।"

বৌৱেকে একো নামাতি তলমুৰ কৰি থাকিল। তাই ভয়ে ভয়ে কলে যে কৰবাৰ পৰা চৰাই এটা উৰি আহি ভাতৰ ওপৰত মল-মূত্ৰ ত্যাগ কৰাত তাই ওপৰে ওপৰে ভাতখিনি পেলাই বাকীখিনি লৈ আহিছে। ডাঙৰ ককায়েকে কলে "মলত্যাগ কৰা ভাতখিনিৰে ইমান সোৱাদ। চৰাইটো আৰু কিমান সোৱাদ হ'ব?" সি ভায়েকহঁতক চৰাইটো বিচাৰি যাবলৈ কলে। তীৰ, ধনু, যাঠী জোং লৈ সাতজন ভায়েকে হেগেম চৰাইটো বিচাৰি গ'ল। চিকাৰলৈ যোৱাৰ পূৰ্ব্বে উপাস্য দেৱতাক চিকাৰ লাভৰ বাবে পূজা দি গ'ল।

সেই সময়ত ডাঙৰ ককায়েকৰ ঘৈণীয়েকৰ প্ৰসৱৰ সময় হৈছিল।

বাটে বাটে ভায়েকহঁতে সুধি গ'ল "আইহঁত! ভাইহঁত! এইফালে এটা চৰাই উৰি অহা দেখা পাইছানে?"

বাটৰুৱাবিলাকে সুধিলে—কি চৰাই"।

সিহঁতে কলে :—"হেগেম চৰাই"।

বাটৰুৱাই চৰাইটো সেইফালে উৰি যোৱা বুলি কলে।

চৰাইটো বিচাৰি বিচাৰি গৈ সিহঁতে সাতজনী ছোৱালী লগ পাই সুধিলে, "আইহঁত এই পিনেদি হেগেম চৰাই উৰি যোৱা দেখিছানে?" ছোৱালীহঁতে দেখা বুলি কলে।

গৈ গৈ সিহঁতে হালবাই থকা এজাক মানুহ লগ পালে। সিহঁতকো হেগেম চৰাই উৰি যোৱা দেখিছেনে নাই সুধিলে। সিহঁতেও দেখা বুলি কলে।

পুনৰ সিহঁতে হেগেম চৰাইটো বিচাৰি গৈ থাকিল। সিহঁতে এখন গাওঁ পালে। তাতেই ৰাতি হ'ল। এহাল বুঢ়া-বুঢ়ীৰ ঘৰ পালে। বুঢ়া-বুঢ়ীৰ ঘৰত ৰাতি সিহঁত থাকিল।

বুঢ়াই সুধিলে "বোপাইহঁত, তোমালোক কোন ৰাজ্যৰ মানুহ।

ডাঙৰ ভায়েকে কলে, "আমি অমল নগৰৰ মানুহ"

বুঢ়া : 'তোমালোক ইমান ৰাতি কিয় আহিছা।'

সিহঁত সাত ভায়েক :—'আমি হেগেম চৰাই বিচাৰি আহিছোঁ।'

বুঢ়া : 'পক্ষীটোৰে কি কৰিবা।'

বুঢ়া-বুঢ়ীৰ নাম আছিল চিকাবুঢ়া আৰু চিকা বুঢ়ী।

বুঢ়ী : 'তোমালোকে এই পক্ষীটো কত পাবা?' তোমালোকৰ ভাত খোৱাৰ কিবা যোগাৰ পাতি আছে নে নাই?'

সিহঁতে খোৱা-লোৱাৰ সম্পুৰ্ণ যোগাৰ আছে বুলি কৈ কলে যে সিহঁতে ভোক-লাৰু আৰু পিয়াহ-লাৰু লৈ আহিছে।

তেতিয়া বুঢ়ীয়ে সিহঁতক পৰীক্ষা কৰিবৰ মনেৰে ভঙা টোপা এটা দেখুৱাই তাত পানী আনিবলৈ দিলে। ভঙা টোপাত পানী আনিবলৈ কোনো উপায় নাই। তথাপি কিবা উপায়েৰে ভঙা টোপাত সিহঁতে পানী আনিলে।

বুঢ়ীয়ে তাৰ পিছত কলে 'বেটাহঁত, ৰন্ধা-বঢ়া কৰিবৰ বাবে

আমাৰ দেশত চৰুৰ ব্যৱহাৰ নাই। আমাৰ এই দেশত ডিমাৰ খোলাতহে ভাত ৰান্ধি খাওঁ।'

এই বুলি কৈ বুঢ়ীয়ে ডিমাৰ খোলা এটা দিলে।

ডিমাৰ খোলাত ভাত ৰান্ধি খাই কেনেকৈ? গতিকে সিহঁতৰ ভাত খোৱা নহ'ল। লগত যি ভোক-লাৰু আৰু পিয়াহ-লাৰু আছিল তাকে খাই ৰাতি থাকিল।

ৰাতি চিকা-বুঢ়ীয়ে মনে মনে বিছনাৰ পৰা উঠি সাতভায়েকে লগত নিয়া বস্তুবোৰ খাই শেষ কৰিলে আৰু ধনু-কাড় দাঁতেৰে কামুৰি ছিঙি পেলালে। সৰু ভায়েক সাৰে আছিল। সি কিহৰ শব্দ বুলি দাৰে ঘাপ দিয়াত ৰাক্ষসী চিকাবুঢ়ীয়ে চিঞৰ মাৰি পলাল। ৰাতি পুৱালত সৰু ভায়েকে ৰাতিৰ সকলো ঘটনা ককায়েকহঁতৰ আগত ভাঙি-পাতি কলে, 'ককাইহঁত আমি ইয়াৰ পৰা গুচি যাওঁ বলা, নহলে আমাৰ নিস্তাৰ নাই। আজি মই বৰ বেয়া সপোন দেখিছোঁ। আমাৰ বৌৰ মেখেলা কোনোবাই হৰণ কৰি নিছে।"

ইপিনে বৌয়েক মায়দাংশ্ৰীৰ এটি ল'ৰা সন্তান জন্ম হৈছে।

সিহঁতে ঘৰমুৱা হৈ গৈ থাকোঁতে বহুদূৰত পক্ষীটো দেখা পালে। প্ৰথমে ডাঙৰজনে কাড় মাৰিলে ; কিন্তু সেই কাড় পক্ষীটোৰ গাত নপৰিল। পক্ষীটো এজোপা শিমলু গছৰ আগত পাখামেলি আছিল। এইবাৰ সাতোজন ভায়েকে কাড় মাৰিলে কিন্তু পক্ষীৰ গাত কোনেও কাড় লগাব নোৱাৰিলে। পক্ষীয়ে তেতিয়া শিমলু গছৰ পৰা উৰা মাৰি আহি সাতজন ভায়েকক গিলি থলে।

মায়দাংশ্ৰীৰ ল'ৰা ক্ৰমান্বয়ে ডাঙৰ হৈ আহিল। পুতেকে মাকক তাৰ পিতাক-খুৰাকৰ কথা সুধিলে। মাকে তাক সকলো ঘটনা বিবৰি কলে। মাকৰ মুখৰ পৰা সকলো শুনি ল'ৰাটোৱে মাকক কলে 'পিতা আৰু খুৰাহঁত নিশ্চয় কিবা বিপদত পৰিছে। মই বিচাৰি যাওঁ।'

সৰু ল'ৰা দেখি মাকে বাধা দি কলে, 'বাছা, ডাঙৰ হলে বিচাৰি যাবা তুমি সৰু ল'ৰা, যাব নালাগে।"

ল'ৰাটোৱে একোপাধ্যে মাকৰ হাক-বচন নুশুনিলে। সি পিতাক আৰু খুৰাকহঁতক বিচাৰি যাবই যাব। মাকে বাধা দি ৰাখিব নোৱাৰিলে। উপায় নাপাই মাকে তাক কলে 'তুমি ধৰ্মৰ তুলসী এডাল ৰুই থৈ যোৱাঁ।'

মাকৰ বচন অনুসৰি লৰাটোৱে ধৰ্মৰ তুলসী ৰুই মাকক সেৱা কৰি পিতাক আৰু খুৰাকহঁতক বিচাৰি গ'ল। ল'ৰাটোৰ নাম আছিল গিলাৰাম।

গিলাৰামে গৈ গৈ বহুতদূৰত এখন অটব্য হাবি পালে। তাত কেৱল হিংস্ৰ জীৱ-জন্তু থাকে। বাঘ, হাতী, শিয়াল আদিৰ বিকট চিঞৰ সি শুনিবলৈ পালে। সি কিন্তু একোতে ভয় নেখালে। তাৰ হাতত ধনু-কাড়, লাঠি আৰু তৰোৱাল আছিল। সি বুকু ডাঠ কৰি গৈ থাকিল। এনেতে ওপৰেদি উৰি যোৱা এটা বিৰাট হেগেম চৰাইয়ে মুখ মেলি তাৰ প্ৰতি চোচা মাৰি উৰি অহা দেখা পালে। সি তৎক্ষণাৎ ধনু-কাড় লৈ প্ৰস্তুত হ'ল। চৰাইটোৱে মুখ মেলি তাৰ ওচৰ পোৱাৰ লগে লগে সি ততালিকে ধনুত গুণ লগাই পক্ষীটোৰ প্ৰতি কাড় নিক্ষেপ কৰিলে। বিৰাটকায় পক্ষী ততালিকে মাটিত পৰিল। থিতাতে তাৰ মৃত্যু ঘটিল। আচৰিত কথা মৃত পক্ষীটোৰ পেটৰ পৰা ল'ৰাটোৰ পিতাক আৰু খুৰাকহঁত ওলাই আহিল।

সিহঁতে পক্ষীটোৰ পেটৰ পৰা ওলাই আহিয়েই ল'ৰাটোক দেখা পালে। অচিনাকি লৰা। শত্ৰু বুলি ভাবি নিজৰ ল'ৰাটোকে সিহঁতে কাটি-ছিঙি পেলাই দিলে। সাত ভায়েকে মৃত পক্ষীটো লৈ ঘৰলৈ আহিল।

আনপিনে শালিকা, নেউল আৰু বগলী লগ হৈ মৰা ল'ৰাটোৰ মাংসবোৰ বুটুলি আনি জোৰা লগাই তাক জীয়াই তুলিলে।

সাতভায়েকে ঘৰ পোৱাৰ লগে লগে মাজু ভায়েকৰ ঘৈণীয়েকে সিহঁত ইমানদিন কত আছিল, কি হৈছিল ইত্যাদি নানা প্ৰশ্নৰ

জাউবি তুলিলে। সিহঁতে কি কি বিপদত পৰিব লগীয়া হৈছিল আৰু হেগেম চৰায়ে সিহঁতক কেনেকৈ পেটৰ ভিতৰত গিলি থলে সকলো ঘটনা বিবৰি কলে। কিন্তু হেগেম চৰাই কোনে মাৰিলে, হেগেম চৰাইৰ পেটৰ পৰা কেনেকৈ ওলাল আৰু হেগেম চৰাইৰ পেটৰ পৰা ওলাই সিহঁতে যে ল'ৰাটোক দেখা পাই কাটি-ছিঙি মাৰি পেলালে সেই কথাখিনি নকলে।

মায়দাংশ্ৰীয়ে তাইৰ ল'ৰা গিলাবামে পিতাক-খুড়াকহঁতক বিচাৰি যোৱাৰ কথা কলে আৰু তাক কৰবাত লগ পাইছে নে নাই সুধিলে। ময়দাংশ্ৰীৰ পুতেকৰ কথা কোৱাত সিহঁত আচৰিত হল। কাৰণ সিহঁত যেতিয়া চৰাই চিকাৰ কৰিবলৈ গৈছিল তেতিয়া মায়দাংশ্ৰীৰ কোনো সন্তান নাছিল, গতিকে সিহঁতে মায়দাংশ্ৰীৰ কি সন্তান, কেতিয়া জন্ম হৈছিল, কলৈ গৈছিল আদিৰ আঁতিগুৰি বিচাৰিলে। তেতিয়া মায়দাংশ্ৰীয়ে তাইৰ ল'ৰাৰ জন্মৰ পৰা সি তাৰ পিতাক আৰু খুৰাহঁতক বিচাৰি যোৱালৈকে সকলো ঘটনা বিবৰি কলে। তাইৰ দৃঢ় বিশ্বাস যে তাইৰ পুতেকহে পিতাক আৰু খুড়াহঁতক উদ্ধাৰ কৰিছে। গতিকে তাই কলে 'মোৰ পুত্ৰৰ দ্বাৰাহে তোমালোক ৰক্ষা পৰিলা। তোমালোকে নিশ্চয় তাৰ কিবা অনিষ্ট কৰিছা'।

এই বুলি কৈ তাই বুলি উচুপি উচুপি কান্দিবলৈ ধৰিলে।

ইপিনে গিলাবামে পুনৰ জীৱন পাই ঘৰমুৱা হ'ল। সি ঘৰ নপোৱালৈকে শালিকা, নেউল আৰু বগলিয়ে তাক আগবঢ়াই থলে— বাটত তাৰ কিবা বিপদ হব পাৰে বুলি। সি ঘৰ আহি পোৱা মাত্ৰকে সকলোৱে আনন্দত অধীৰ হৈ উঠিল। সিদিনাৰ পৰা গিলাবামৰ মতে সাতভায়েক, মাক আৰু খুৰীয়েকহঁত চলিবলৈ ধৰিলে।

মহাসুখেৰে সিহঁতৰ দিন-কাল যাবলৈ ধৰিলে।

শিহু কেনেকৈ হ'ল ?

এদিনাখন ভাইবোৱাৰীয়েকে ডুপৰীয়া কাঁহী-বাচন ধুবলৈ নৈৰ ঘাটলৈ গৈছিল। কাঁহী-বাচন ভালদৰে ধুই পাৰত থৈ দিলে। তাই চাৰিওফালে ঘূৰি চালে কোনোবা আহিছে নেকি বুলি। কিন্তু তাই কোনো মানুহক দেখা নাপালে। তাই ভাবিলে এই ভৰডুপৰীয়া কোন মানুহ নৈৰ ঘাটলৈ আহিব ? এই বুলি ভাবি তাই নাঙঠা গাৰে পানীত নামিবলৈ স্থিৰ কৰিলে। কাৰণ মেখেলাখনৰ বাহিৰে আন কাপোৰ তাইৰ গাত নাছিল। তাই ভাবিছিল ঘৰলৈ গৈ আকৌ গা ধুবলৈ অহাতকৈ একেবাৰে গা ধুই ভাত ৰান্ধিলেই হ'ল। ভাত বন্ধাত পলম হলে পথাৰৰ পৰা ভাই শহুৰেক আহি খং কৰিব। সেই কাৰণে তাই নাঙঠ হৈ গা ধুবলৈ ধৰিলে।

আনপিনে ভাই শহুৰেকে পথাৰৰ পৰা হালবাই ঘৰলৈ আহিল। তাৰ পিছত নদীৰ ঘাটলৈ গৈ পানীত নামি গা ধুবলৈ ধৰিলে।

বেচেৰাই নাজানে যে তাৰ ভাইবোৱাৰীয়েকেও নদীত গা ধুই আছে।

ভাইবোৰীয়েকে দূৰৰ পৰা দেখিছিল যে ভাইশহুৰেকে গা ধুবলৈ আহিছে ভাই শহুৰেকক দেখি তাই পাৰৰ পৰা লাহেকৈ ডুব দি হঠাৎ বহুদূৰলৈ গৈ মূৰটো উলিয়াই ভাই শহুৰেক গৈছে নে নাই চাই পঠিয়ালে। ভাই শহুৰেকে নদীৰ ঘাটলৈ গৈ কাঁহী-বাচনবোৰ দেখা পালে। কিন্তু আন কোনো মানুহ দেখা নাপালে। সি ভাবিলে কোনোবাই পাৰত কাঁহী-বাচন থৈ মৰিব খুজিছে। সি দূৰৈত এজনী মানুহৰ দীঘল চুলিটাৰি আৰু মুখখনি দেখা পাই ভাবিলে কোনোবা তিৰোতা পানীত ডুবি মৰিব খুজিছে। গতিকে সি মানুহজনীক বচাবলৈ সাঁতোৰ মেলিলে। আনপিনে ভাইবোৱাৰীয়েকে ভাবিলে

কথা বিষম। তাই পুনঃ ডুব দিলে আন এটা ঘাটলৈ। ভাই শহুৰেকেও মানুহজনী মৰে বুলি পিছে পিছে সাঁতুৰি সাঁতুৰি যাবলৈ ধৰিলে।

অৱশেষত ভাইবোৱাৰীয়েকে পানীত ডুব দি ভাগৰি গ'ল। তাই ভাবিলে তাইৰ লাজ নিবাৰণ কৰাৰ আন উপায় নাই। ডুব দি থকাৰো তাইৰ শক্তি নাইকিয়া হল। তাই ভগবানক প্ৰাৰ্থনা কৰিলে "হে ভগবান মোৰ লাজ নিবাৰণ কৰা। মই নাঙঠ হৈ ভাই শহুৰৰ আগত কেনেকৈ মুখ দেখুৱাম? তুমি মোক কিবা এটা প্ৰাণী কৰি এই পানীতে ৰাখা। মই আৰু ঘৰলৈ নাযাওঁ।"

তাইৰ কাতৰ প্ৰাৰ্থনাত ভগবান সন্তুষ্ট হ'ল। ভগবানৰ কৃপাত তাই এটা প্ৰাণীত পৰিণত হ'ল। প্ৰাণীটোৰ মূৰটো হ'ল, হাঠাটোৰ মূৰটোৰ নিচিনা আৰু পিঠিখন হ'ল 'হগিটোৰ' নিচিনা। এই প্ৰাণীটো হ'ল পানীত থকা শিহু। দেখাত 'হাঠা' আৰু 'হাঠাৰ' মূৰ যেন দেখি।

ভাই বোৱাৰীয়েকে ভাই শহুৰেকক যেনেকৈ লাজ কৰি পানীত মুখখন উলিয়াই আকৌ লাজতে পানীত ডুব দিছিল, তেনেকৈ শিহুৱেও পানীত ডুব দি মুখখন উলিয়াই আকৌ ডুব দিয়ে। লাজতে ভাইবোৱাৰীয়েকে পানীত শিহু হৈ থাকিল।

ভায়ে ভায়ে কিয় বেলেগ হয়?

এসময়ত চাৰিজন ভাই-ককাই আছিল। এজন কণা, এজন খেতিয়ক, এজন গাওঁবুঢ়া আৰু এজন গৰখীয়া। খেতিয়কজনে খেতি-বাতি কৰি খুৱায়। গাওঁবুঢ়াই গাঁৱৰ মেল-মোকৰ্দ্দমা আদি বিচাৰ কৰি ফুৰে। খেতিয়কজনৰ ঘৈণীয়েক আছিল বৰ দুষ্ট বুদ্ধিৰ। তাই এদিনাখন গিৰিয়েকক কলে, "তুমি অকলে পৰিশ্ৰম কৰি খেতি-বাতি কৰি উপাৰ্জন কৰা, অথচ আনবোৰে কাম-বন নকৰি ঘূৰি ফুৰি খায়। তুমি বেলেগ হোৱা"

গিৰিয়েকে কলে, "কাজিয়া পেচাল নহলে বেলেগ হবা কেনেকৈ?"

ঘৈণীয়েকে কলে, "অহাকালি গাওঁবুঢ়াৰ ল'ৰাটোক মলা ধপাত নিবলৈ কৰাঁ। সি গৈ পালে পলম হোৱা বুলি তাক লৰুৰে মাৰপিট কৰিবা, তেতিয়া গাওঁবুঢ়াই খং কৰি বেলেগ হব"

পিছদিনাখন সি ঘৈণীয়েকৰ বুদ্ধিমতে গাওঁবুঢ়াৰ ল'ৰাক পথাৰলৈ ধপাত নিবলৈ কলে। ল'ৰাটোৱে ধপাত লৈ গ'ল। খেতিয়কজনে ধপাত নিয়াত পলম হোৱা বুলি ল'ৰাটোক লৰুৰে মাৰিব ধৰিলে। ল'ৰাটোৱে মাৰৰ কোবত বৰ দুখ পাই কান্দি কান্দি ঘৰলৈ আহি মাকক সকলো ঘটনা বিবৰি কলে। মাকে কথাটো শুনি গাওঁবুঢ়াক নিন্দা কৰিব ধৰিলে। গাওঁবুঢ়াই ইতিমধ্যে মেল এখনৰ পৰা আহি পোৱাত গাওঁবুঢ়াৰ ঘৈনীয়েকে তাক তিৰস্কাৰ কৰিব ধৰিলে—"তুমি গাঁৱৰ মেল-মোকৰ্দ্দমাবোৰ ভাঙি ফুৰিবা অথচ তোমাৰ কাৰণে ল'ৰাটোৱে বিনাদোষত মাৰ খাব লগা হ'ল। তুমি বেলেগ হোৱা"।

গাওঁবুঢ়াই কলে "মাৰিছে বৰ ভালেই কৰিছে। গলটো মুচুৰি নিদিলে কিয়?"

খেতিয়কজনে গাওঁবুঢ়াই কোৱা কথাখিনি শুনি ঘৈনীয়েকক ক'লে গৈ। ঘৈনীয়েকে তেতিয়া ক'লে, "বাৰু এইবাৰ লাগনী তামোলৰ গছবোৰ কাটি পেলোৱা। তেতিয়া গাওঁবুঢ়াই খং কৰি বেলেগ হব"।

ঘৈনীয়েকৰ কথা মতে খেতিয়কজনে আটাইবোৰ লাগনী তামোল-কাটি পেলালে। গাওঁবুঢ়াই মেল-মোকৰ্দ্দমা বিচাৰ কৰি আহি দেখে তামোল গছবোৰ কাটি পেলাইছে। তাকে দেখি গাওঁবুঢ়াই খেতিয়ক ভায়েকৰ ওপৰত খং নেদেখুৱাই বৰং মিচিকিয়া হাঁহি মাৰি ক'লে, "তামোল গছবোৰ কাটি দি বৰ ভাল কৰিছ, এবছৰৰ খৰি যোগাৰ হ'ল।

খেতিয়কজনে ককায়েক গাওঁবুঢ়াই তাক কোৱা কথাখিনি ঘৈনীয়েকক ক'লে গৈ। তেতিয়া খেতিয়কৰ ঘৈনীয়েক জনীয়ে ক'লে, "বাৰু এইবাৰ দেখা যাওঁক বেলেগ হয়নে নহয়। তুমি ধানৰ ভড়ালৰ পৰা আধা ধান উলিয়াই জংগলত পেলাই দিয়া। তেতিয়া খং আৰু বিৰক্তিত নিশ্চয় বেলেগ হব"।

খেতিয়কজনে ঘৈনীয়েকৰ কথামতে ধানৰ ভড়ালৰ পৰা ধান উলিয়াই জংগলত পেলাই দিলে।

গাওঁবুঢ়াই গাওঁৰ পৰা মেল-মোকৰ্দমা বিচাৰ কৰি আহি দেখে যে ভড়ালৰ আধা ধান উলিয়াই জংগলত পেলাই দিছে। তাকে দেখি তাৰ মনত বৰ দুখ লাগিল আৰু ভাবিলে এইবাৰ বেলেগ নহলে উপাই নাই। গাওঁবুঢ়াই ভায়েকহঁতক মাতি আনি বিদেশলৈ যোৱাৰ কথা ক'লে। গাওঁবুঢ়াই ক'লে, "ভাইহঁত আমাৰ ধানৰ ভড়ালৰ আধা ধান জংগলত পেলাই দিলে, বাকী ধানেৰে আমাৰ নুজুৰিব। গতিকে আমি বিদেশলৈ যাওঁ ব'লা। বিদেশত গৈ খুজি-মাগি, কামলা কৰি কোনো উপায়ে প্ৰাণ ভিক্ষা জীৱন ৰক্ষা কৰোঁগৈ। বাকী যি ধান আছে সেইখিনিৰে খেতিয়ক ভাই আৰু তিৰোতা সকলে খাই লৈ থাকিব পাৰিব"।

খেতিয়ক ভায়েকৰ বাহিৰে গাওঁবুঢ়াৰ কথাত হয়ভৰ দি বাকী কেইজন বিদেশলৈ গুচি গ'ল। এতিয়া কণা ভায়েকে নদী পাৰ হবলৈ সাঁকোৰে যাব লগ হ'ল। সাঁকোত এডাল মাথোন বাঁহ আছিল। কণাই বাঁহ ডালত ভৰি দি কেইখোজমান যাওঁতে হঠাৎ পিছল খাই পৰি গ'ল। কণাই পানীত পৰি মাটিত হাত ঢুখনেৰে খামুচি ধৰাত কিবা বস্তু দুটা পোৱা যেন লাগিল। কণাই বস্তু দুটা লৈ নদীৰ পাৰত উঠিল। গাওঁবুঢ়াই দেখে যে কণাই খামুচি অনা বস্তু দুটাৰ এটা হ'ল সোণৰ মুদ্ৰা আৰু আনটো মুক্তাৰ মুদ্ৰা। তাকে দেখি গাওঁবুঢ়াই কণাক সি পোৱা বস্তু দুটা যে সোণ আৰু মুক্তাৰ টুকুৰা; ই যে বৰ বহুমূলীয়া বস্তু তাক বুজাই দিলে, "তোমাৰ জীৱনত আৰু চিন্তা নাই। তুমি গোটেই জীৱন মহাসুখে খাই জীয়াই থাকিব পাৰিবা"।

গৰখীয়া ভায়েকে গৈ ৰজাৰ গৰখীয়া হৈ থাকিল। গৰখীয়া ভায়েক আছিল বৰ ধুনীয়া ডেকা। তাৰ চেহেৰা দেখিলেই চাই থাকিবৰ মন যায়। হঠাৎ এদিনাখন ৰাজকুমাৰীৰ চকু পৰিল গৰখীয়াল'ৰাটোৰ ওপৰত। গৰখীয়া ডেকা ল'ৰাৰ চেহেৰা দেখি ৰাজকুমাৰী ঠাইতে ভোল গৈ ৰৈ চাই থাকিল। প্ৰথম দৃষ্টিতে তাই গৰখীয়াৰ প্ৰেমত পৰিল।

ঘৰলৈ গৈ ৰাজকুমাৰী বোহ-ঘৰত পৰিল। ৰাজকুমাৰীৰ মন বুজি ৰজাই স্বয়ম্বৰ পাতিলে। নানা দেশৰ পৰা ৰাজকুমাৰ সকল বেশভূষা কৰি আহিল। ৰাজকুমাৰীৰ ৰূপত ৰাজকুমাৰ সকল বিভোল হ'ল। ৰাজকুমাৰীয়ে কোনো ৰাজকুমাৰকেই মালাদান নকৰিলে। তেতিয়া ৰজাই ৰাজ্যৰ সেনাপতি, মন্ত্ৰী আদি সকলো সৰু বৰ কৰ্মচাৰীক স্বয়ম্বৰলৈ নিমন্ত্ৰণ কৰি আনিলে। গৰখীয়া ডেকাজনে ভয়ে ভয়ে স্বয়ম্বৰলৈ আহিল। ডেকালৰাজনক দেখি ৰাজকুমাৰীৰ মুখত হাঁহি বিৰিঙি উঠিল। তাই গৰখীয়া ডেকাজনক সেৱা কৰি মাল্যদান কৰিলে। তাকে দেখি সকলোৱে আচৰিত

মানিলে। রজাই উপায় নাপাই ৰাজকুমাৰীক গৰখীয়া ল'ৰাৰ লগত বিয়া দিলে। বিয়া অতি ধুমধামেৰে হৈ গ'ল।

ৰজাই গৰখীয়া ল'ৰাটোক হাতী, বান্দী, বেটী নানা ৰকমৰ সাজ-সজুলি, সাজ-সজ্জা, ধন-সম্পত্তি দি বিদায় দিলে।

আনফালে এখন দেশৰ ৰজাই এটা সাঁথৰ ভাঙি দিব পাৰিলে একলগে একলাখ টকা পুৰস্কাৰ দিবলৈ ঘোষণা কৰিলে। বহুতো মানুহ ৰাজদৰবাৰত উপস্থিত হ'ল,—সাঁথৰটো ভাঙি দিবলৈ। কিন্তু কোনেও সাঁথৰটোৰ অৰ্থ ভাঙিবলৈ সক্ষম নহ'ল। এই ঘোষণা শুনি ৰাজদৰবাৰত গাওঁবুঢ়া উপস্থিত হ'ল। সি ৰজাক আঁঠুকাঢ়ি সেৱা জনাই কলে যে সি সাঁথৰটোৰ উত্তৰ দিব পাৰিব। ৰজাই সাঁথৰটো কলে।

ৰজাই সাঁথৰটো আনক নকবলৈ গাওঁবুঢ়াক সাৱধান কৰি দিলে। আনক কলে ৰাজদ্ৰোহী বুলি শাস্তি দিব বুলিও সতৰ্ক কৰি দিলে। গাওঁবুঢ়াই আনক সেই সাঁথৰটো নকবলৈ মান্তি হ'ল। গাওঁবুঢ়াই সাঁথৰটো ভাঙি কোৰাত পৰম সন্তুষ্ট হৈ ৰজাই একলাখ টকা পুৰস্কাৰ দি গাওঁবুঢ়াক বিদায় দিলে।

গৰখীয়াজনে হাতীত উঠি ৰাজকুমাৰীক লগত লৈ আৰু অসংখ্য বন্দী-বেটী লৈ শোভাযাত্ৰা কৰি ঘৰমুৱা হ'ল। তাকে দেখি গাওঁবুঢ়া আৰু কণাই কোনোবা ৰজাই ৰাজ্য আক্ৰমণ কৰিবলৈ অহা বুলি ভাবি দৌৰি পলাবলৈ ধৰিলে। গৰখীয়া ভায়েকে সিহঁতক চিনি পাই হাত বাউল দি পলাবলৈ বাধা দিলে। আৰু বিঙিয়াই বিঙিয়াই সি সৰু ভায়েক বুলি পৰিচয় দিলে। তেতিয়াহে সিহঁত ৰৈ গ'ল। গৰখীয়া ভায়েকে ৰাজকুমাৰীয়ে কেনেকৈ মাল্য অৰ্পণ কৰিলে আৰু ৰাজকুমাৰীৰ লগত কেনেকৈ তাৰ ধুমধামেৰে বিয়া হৈ গ'ল সকলো ঘটনা বৰ্ণনা কৰিলে।

তিনিও ভায়েকে এতিয়া বিদেশৰ পৰা ঘৰলৈ ঘূৰি যোৱাৰ ঠিক কৰিলে। ডাঙৰ ভায়েক গাওঁবুঢ়াই কলে, 'ভাইহঁত, আমাৰ এতিয়া

অভাৱ নাই। কণাই সোণ, মণি-মুক্তা পালে। গৰখীয়াই ৰাজকুমাৰী আৰু অজস্ৰ ধন-সম্পত্তি পালে। মই একলাখ টকা পালোঁ। খেতিয়ক জনক আমি মাটি-সম্পত্তি এৰি দিম। টকা-পইছা দিও সহায় কৰিম। সি আমাৰ ধানৰ ভড়ালৰ যি আধা ধান নি জংগলত পেলাই দিছিল এতিয়া নিশ্চয় গজিছে। খেতিয়ক ভাইৰো খাব—লবলৈ অভাব নহব। গতিকে আমি নিজৰ ঘৰলৈ যাওঁ ব'লা। ঘৰৰ লৰা-তিৰোতাকো আজি এবছৰে দেখা নাই। সিহঁতৰ বা কি অৱস্থা হৈছে? যাওঁ ব'লা।' এই বুলি তিনিও ভায়েকে মহা উল্লাসেৰে ঘৰলৈ যাত্ৰা কৰিলে।

সিহঁতে ঘৰ পোৱাত সিহঁতৰ লৰা-ছোৱালী আৰু ঘৈণীয়েকসকলৰ আনন্দ চায় কোনে? খেতিয়ক আৰু খেতিয়কৰ ঘৈণীয়েকে নিজৰ নিজৰ ভুল বুজিব পাৰি গাওঁবুঢ়াৰ ওচৰত ক্ষমা ভিক্ষা খুজিলে। আৰু মদ, ভাত দি গাওঁবুঢ়াক, খেতিয়ক আৰু খেতিয়কৰ ঘৈণীয়েকে সেৱা সৎকাৰ কৰিলে। আৰু তেতিয়াৰ পৰা কোনো দিনে বেলেগ নহওঁ বুলি শপথ খালে চাৰিওভায়েকে একেলগে থাকি মহাসুখেৰে জীৱন অতিবাহিত কৰিলে।

জ্ঞানীলোকে কয়, "তিৰিৰ পৰা হয় গিৰি; তিৰিৰ পৰা হয় হতচিৰি"

কঠিয়া বুদাং ঃ চন্দ্ৰমালী

(বিধাতাৰ লিখন নেযাই কলমচাৰী)

এক ৰজাৰ ঘৰত কঠিয়া বুদাং চাকৰ আছিল। দিনে দিনে ৰজাৰ ঘৰত কাম কৰি সি জীৱিকা চলাই আছিল। সি ৰজাৰ জীয়েক চন্দ্ৰমালীৰ মেখেলা ধোৱা চাকৰ আছিল। এইদৰে থাকোঁতে থাকোঁতে বহুত দিন পাৰ হৈ গ'ল। এদিনাখন বিধাতাই মানুহ বিলাকৰ যোৰা লিখিছিল। তাকে দেখি চন্দ্ৰমালীয়ে কঠিয়া বুদাঙক কলে, "বিধাতাই কাৰ লগত কাৰ যোৰা লিখিছে সুধি আহা।"

তেতিয়া কঠিয়া বুদাং গ'ল বিধাতাক সুধিবলৈ। বিধাতাই সুধিলে, "কঠিয়া বুদাং, তুমি ইয়াত কি কৰিছা ?

কঠিয়া বুদাঙে কলে, "বাৰু ভালদৰে কওঁকচোন, কাৰ লগত কাৰ যোৰা লিখিছে ?"

তেতিয়া বিধাতাই কলে, "কঠিয়া বুদাং চন্দ্ৰমালী যোৰা, বিধাতাৰ লিখন নেযায় কলমচাৰী।"

কঠিয়া বুদাঙে ভাবিলে 'মই ৰজাৰ জীয়েক চন্দ্ৰমালীক পামনে ?' সি চিন্তা কৰি কৰি ৰজাৰ ঘৰলৈ আহিল। সি আগৰ দৰে কাম বন কৰিবলৈ ধৰিলে। চন্দ্ৰমালীয়ে কঠিয়াবুদাঙক সুধিলে, 'বিধাতাই কাৰ লগত কাৰ যোৰা বুলি কলে।"

কঠিয়াবুদাঙে লাজ আৰু ভয়ত একো নকলে। চন্দ্ৰমালীয়ে বৰকৈ সুধিবলৈ ধৰিলে ?

কঠিয়াবুদাঙে উপায় নেপাই কলে, 'বিধাতাই তোমাৰ আৰু মোৰ যোৰা লিখিছে।'

কথাটো শুনি খঙত চন্দ্ৰমালীয়ে কঠিয়াবুদাঙক নদীত গা ধুবলৈ মাতি নি হাতৰ খাৰুৰে কোবাই তাক পানীত পেলাই দিলে।

কঠিয়াবুদাঙ পানীত ভাহি গৈ দাউখা ৰজাৰ নদীৰ বান্ধত খোখাত লাগিল। দাউখা ৰজাই 'খোখা' তুলি দেখে মানুহ। তাক ঘৰলৈ নি চিকিৎসা কৰি ভাল কৰিলে। তাক গৰু চৰাবলৈ দিলে। বাঁহী এটাও দিলে। সি বাঁহী বজাই গছত উঠি গৰু চাৰে। হঠাৎ এদিনাখন চন্দ্ৰমালীয়ে নদীৰ ঘাটত গাধুবলৈ যাওঁতে বাঁহীৰ মাত শুনি মুগ্ধ হ'ল ; আৰু তাক পালে বিয়া কৰাবলৈ মনে মনে ভাবিলে। ঘৰত আহি ৰোহ-ঘৰত পৰিল। ভাত খাবলৈ এৰিলে। ৰজাই খানেগাজলিং নামেৰে এজনী বুঢ়ী চাকৰণীক চন্দ্ৰমালীৰ কি হৈছে সুধি আহিবলৈ কলে।

"আবু, আবু, তোমাৰ কি হৈছে কোৱা, তোমাৰ দেউতাই যি লাগে তাকে তোমাক দিবলৈ প্ৰতিশ্ৰুতি দিছে"। এই বুলি খানে গাজলিং বুঢ়ীয়ে চন্দ্ৰমালীক ক'লে। তেতিয়া চন্দ্ৰমালীয়ে কলে, "হুৱানো নাংগো দখনাচৰি, হিনজাউনো নাংগৌ গামছা।" (মতা মানুহক লাগে মেখেলা-চাদৰ, তিৰোতাক লাগে গামোছা কাপোৰ)।

তেতিয়া খানেগাজলিং আবুয়েকৰ চন্দ্ৰমালীৰ মন বুজিবলৈ বাকী নেথাকিল। ৰজাই সুধিলে খানেগাজলিঙক "চন্দ্ৰমালীয়ে কি কলে ?" খানেগাজলিঙে চন্দ্ৰমালীয়ে কোৱা কথাখিনি ৰজাক কলে। ৰজাৰ তেতিয়া বুজিবলৈ বাকী নেথাকিল। চন্দ্ৰমালীৰ স্বয়ম্বৰৰ আয়োজন কৰিলে আৰু এটা দিন ধাৰ্য্য কৰিলে স্বয়ম্বৰলৈ ৰজাবিলাকক নিমন্ত্ৰণ কৰিলে। ৰজাবিলাক আহিল। চন্দ্ৰমালীয়ে ঢুগঢুগি ঘটীত পানী আৰু তুলসী ললে আৰু পানী চটিয়াই বৰমাল্য অৰ্পণ কৰিবলৈ সংকল্প কৰিলে। ৰজাবিলাকক এজন এজনকৈ চালে কাকো পচন্দ নকৰিলে। কিন্তু ৰজাবিলাকৰ বৰ ইচ্ছা চন্দ্ৰমালীক বিয়া কৰাবলৈ। তাই কোনো ৰজাকে পচন্দ নকৰি ৰোহঘৰত পৰিল।

ৰজাই তেতিয়া গৰখীয়া, খেতিয়ক, কণা, কুঁজা সকলোকে স্বয়ম্বৰলৈ মাতিলে। খানেগাজলিঙে সকলো গৰখীয়াকে মাতিলে। সিহঁত আহিব .নাখোজে। কঠিয়াবুদাং গৈ চোতালৰ কোণাত বহিল।

চন্দ্ৰমালীয়ে তাক ডুগডুগি লোটাৰ পানী তুলসীৰে চটিয়াই বৰমাল্য অৰ্পণ কৰিলে। ৰজাবিলাকে গৰখীয়াক থুই দি গুছি গ'ল। ৰজাই দেখে বৰ (দৰা) গৰখীয়া। বৰ জঘন্য। যিয়ে নহওঁক কেঁচা কল কাটি, কেঁচা বিয়া দিলে। নদীৰ পাৰত বাহা (থকা ঘৰ) দি ৰাখিলে দুখত, বেজাৰত, ঘৃণাত।

কঠিয়া বুদাঙে ৰাতি হলে বেয়া পোছাক বদলায়। কাৰণ সি মায়াবী আছিল। চন্দ্ৰমালীয়ে দেখিলে যে মানুহজন বৰ ধুনীয়া। তাক দেখি আচৰিত হল। এদিনাখন তাই টোপনি যোৱা ভাওঁ জুৰি কঠিয়াবুদাঙে কি কৰে চাই থাকিল। এনেতে দেখে যে কঠিয়াবুদাঙে বেয়া পোছাক বদলি কৰি ভাল পোছাক পিন্ধি সুন্দৰ হৈ উঠিছে আৰু ৰাতি পুৱাও নুপুৱাওতেই বেয়া পোছাক পিন্ধি জঘন্য জধলা হৈছে।

চন্দ্ৰমালীয়ে এদিনাখন ৰাতি কঠিয়াবুদাঙে ঘুমাই (শুই থকা) থকাত তাৰ পোছাকটো তুহঁৰ জুইত পুৰিলে। কঠিয়াবুদাঙে ৰাতিপুৱা পোছাক সলাব খোজোঁতে দেখে পোছাক নাই। সি বিপদত পৰিল। চন্দ্ৰমালীয়ে দেখে সি বৰ ধুনীয়া–দেৱ বংশী। এদিনাখন গাজলিঙে দেখিলে যে বৰ ধুনীয়া ল'ৰা। চন্দ্ৰমালীয়ে সুধিলে, "সি কোন ?"

তাই কলে :—"মোৰ স্বামী"। খানে গাজলিং লৰি গৈ ৰজাক জনোৱাত ৰজাই আহি লৈ গ'ল আৰু তাক ৰাজ্যৰ অৰ্দ্ধভাগ দিলে।

এদিনাখন ৰাতি কঠিয়াবুদাঙ শুই থাকোঁতে তাৰ মূৰ খজুৱাইছিল চন্দ্ৰমালীক চাব দিলে। চাই দেখে ঘা। তাই সুধিলে :—"কেনেকৈ ঘা হ'ল।"

কঠিয়াবুদাঙে তেতিয়া সি যে চন্দ্ৰমালীৰ চাকৰ আছিল, তাক যে তাই হাতৰ খাৰুৰে কোবাই পানীত পেলাই দিছিল আৰু সি গৈ কেনেকৈ দাউখা ৰজাৰ বান্ধত লাগিলগৈ আৰু দাউখা ৰজাই মৰম কৰি লৈ গৈ তুলি-তালি ডাঙৰ-দীঘল কৰিলে ইত্যাদি কথা বিৱৰি কলে।

চন্দ্ৰমালীয়ে তেতিয়া দুখ, লাজ আৰু অপমানত মৰ্মাহত হৈ কান্দিব ধৰিলে আৰু নিজৰ দোষৰ বাবে তাইৰ স্বামী কঠিয়াবুদাঙৰ ওচৰত ক্ষমাভিক্ষা কৰিলে। কঠিয়াবুদাঙে চন্দ্ৰমালীক ক্ষমা কৰি বুকুৰ মাজত আকোঁৱালি ললে. সিহঁতৰ দিনবোৰ মহাসুখেৰে যাবলৈ ধৰিলে।

মায়দাংশ্ৰী চিখলা*

কঠিয়াবাদলে হাল বাবলৈ হেলা কৰে। বৌৱেকে কয়, "পানী দিবলৈ যোৱা ককায়েৰাহঁতক"। কঠিয়াবাদলে ককায়েকহঁতক পথাৰত পানী দিবলৈ গ'ল। যাওঁতে বাটত ধানৰ থোক এটা দীঘলকৈ পৰি থকা দেখিবলৈ পালে। কঠিয়াবাদলে কি ইমান দীঘল ধানৰ থোক বুলি বুটলি নি পাক ঘৰৰ ভিতৰত 'মায়নাও' (লক্ষ্মী) থকা ঠাইৰ বেৰত ওলোমাই থলে।

কঠিয়াবাদলৰ বৌৱেকে ভাত বন্ধা নাই। কাঁহী বাটি ধুই ভূই ৰুবলৈ যায়। বৌৱেকে কঠিয়াবাদলক ভাত ৰান্ধি থবলৈ কৈ পথাৰলৈ গ'ল। বৌৱেকৰ ল'ৰাটোকো ৰখিবলৈ দি গ'ল।

মায়দাংশ্ৰী চিখলাই মনে মনে আহি ভাত ৰান্ধি থৈ দিয়ে।

কঠিয়াই বৌৱেকৰ কথামতে ভাত ৰান্ধিবলৈ গ'ল। পাকঘৰত গৈ দেখে ভাত বন্ধা হৈ আছে। সি আচৰিত হ'ল কোনে ভাত ৰান্ধি থৈ দিছে বুলি। ঘৰৰ চাৰিওফালে কোনোবা আছে বুলি বিচাৰি চালে। কিন্তু কাকোকে দেখা নাপালে।

ককায়েকহঁতে হাল বাই পথাৰৰ পৰা আহিল। কঠিয়াই ককায়েকহঁতক ভাত বাৰি দিলে। ককায়েকহঁতে সিদিনাখনৰ বন্ধা-বঢ়া খুব ভাল পাই পৰম তৃপ্তিৰে খালে।

ভূই ৰুই বৌৱেক ঘৰলৈ আহিল। তাই কঠিয়াক সোধে সি ভাত ৰান্ধিছে নে নাই। সি ভাত বন্ধা নাই বুলি কলে। তেতিয়া বৌৱেকে তাক কোনে ভাত ৰান্ধিছে চাবলৈ কলে।

কঠিয়াবাদল আন এদিনাখন ঘৰত অকলে আছিল। সিদিনাও ককায়েক আৰু বৌৱেক পথাৰলৈ গৈছিল। বৌৱেকে কঠিয়াক সিদিনাও ভাত ৰান্ধিবলৈ দি গ'ল। সি সিদিনা ভাত নেৰান্ধি

* চিখলা মানে গাভৰু।

চাঙৰ তলত মনে মনে বহি থাকিল—কোনে ভাত ৰান্ধে ধৰা পেলাবলৈ। মায়দাংশ্ৰীয়ে অতি গোপনে ভাত ৰান্ধি থৈ যাবলৈ ওলাল। এনেতে কঠিয়াই চাঙৰ তলৰ পৰা ওলাই আহি মায়দ'শ্ৰীক হাতত ধৰি ৰাখিলে।

মায়দংশ্ৰীয়ে হাতত ধৰি ৰাখিব নেপায় বুলি নিষেধ কৰি কবলৈ ধৰিলে—"চিঃ চিঃ মোক ধৰি ৰাখিব নেলাগিছিল। তোমাৰ বহুত বিপদ হব"। মায়দাংশ্ৰীয়ে বহুতো কাকুতি মিনতি কৰা স্বত্বেও ঘৰলৈ যাব নিদিলে। উপায়ন্তৰ হৈ থাকিবলৈ ললে।

একছদ্মবেশী সন্যাসীয়ে ভিক্ষা কৰিবলৈ আহিল। সি চোতা-ললৈ আহি কবলৈ ধৰিলে, "অ, আই! মই ভিক্ষা মাগিবলৈ আহিছোঁ। ভিক্ষা দিয়া"।

মায়দাংশ্ৰীয়ে ঘৰৰ ভিতৰৰ পৰা ওলাই নাহিল। কাৰণ কঠিয়াই দুৱাৰ মুখত এটা সীমা কৰি চিন দি গৈছিল তাৰ বাহিৰ নহবলৈ। মায়দাংশ্ৰীয়ে সন্যাসীক আগবাঢ়ি গৈ ভিক্ষা লবলৈ কলে। সন্যাসীয়ে ঘৰৰ বাহিৰ ওলাই চোতালত ভিক্ষা দিবলৈ কলে। মায়দাংশ্ৰীয়ে সীমা পাৰ হৈ আহিব নোখোজাত সন্যাসীয়ে মৰাৰ ভাওজুৰি সীমাৰ বাহিৰত ভিক্ষা দিবলৈ কলে। মায়দাংশ্ৰীয়ে সন্যাসীৰ অনুৰোধত সীমাৰ বাহিৰলৈ ওলাই আহিল—ভিক্ষা দিবলৈ। ছদ্মবেশী সন্যাসীয়ে ততালিকে যাদু মন্ত্ৰপূত এডাল লাখুটিৰে মাদংশ্ৰীক স্পৰ্শ কৰাত তাই এজনী ছাগলীত পৰিণত হ'ল। সন্যাসীয়ে ছাগলী ৰূপী ময়দাংশ্ৰীক ঘৰলৈ লৈ গ'ল।

ঘৰলৈ আহি কঠিয়াই মায়দাংশ্ৰীৰ খবৰ ললে। ঘৰৰ চাৰিওফালে বিচাৰি নেপাই বাটে বাটে মানুহক মায়দাশ্ৰীক দেখা পাইছে নেকি বুলি সুধি ফুৰিবলৈ ধৰিলে।

কিছুমান বাটৰুৱাই কলে যে সন্যাসী এজনে ভিক্ষা কৰিবলৈ অহা তেওঁলোকে দেখা পাইছিল। সন্যাসীয়ে নিব পাৰে।

কঠিয়াবাদলে মায়দাংশ্ৰীক বিচাৰি গ'ল সাতদিন সাত ৰাতি।

বিচাৰি বিচাৰি নেপাই সন্যাসীৰ ঘৰ পালেগৈ। সন্যাসীয়ে কঠিয়াক চিনি পাই যাদুমন্ত্রপূত লাখুটিৰে মাৰি 'খামফ্লাই' পিৰাত পৰিণত কৰিলে। সন্যাসীয়ে 'খামফ্লাই' ত বহি ভাত খায়।

কঠিয়াবাদলৰ ভায়েকহঁতে তাক বিচাৰি গৈ বাটৰ মানুহক সোধে, "এইপিনে কঠিয়াক যোৱা দেখা পাইছানে?"

কঠিয়াৰ ভায়েকহঁতেও তাক বিচাৰি বিচাৰি গৈ সন্যসীৰ ঘৰ পালে। সন্যাসীয়ে সিহঁতক কঠিয়াৰ ভায়েক বুলি চিনি পাই সিহঁতকো যাদুমন্ত্রপূত লাখুটিৰে মাৰি গাৰু, খুটা আৰু দেওনাত পৰিণত কৰি থলে।

মায়দাংশ্ৰীৰ এজন ল'ৰা আছিল। তাক সৰুতে এৰি থৈ আহিছে। লাহে লাহে সি ডাঙৰ হ'ল। সি জেঠীয়েকক, মাক, দেউতাক আৰু খুৰাকহঁতৰ খবৰ লয়। জেঠীয়েকে মায়দাংশ্ৰীৰ ল'ৰা লক্ষ্মীচৰণক, দেউতাক আৰু খুৰাহঁতক সন্যাসীয়ে মাৰি মাকক কেনেকৈ ৰাখি থৈছে সকলো ঘটনা বিলাপ কৰি বৰ্ণনা কৰে। লক্ষ্মীচৰণে জেঠীয়েকৰ পৰা মাক, দেউতাক আৰু খুৰাকহঁতৰ করুণ কাহিনী শুনি সন্যাসীৰ লগত যুদ্ধ কৰাৰ বাবে যাবলৈ জেঠীয়েকৰ পৰা অনুমতি বিচাৰিলে। জেঠীয়েকে সৰু লৰা বুলি তাক যুদ্ধৰ সন্মুখীন হবলৈ বাধা কৰিলে। কিন্তু লক্ষ্মীচৰণে সেই বাধা নেমানি সন্যাসীৰ লগত যুদ্ধ কৰিবলৈ প্ৰস্তুত হ'ল।

লক্ষ্মীচৰণে ঢাল, তৰোৱাল, তীৰ, ধনু, বল্লম আদি নানা ৰকমৰ যুদ্ধৰ অস্ত্ৰ-শস্ত্ৰ বনাই যুদ্ধৰ বাবে প্ৰস্তুত হ'ল। লক্ষ্মীচৰণে বাটত খাবলৈ জেঠীয়েকে পিঠা গুড়ি খুন্দি দিলে। লক্ষ্মীচৰণে জেঠীয়েকক সেৱা কৰি সন্যাসীৰ লগত যুদ্ধ কৰিবলৈ যাত্ৰা কৰিলে।

জেঠীয়েকে তুলসী এডাল 'বাথৌ'ত ৰুলে। লক্ষ্মীচৰণ বাচিলে তুলসী ডাল বাচিব আৰু মৰিলে তুলসী ডাল মৰিব। জেঠীয়েকে তুলসী ডালৰ গুৰিত প্ৰতি দিনে লিপি মুচি সেৱা কৰি থাকে।

লক্ষ্মীচৰণে সন্যাসীক বিচাৰি বিচাৰি গৈ থাকোঁতে কিছুমান

মানুহক লগ পাই সিহঁতে সন্যাসীক দেখা পাইছেনে বুলি সুধিলে? সিহঁতে দেখা পোৱা বুলি কলে। সিহঁতে কলে যে সিহঁতৰ নাঙল ফালি দিব পাৰিলে সন্যাসীক মাৰিব পাৰিব। লক্ষ্মীচৰণে তেতিয়া নাঙলবোৰ ফালি যাবলৈ কোৱাৰ লগে লগে নাঙলবোৰ ফালি চিৰাচিৰ হৈ গ'ল। মানুহবিলাকে নাঙল ফালি যোৱাত খঙত লক্ষ্মীচৰণক কোবাবলৈ খোজাত সি বাধা দি নাঙলবোৰ পুনৰ জোৰা লাগিবলৈ কোৱাত জোৰা লাগিল। তেতিয়া মানুহবিলাকে লক্ষ্মী-চৰণক ধন্যবাদ দি তাক ডাঙৰ বীৰ বুলি প্ৰশংসা কৰিলে আৰু সন্যাসীক মাৰিব পাৰিব বুলি কলে।

তাৰ পিছত লক্ষ্মীচৰণে সন্যাসীক বিচাৰি বিচাৰি কিছুমান মানুহক লগ পালে আৰু সিহঁতক সন্যাসীৰ খবৰ সুধিলে। সিহঁতে সন্যাসীক দেখা বুলি কলে। মানুহবোৰে লক্ষ্মীচৰণক কলে যে যদি জাপিবোৰ ফালি পেলাব পাৰে তেন্তে সন্যাসীক মাৰিব পাৰিব। লক্ষ্মীচৰণে তেতিয়া জাপিবোৰ ফালি যাবলৈ কোৱাত জাপিবোৰ আপোনা-আপুনি ফালি যাবলৈ ধৰিলে। মানুহ বিলাকে জাপিবোৰ ফালি যোৱাত লক্ষ্মীচৰণক মাৰিবলৈ উদ্যত হল। তেতিয়া লক্ষ্মীচৰণে মাৰি-বলৈ বাধা দি জাপিবোৰ পুনৰ আগৰ নিচিনাকৈ জোৰা লাগিবলৈ কোৱাৰ লগে লগে জাপিবোৰ পূৰ্বৰ দৰে হ'ল। মানুহবোৰে লক্ষ্মীচৰণক ধন্যবাদ দি সন্যাসীক সি মাৰিব পাৰিব বুলি কলে।

লক্ষ্মীচৰণে সন্যাসীক বিচাৰি বিচাৰি গৈ বুঢ়া-বুঢ়ীক লগ পালে। তাৰ খুব ভোক আৰু পিয়াহ লাগিছিল। সি বুঢ়া-বুঢ়ীক ভাত আৰু পানী খুজিলে। বুঢ়ীয়ে কয় তাই বুঢ়ী মানুহ পানী আনিব নোৱাৰে। ধানৰ টোপাৰে পানী আনিবলৈ দিলে। কণীৰ খোলা এটা দিলে ভাত ৰান্ধিবলৈ। লক্ষ্মীচৰণে ধানৰ টোপাৰে পানী আনিলে আৰু কণীৰ খোলাত ভাত ৰান্ধিলে।

লক্ষ্মীচৰণে বুঢ়ীক ভাত-তৰকাৰী সাজি দিবলৈ দিলে। বুঢ়ীয়ে সাজি দিলে। লক্ষ্মীচৰণে ভোকতে ভীমৰ নিচিনাকৈ মকমক্কৈ খাবলৈ

ধৰিলে। লক্ষীচৰণে ভাত খুজি খাই থাকে ; বুঢ়ীয়ে আনি দিয়ে। লক্ষীচৰণে ভাত খাই চৰুৰ ভাত শেষ কৰি বুঢ়ীক আৰু ভাত খুজিলে। বুঢ়ীয়ে দেখিলে যে চৰুত ভাত নাই। দুটামান ভাত চৰুত আছিল তাকে আনি বুঢ়ীয়ে লক্ষীচৰণৰ মুখত দি কলে ভাত তাৰ মুখ পালেহি। ভাত খোৱা শেষ হোৱাত বুঢ়ীয়ে লক্ষীচৰণক শুবলৈ কলে।

লক্ষীচৰণে টোপনি যোৱাত বুঢ়ীয়ে তাৰ ধনু-কাড় কামুৰি ছিঙিবলৈ ধৰিলে। ধনুৰ কাড়ে বুঢ়ীৰ জিভা ছিঙি পেলালে। দাঁত দুটা ভাঙিল। বুঢ়ীৰ নাম আছিল পাৰ্বতী বুঢ়ী। বুঢ়ীৰ জ্বৰ উঠিল। লক্ষীচৰণে সাৰ পাই বুঢ়ীৰ অৱস্থা দেখি দুখ কৰি বিদায় ললে।

লক্ষীচৰণে সন্যাসীক বিচাৰি বিচাৰি গৈ তাৰ ঘৰ পালেগৈ। সন্যাসী ঘৰত নাছিল। লক্ষীচৰণৰ মাক ঘৰত আছিল। মাকে পুতেকক দেখি চিনি পাই কান্দিবসৈ ধৰিলে বিলাপ কৰি কৰি। মাকে পুতেকক আথে-বেথে বুকুৰ মাজত লৈ চুমা খাই খাই কান্দি কান্দি, কেতিয়া কোন বাটেদি আহি আহি এইখিনি পালেহি আদি নানা খা-খবৰ ললে। লক্ষীচৰণেও বিলাপ কৰি কৰি পিতাক' খুৰাকহঁতে মাকক বিচাৰি আহি সন্যাসীৰ লগত যুদ্ধ কৰি কেনেকৈ মৃত্যু বৰণ কৰে তাৰ করুণ বিবৰণ দিলে।

সি কলে যে তাৰ পিতাক আৰু খুৰাকহঁতক সন্যাসীয়ে মৰাৰ প্ৰতিশোধ লবলৈ সি সন্যাসীক বিচাৰি আহিছে ; আৰু কলে সি প্ৰতিজ্ঞা কৰিছে যে পিতৃ হন্তাৰ ৰক্তপান কৰিহে শান্তি লভিব।

মাকে—"কলে পিতাৰ আৰু খুৰাৰহঁতে সন্যাসীক মাৰিব নোৱাৰিলে। তুমি সৰু ল'ৰা সন্যাসীক মাৰিব পাৰিবানে ?

পুতেকে কলে "সন্যাসীক লগ পালে আজি নিশ্চয় তাক বধ কৰিম।"

সি মাকক সন্যাসী ক'লৈ গৈছে কোন পথেৰে আহিব তাৰ সন্ধান ললে। মাকে তাক সন্যাসী অহা পথৰ ইঙ্গিত দিলে।

লক্ষীচৰণে এডাল গছৰ ওপৰত উঠি সন্যাসী অহা চাই থাকিল। সন্যাসী আহি থকা সি দেখা পালে। গছৰ পৰা সি লাহে লাহে নামি আহিল। সন্যাসী গছ-জোপাৰ তল পালেহি। লক্ষীচৰণে গছ পৰা নামি আহি তাৰ চকুত ধূলি মাৰি দিলে। সন্যাসী চকুৰে নেদেখা হ'ল। লক্ষীচৰণে তৎক্ষণাত তাৰ ধনুত কাড় লগাই সন্যাসীৰ হাত দুখন শৰবিদ্ধ কৰিলে। সন্যাসীৰ হাতত থকা যাদু মন্ত্ৰপূত লাখুটি ডাল খহি পৰিল। লক্ষীচৰণে সেই লাখুটি ডালেৰে সি সন্যাসীক কোবাবলৈ ধৰিলে। সন্যাসী এটা শিলত পৰিণত হ'ল।

ইয়াৰ পিছত লক্ষীচৰণে পিতাক-খুৰাকহঁতক উদ্ধাৰ কৰিবলৈ মন কৰিলে। সন্যাসীয়ে পিতাকক 'খামফ্লাই' পিৰা কৰি থৈছিল আৰু খুৰাহঁতক গাৰু, খুটা আৰু দেওনা কৰি থৈ দিছিল। লক্ষীচৰণে যাদুমন্ত্ৰপূত জীয়া কাঠিৰে স্পৰ্শ কৰাত সিহঁত আটায়ে পুনৰ জীৱন পালে। সন্যাসীৰ ঘৰত মাক, পিতাক খুৰাহঁতৰ লগত লক্ষীচৰণে চিনা পৰিচয় হৈ আটাইকে ঘৰলৈ লৈ আহিল। জেঠীয়েকে লক্ষীচৰণ, তাৰ পিতাক আৰু খুৰাকহঁতক আটাইকে লগ পাই ঘৰৰ গাহৰি এটা মাৰি মদ, মাংস, খাজিৰ আয়োজন কৰিলে। সিদিনা ওৰে দিনটো মাদল, চেৰজা, চিফুঙৰ সুৰৰ লগে লগে নাচ-গান চলিবলৈ ধৰিলে।

মায়নাউ*

"ভনীটী, মায়নাউ খৰি। আইও মৰিল, পিতাও মৰিল। আমিও পানী আনিব নোৱাৰোঁ। চোতালো সাৰিব নাজানো। কাঁহীও ধুব নাজানো। বৌ দুজনীৰ ল'ৰা দুটি লৈ থাক" বুলি ককায়েক দুজনে কলে।

"ল'ৰা দুজনক লবলৈ কলেও নোলোৰা" বুলি বৌৱেক দুজনীয়ে ভনীয়েক মায়নাউ খৰিক গালি শপনি পাৰিলে। ভায়েক দুজনে ভনীয়েকক মৰম কৰি ল'ৰা দুটিক লয়।

বৌৱেক দুজনীয়ে মায়নাউক পদে পদে ঠাট্টা বিদ্রূপ কৰে, 'দয়ালী দয়ালী', (দৰদী, দৰদী) ল'ৰা লবলৈ কলেও নোলোৰা'। চোতাল সাৰিব কলেও নাসাৰা, ইমান দয়ালী'।

ককায়েকহঁতে ঘৈণীয়েকহঁতক ধমকি দিয়ে।

ককায়েক দুজনে এদিনাখন আলোচনা কৰিলে, 'আয়ো মৰিল, পিতাও মৰিল ; এতিয়া কি কৰি খাওঁ।'

সিহঁতে 'আৰাং হাঠায়াও' আবাং বজাৰত দোকান দিবলৈ ওলাল।

ডাঙৰ ককায়েকে কলে, 'আমি গলে আমাৰ ভনীটীৰ বৰ দুখ-কষ্ট হব।"

ঔটেঙাৰ ফুলৰ বাঙলা তৈয়াৰ কৰি মায়নাউক থাকিবলৈ দিলে। ককায়েক দুজনে মায়নাউক কলে, 'আগৈ (ভনীটী) মায়নাউ, কতো নেযাবি।'

ককায়েক দুজনে ঔটেঙাৰ বৰ বাঙলাৰ আগদুৱাৰ পিছদুৱাৰ সাজি মায়নাউ খৰিক তাত থাকিবলৈ দি সিহঁতে আৰাং বজাৰত দোকান দিবলৈ গ'ল।

---

*মায়নাউ মানে হ'ল লক্ষ্মীদেৱী।

মায়নাউখৰিৰ বৌৱেক দুজনীয়ে কোৱাকুই কৰিব ধৰিলে :— 'ভনীয়েকক ঔটেঙাৰ বৰ বঙলাত থৈ গ'ল আৰু আমাক থৈ গল ভঙা ঘৰত। আমি দুয়োজনে দিহা কৰি মায়নাউক মাৰি বঙলাত থাকোঁ আহাঁ।'

বৌৱেক দুজনী বঙলালৈ গৈ মায়নাউক কলে, 'মায়নাউ ভনীটি, তুমি মূৰ নোধোৱা জানো? তোমাৰ চুলি উঠা ধৰিছে দেখোন? গাত সাত তৰপ মল জমিছে। আহা, কলহ এটা লোৱা। নদীলৈ গা ধুবলৈ যাওঁ। ঘৰত বহি থাকি আমনি নেলাগেনে? বলা আমি মিতিৰৰ ঘৰলৈ যাওঁ।'

মায়নাউ খৰিয়ে বৌৱেক দুজনীক কলে,'ককাইহঁতে মোক কলৈকে নেযাবলৈ বাধা দি গৈছে ; মই কলৈকো নেযাওঁ।'

বৌৱেক দুজনীয়ে মায়নাউক নদীত গাধুবলৈ নিতৌ মাতিবলৈ ধৰিলে। মায়নাউৱে বৌৱেক হঁতৰ দৈনন্দিন অনুৰোধ আৰু কাবৌ-কোকালি এৰিব নোৱাৰি নদীত গাধুবলৈ যাবলৈ ওলাল। তেতিয়া বৌৱেক দুজনীয়ে কলে, 'ৰবা, মূৰ ধুবলৈ খলিহা আনো। ঢেকীত সৰিয়হ খুন্দি খলিহা তৈয়াৰ কৰোঁ আহা।' মায়নাউক খলিহা আগবঢ়াই দিবলৈ বৌৱেক দুজনীয়ে কলে। মায়নাউৱে ঢেকীত খলিহা আগবঢ়াই দিলে। লগে লগে মায়নাউৰ সোঁহাতৰ আঙুলিবোৰ ঢেকীৰ থোৱাৰে খুন্দি ভাঙি পেলালে। তেতিয়া মায়নাউৱে কলে যে তাইৰ সোঁহাতখন ঢেকীত খুন্দা গ'ল। তেতিয়া বৌৱেকহঁতে তাইক বাওঁহাতেৰে খলিহা আগবঢ়াই দিবলৈ কলে। মায়নাউৱে বাওঁহাতেৰে ঢেকীত খলিহা আগবঢ়াই দি থাকোঁতে বাওঁহাতখনো খুন্দি ভাঙি পেলালে। তেতিয়া মায়নাউৱে কলে যে তাইৰ বাওঁহাতখনো ঢেকীয়ে খুন্দিলে। বৌৱেক দুজনীয়ে সোভৰিৰে খলিহা আগবঢ়াই দিবলৈ কলে সোভৰিখনো খুন্দি ভাঙি পেলালে। তেতিয়া মায়নাউৱে কলে তাইৰ সোভৰিখন ভাঙিল। বৌয়েক দুজনীয়ে তাইক বাওঁভৰিৰে আগবঢ়াই দিবলৈ কলে। বাওঁভৰিৰে

খলিহা আগবঢ়াই দিয়াত মায়নাউৰ বাওঁভৰিখনো খুন্দি ভাঙিলে। মায়নাউৱে তেতিয়া বাওঁভৰিখন ভঙা বুলি কলে। বৌৱেক হুজনীয়ে তাইক মূৰেৰে খলিহা আগবঢ়াই দিবলৈ কলে। মূৰটোৰে মায়নাউৱে খলিহা আগবঢ়াই দিয়াৰ লগে লগে মূৰটোও খুন্দিলে, মায়নাউৰ থিতাতে মৃত্যু হ'ল।

মায়নাউ মৰাৰ পিছত ছুয়োজনী বৌয়েকে আলোচনা কৰিলে : সৰু জনীয়ে কলে 'বাইদেউ, ময়নাউৰ ককায়েকহঁতে জানিলে আমাক মাৰিব ; গালি পাৰিব।" ডাঙৰ ভনীয়েকে কলে "আমাৰ ছুজনীৰ কোনেও কব নেলাগে।"

তাই টোপা এটাত মৰাশটো ভৰাই পানীত পেলাই দিয়াৰ দিহা দিলে। টোপাটো দাঙি নি গঙ্গাচিলা নদীতপেলাই দিলে। টোপা পানীত ভাহি গৈ গৈ দাউখা ৰজাৰ বৰ বান্ধত লাগিল। দাউখা ৰজাই জাল এৰি 'খোখা' চাবলৈ আহিল। খোখা চাই দেখে এটা টোপা লাগি আছে। টোপা খুলি চাই দেখে এজনী মৰা ছোৱালী মৃত অৱস্থাত আছে। দাউখা ৰজা ওজাও আছিল। সি মানুহ জীয়াই তুলিবলৈ গুণমন্ত্ৰ আৰু ঔষধ জানিছিল। কলা চংগৰ আৰু জীয়া চংগৰ আনি ঔষধ দি মন্ত্ৰজাৰি ছোৱালীজনীক জীয়াই তুলিলে। ছোৱালী-জনী জী উঠাত দাউখা ৰজাইতাইৰ নাম, গ্ৰাম, কাৰ ছোৱালী আৰু ঘৰত কোন কোন আছে আদি সবিশেষ পৰিচয় বিচাৰিলে। তাই সম্পূৰ্ণ পৰিচয় দি ঘটনাৰ আদি অন্ত জনালে।

দাউখা ৰজাই তেতিয়া মায়নাউৰ প্ৰতি মৰম উপজি তাইক তাৰ ঘৰতে থাকিবলৈ কলে আৰু জীয়েকৰ 'চাল' (লৰা) বোকালী হৈ থাকিবলৈ কলে। মায়নাউৱে দাউখা ৰজাৰ জীয়েকৰ চাল বোকালী হৈ থাকিবলৈ ললে। যেতিয়া লৰাটোৱে কান্দিবলৈ ধৰিলে তেতিয়া মায়নাউৱে নিচুকাই, "তোমাৰ মায়েৰাই মাছ মাৰিবলৈ গৈছে, কেকোৰা আনিবলৈ গৈছে, তোমাৰ পিতাক ভাত দিছে, নেকান্দিবা"। ককায়েক ছুজন আহিব আহিব বুলি নিতৌ তাই নদাৰ পাৰত ৰথি

থাকে। নাৱৰীয়া বিলাকক দেখিলে সোধে,"ককাইহঁত কলৈ গৈছিলা ? আমাৰ ককাইহঁতক চিনি পোৱানে ? ডাঙৰ ককাইৰ নাম দেখালু আৰু সৰুজনৰ নাম ৰংমালু। আইৰ নাম খুনচুংমালী আৰু পিতাৰ নাম চানবৰ সদাগৰ।" নাৱৰীয়াহঁতে কলে, "আমি চিনি পাওঁ। আমাৰ লগত বেপাৰ কৰিব গৈছিল। কালি পৰহিৰ ভিতৰত আহিব।" মায়নাউয়ে আজি আহিব কালি আহিব বুলি ককায়েক-হঁতক নৈৰ পাৰত বহি ৰৈ থাকে। নাৱৰীয়া দেখিলে ককাইহঁত আহিছে বুলি হাত বাউল দি নাম কাঢ়ি মাতিবলৈ ধৰে। ভায়েকহঁতে বঠা মাৰি নাওঁ বাই আহিছিল। সিহঁতে ভনীয়েক মায়নাউ খৰিৰ মাত শুনিবলৈ পালে ; আৰু সিহঁতৰ নাম উচ্চাৰণ কৰি মাতা শুনিবলৈ পালে। সিহঁতে নদীৰ পাৰত নাওঁ চপাই দেখিবলৈ পালে—ভনীয়েক মায়নাউ খৰি।

মায়নাউ খৰিয়ে ককায়েক ছুজনক দেখি কান্দি কান্দি বৌৱেক ছুজনীয়ে তাইক ঢেকীত খুন্দি কেনেকৈ মাৰিলে আৰু দাউখা ৰজাৰ তাত কেনেকৈ চাল বোকালী হৈ আছে সকলো ঘটনা বৰ্ণালে।

তেতিয়া ককায়েক ছুজনে ভনীয়েকক সিহঁতৰ লগত যাবনে নাযায় সুধিলে। তাই যাবলৈ সন্মতি দিলে। দাউখা ৰজাৰ অনুমতি বিচৰা হ'ল। দাউখা ৰজাই মায়নাউ খৰিক যাবলৈ অনুমতি নিদিয়াত সিহঁতে থৰথৰি মৰমৰি জ্বৰ বাণ মাৰিলে। দাউখা ৰজাৰ ভীষণ জ্বৰ উঠিল। সেই সুযোগতে সিহঁতে ভনীয়েক মায়নাউ খৰিক নাওঁত ভৰাই নাওঁ মেলি দিলে।

ঘৰ পাই ককায়েক ছুজনে ঘৈণীয়েকহঁতক মায়নাউৰ কথা সুধিলে। সিহঁতে কলে যে মায়নাউ ঘৰত নেথাকে। তাই ঘূৰি ফুৰি থাকে ; আলহী খাবলৈ যায় সভা চাবলৈ যায়। তাইৰ স্বভাব-চৰিত্ৰ বেয়া হোৱা বুলি মিছাকৈ কলে।

তেতিয়া ককায়েক ছুজনে সিহঁতৰ ঘৈণীয়েক ছুজনীক কলে, "তোমালোকে সঁচা কৈছা নে মিছা কৈছা তাৰ প্ৰমাণ হিচাবে এডাল

এৱা সূতাবে নদী পাৰ হব লাগিব। পাৰ হৈ যাব পাৰিলে তহঁতৰ কথা সঁচা বুলি প্ৰমাণ হব আৰু যদি যাব নোৱাৰ তেতিয়া মিছা বুলি প্ৰমাণ হব।” সিহঁতে এৱা সুতাৰ ওপৰেদি নদী পাৰ হবলৈ খোজে̐তে পানীত পৰি মৰিল। ককায়েক দুজনে ভনীয়েক মায়নাউক নাওঁৰ ভিতৰত বাকচত ভৰাই থৈ দিছিল তাৰ পৰা উলিয়াই আনিলে।

মায়নাউৱে ককায়েকহঁতক ভাত ৰান্ধি খুৱায়। কাপোৰ ধোৱে। কাপোৰত ফুল তোলে। মায়নাউৱে কাপোৰ বোৱা আৰু নানা তৰহৰ ফুল তোলা কাৰু-কাৰ্য্য চাবলৈ গাঁৱৰ ছোৱালীহঁত আহে।

মায়নাউৱে টকাৰ টোপোলা এটা দুৱাৰ মুখত আঁৰি থৈ দিয়ে। ছোৱালীবিলাকে দুৱাৰ মুখলৈ গলে টকাৰ টোপোলাত খুন্দা খায়। ছোৱালীহঁতে টোপোলাত কি আছে বুলি মায়নাউক সোধে। মায়নাউৱে কয় যে তাইৰ টকা থবলৈ ঠাই নাই। গতিকে ইয়াতে টকাৰ টোপোলাটো থৈ দিছে। কোনোবা ‘চিখলা’ গাভৰু ছোৱালীয়ে তাইৰ ককায়েকহঁতৰ লগত বিয়া হলে টকাৰ টোপোলাটো পাব বুলিও কলে। দুজনী গাভৰু ছোৱালীয়ে টকাৰ লোভত ককায়েক দুজনৰ লগত বিয়া হবলৈ ঘৰ সোমাল আৰু ‘হাথাচুনি’ বিয়া হৈ গ’ল।

সিহঁতৰ ভিতৰত কথা বতৰা হ’ল। সিহঁতৰ ভনীয়েকে সিহঁতৰ বিয়া পাতি দিলে। এতিয়া ভনীয়েকক কত বিয়া দিয়া হয় সেই বিষয়ে সিহঁতে দুয়ো আলোচনা কৰিলে। মায়নাউয়ে তেতিয়া কলে যে আন মানুহৰ লগত বিয়া দিলে তাইক মাৰিব। সেইবাবে তাইক ‘সংব্ৰাইৰ’ লগত বিয়া দিব লাগে। ককায়েক দুজনে ভনীয়েকৰ ইচ্ছামতে সংব্ৰাইৰ লগত তাইক বিয়া দিলে। সেইবাবে ‘মায়নাউ’ লক্ষ্মীদেৱীৰ বাসস্থান হ’ল ‘ইচিঙত’ পাকঘৰত। সংব্ৰাইৰ (সৃষ্টিকৰ্তা) লগত বিয়া হোৱাৰ দিনৰ পৰা মায়নাউ বুৱী বা সংব্ৰীয়ে বড়োৰ ‘ইচিঙত’ পাক ঘৰত লক্ষ্মীৰূপিনী হৈ বসতি কৰিবলৈ ধৰিলে।

কুচিয়া জহলাউ*

ফুলচিৰিৰ বিয়া। সোণাফুলিৰ বিয়াত নিমন্ত্ৰণ পাইকুচিয়া জহলাউৱে (‘কুচিয়া’ এবিধ মাছ ‘জহলাউ’ ডেকা-লৰা) তাৰ কুচিয়া মাছৰ ৰূপ পৰিবৰ্তন কৰি ছদ্মবেশেৰে এজন ডেকা হৈ বিয়ালৈ গ’ল। কুচিয়া জহলাউৰ সুন্দৰ সুঠাম দেহশ্ৰী দেখি বিয়ালৈ যোৱা মানুহ বিলাকে বৰ বং পালে আৰু প্ৰশংসা কৰিলে। গাভৰু ছোৱালী-বিলাকে ইমান ৰূপবান ডেকাক দেখি বিভোৰ হ’ল। সিহঁতে কুচিয়া জহলাউক মুগ্ধ কৰিবলৈ মদ, ভাত মাংসৰ আয়োজন কৰিলে আৰু নাচ-গানৰ ব্যৱস্থা কৰিলে। কলহে কলহে মদ আৰু গাহৰি-কুকুৰাৰ মাংসৰ নানাবিধ তৰকাৰী ‘চিখলা’ গাভৰুহঁতে যোগান ধৰিলে। নাচ-গানৰ ব্যৱস্থা হ’ল। ‘চিখলা’ গাভৰুহঁতে কুচিয়া জহলাউক ‘চেৰজা’ বজাবলৈ অনুৰোধ কৰিলে। চেৰজাৰ সুৰৰ লহৰিত আকাশ বতাহত কঁপনি উঠিল। চিখলা-গাভৰুহঁতৰ মন-প্ৰাণ সেই সুৰৰ পুলকত নাচি উঠিল। চেৰজাৰ সুৰৰ চেৱে চেৱে চিখলা গাভৰুহঁতে চেৱ ধৰি ধৰি নাচিবলৈ ধৰিলে। ফুলচিৰি আৰু সোণাফুলিয়ে মনপ্ৰাণ ঢালি দি নাচিবলৈ ধৰিলে। সোণাফুলিৰ অপূৰ্ব নৃত্য ভঙ্গিমাত কুচিয়া জহলাউ মুগ্ধ হৈ প্ৰণয়াসক্ত হল।

ফুলচিৰিৰ বিয়া হৈ গ’ল। কুচিয়া জহলাউ আৰু সোণাফুলিয়ে বিদায় ললে। গৃহস্থই উভয়কে তামোল-পান দি বিদায় দিলে।

কুচিয়া জহলাউৱে মানুহ গুচি কুচিয়া মাছ ৰূপ ধৰি পানীলৈ যোৱা সোণাফুলিয়ে দেখা পালে। তাই বুজিলে কুচিয়া জহলাউ কোনোবা ছদ্মবেশী দেৱতা। কুচিয়া মাছ হৈ আহিছে। সোণাফুলিয়ে কুচিয়া জহলাউক স্বামী হিচাপে পাবলৈ আশা কৰি ৰৈ থাকিল।

* জহলাউ মানে ডেকা, যুৱক।

ফুলচিৰিৰ বিয়াৰ কিছুদিন পিছত কুচিয়া জহলাউৰে সোণাফুলিৰ ঘৰত ঘৰজোৱাই হৈ থাকিল। মাক-পিতাকে প্ৰথমতে কুচিয়া জহলাউৰ লগত সোণাফুলিৰ বিয়া হোৱাত আপত্তি কৰিছিল। কিয়নো কুচিয়া মাছৰ লগত মানুহৰ বিয়া হোৱা অসম্ভৱ। কিন্তু সোণাফুলিয়ে মাক বাপেকৰ হ'কা-বাধা নেমানি কুচিয়া জহলাউকহে বিয়া কৰাবলৈ প্ৰতিজ্ঞা কৰিলে। অন্যথাই পানীত জাপ দি মৰিব বুলি ভয় দেখুৱালে। বাপেক-মাকে উপায়ন্তৰ হৈ অৱশেষত কুচিয়া জহলাউৰ (কুচিয়া মাছ) লগত সোণাফুলিক বিয়া দিলে।

এদিনাখন সোণাফুলিৰ মাক-বাপেকে জোৱায়েক কুচিয়া জহলাউক মদ, 'খাজি' (মাংসৰ তৰকাৰী, মদ খালে খাজি খায়) প্ৰস্তুত কৰি খুৱালে। কুচিয়া জহলাউ মদৰ ৰাগীত গভীৰ নিদ্ৰাত পৰিল। সি শুই থাকোঁতে তাৰ গাৰ ছাল আপোনা-আপুনি এৰি যাবলৈ ধৰিলে। কুচিয়া জহলাউৰ গাৰ ছাল যেতিয়া নাইকিয়া হ'ল তেতিয়া সি মানুহৰ নিচিনা হ'ল। সোণাফুলিয়ে তাৰ ওচৰতে শুই থাকিল।

সাৰ পাই কুচিয়া জহলাউৰে গাৰ ছাল দেখা নেপালে। তেতিয়া সোণাফুলি মনৰ আনন্দত, স্ফুৰ্তিত গভীৰ নিদ্ৰাত পৰি আছিল। কুচিয়া জহলাউৰে ঘৈণীয়েক সোণাফুলিক জগালে। সোণাফুলিৰ নিদ্ৰাভঙ্গ হ'ল। সোণাফুলিয়ে সাৰ পোৱাত গিৰিয়েক কুচিয়া জহলাউৰে সুধিলে, "মোৰ কুচিয়া "বেগুৰ" (ছাল) ক'ত ?" ঘৈণীয়েক সোণাফুলিয়ে কলে, "মানুহৰ কুচিয়া 'বেগুৰ' থাকেনে ? মানুহ যদি মানুহ হব লাগে। মানুহে মোক নিন্দা কৰিব। কুচিয়াৰ লগত মানুহৰ বিয়া হয়নে ? হাল-কোৰ বাব লাগে। খেতি কৰিবলৈ পথাৰলৈ যোৱা ; বুঢ়া-বুঢ়ীক চাব লাগে।"

সোণাফুলিয়ে মাক-পিতাকক কুচিয়া জহলাউ যে আচলতে মানুহ হে, কুচিয়া মাছ নহয় সেই বিষয়ে বুজাই কলে। আৰু কুচিয়া জহলাউৰ ছালবোৰ দেখুৱালে। বুঢ়া-বুঢ়ীয়ে বিশ্বাস

নকৰি জোৱায়েক কুচিয়া জহলাউক চাবলৈ গ'ল। সঁচাসচিকৈ কুচিয়া জহলাউ কুচিয়া মাছ নহৈ এজন সুন্দৰ সুঠাম যুৱকত পৰিণত হোৱা দেখি আচৰিত হ'ল। জোৱায়েক কুচিয়া জহলাউৰে আদি-অন্ত সকলো ঘটনা বৰ্ণনা কৰি বুঢ়া-বুঢ়ীক বিশ্বাস জন্মাবলৈ বুলি মানুহৰ পৰা কুচিয়া মাছলৈ পৰিবৰ্তিত হৈ পুনৰ মানুহৰূপত দেখা দিলে। বুঢ়া-বুঢ়ীৰ অবিশ্বাস কৰাৰ থল নাথাকিল।

কুচিয়া জহলাউ যে কুচিয়া মাছ নহয় এজন মানুহহে এই কথা শুনি গাৱঁৰ আৰু ওচৰ-চুবুৰীয়া সকলো বুঢ়া-বুঢ়ী, ডেকা-গাভৰু, ল'ৰা-ছোৱালীয়ে চাবলৈ দলে দলে আহিল। বুঢ়া-বুঢ়ীৰ চোতাল মানুহেৰে ভৰি পৰিল। কুচিয়া জহলাউক মানুহে দেখি আচৰিত হ'ল। সঁচাকৈ কুচিয়া জহলাউ মাছ নহয় এজন মানুহহে—সুন্দৰ, সুঠাম যুৱক। কুচিয়া জহলাউৰে ৰাইজক প্ৰণাম জনাই নিজকে "কুচিয়া কোঁৱৰ" বুলি পৰিচয় দিলে। তেতিয়াৰ পৰা সি ছদ্মবেশ পৰিত্যাগ কৰিলে। তাৰ 'মায়াভঙ্গ' হ'ল।

ৰূপাফুলি, ফুলচিৰি দুয়োজনী ভনীয়েকে কুচিয়া জহলাউ মানুহ হোৱা শুনি চাবলৈ আহিল। সিহঁতেও কুচিয়া জহলাউৰ ৰূপত আকৃষ্ট হ'ল। ঘৰলৈ পুনৰ উভটি যাবলৈ ইচ্ছা নকৰিলে। সিহঁতেও কুচিয়া কোঁৱৰক বিয়া কৰিবলৈ ইচ্ছা প্ৰকাশ কৰিলে। কুচিয়া কোঁৱৰে সিহঁতক বাধা দিলে ; নানা ৰকমে বুজালে স্বামীৰ ঘৰলৈ উভটি যাবলৈ। দুয়োজনী ভনীয়েকে কুচিয়া কোঁৱৰৰ কোনো উপদেশ আৰু অনুৰোধ নেমানিলে। উভয়ে স্বামীৰ ঘৰলৈ ফিৰি যাবলৈ অমান্তি হ'ল। উপায় নেপায় দুয়োজনী বাই-ভনীকে কুচিয়া কোঁৱৰে ৰাখিলে।

বহুত দিন যোৱাৰ পিছত ৰূপাফুলি আৰু ফুলচিৰিৰ গিৰিয়েক দুজন, কুৰ্মাক কুচিয়া কোঁৱৰৰ ঘৰলৈ আহিল। সিহঁতে আহি নিজৰ নিজৰ ঘৈণীয়েকক ঘৰলৈ কিয় উভটি যোৱা নাই সেই বিষয়ে সুধিলে।

দুয়োজনী বায়েক-ভনীয়েকে কলে যে সিহঁতে আৰু কোনো দিনে ফিৰি নাযায়। সিহঁতে কলে যে ভিনিহিয়েক কুচিয়া কোঁৱৰৰ লগতে সিহঁত থাকিব ; কাৰণ তাৰ লগত সিহঁতৰ বিয়া হৈছে। সিহঁতে তেতিয়া "কাটিম মাৰিম"বুলি ভয় দেখুৱালে আৰু নানা ৰকমৰ গালি-গেলাজ আৰু তৰ্জ্জন-গৰ্জ্জন কৰিলে। কুচিয়া-কোঁৱৰকো কাটিব, মাৰিব বুলি ভয় প্ৰদৰ্শন কৰিলে। গালি-গেলাজ আৰু তৰ্জ্জন-গৰ্জ্জন শুনি কুচিয়া-কোঁৱৰৰ খং উঠিল আৰু যুজিবলৈ সাজু হ'ল।

উভয়-পক্ষৰ মাজত হতাহতি মৰামৰি, বাগৰা-বাগৰি হ'ল। কোনো পক্ষে যুঁজত কম নহয়। তিনিওজন বীৰৰ তয়াময়া যুদ্ধ হ'ল। কোনেও কাকো পৰাজয় কৰিব নোৱাৰে। কালাংকাৰ বীৰ, চুমলি বীৰ, যুদ্ধ ক্ষেত্ৰত কালান্তক যমৰ নিচিনা। যুদ্ধত কেতিয়াবা কুচিয়াবীৰক আফলা মাৰি দূৰৈত পেলাই দিয়ে, পুনৰ উঠি আহি যুঁজে। কুচিয়া কোঁৱৰেও কালাংকাৰ বীৰ আৰু চুমালিবীৰক অকলে দুইজনকে দুখন হাতেৰে মাৰি ধৰি মাটিত পেলাই দিলে। এনেদৰে উভয়পক্ষৰ মাজত তয়ামযা যুদ্ধ হ'ল। যুদ্ধত কালাংকাৰ বীৰ আৰু চুমলিবীৰ ভাগৰি পৰিল। বলশক্তি নাইকিয়া হ'ল। কুচিয়াবীৰে দুয়োজনবীৰকে কাটি পেলালে। অবশেষত তিনিজনীকে সোণাফুলি ৰূপাফুলি আৰু ফুলচিৰিৰ লগত কুচিয়া কোঁৱৰে মহাসুখ দিন অতিবাহিত কৰিবলৈ ধৰিলে।

মানুহ কিয় মৰে ?

এদিনাখন এজনী তিৰোতা গাধুবলৈ গৈছিল। এনেতে দেখিলে তিনিজন যমদূত। তিৰোতাজনীয়ে সুধিলে, "তোমালোক কোন ?"

যমদূত কেইজনে কলে, "আমি মানুহৰ জীউ নিয়া যমদূত।"

সিহঁতে সুধিলে, "তোমাক কি লাগে ?"

তিৰোতাজনীয়ে কলে, "মোক এটা বৰ দিয়া।"

সিহঁতে সুধিলে, "কি বৰ লাগে কোৱা। বৰ দিম।"

তিৰোতাজনীয়ে কলে, "মানুহ মৰিলে জীউটো যে নিয়া, সেই জীউটো যাতে দেখা পাওঁ, সেই বৰ দিয়া।"

যমদূতে কলে, "মানুহ মৰিলে চাবা, জীউটো দেখা পাবা। কিন্তু কোনো মানুহকে নকবা। কোৱাৰ দিনাখনেই তোমাৰো জীউটো নিম।"

এজন ডেকা আছিল। তাৰ বিয়া হোৱা নাই। তাৰ বেমাৰ হৈছে। মৰো মৰো অৱস্থা। ডেকাজনক চাবলৈ তিৰোতাজনী গ'ল। মৃতপ্ৰায় অৱস্থাত জীউটোৱে কান্দিবলৈ ধৰিলে বিলাপ কৰি, "ইমান সুন্দৰ ঘৰ, মই কেনেকৈ এৰি যাওঁ।"

জীউটোৱে কান্দিবলৈ ধৰা দেখি তিৰোতাজনীয়ে কান্দিবলৈ ধৰিলে। মৃতব্যক্তিৰ জীউটোৰ কান্দোন তিৰোতাজনীয়ে শুনিবলৈ পালে, আনে নুশুনিলে।

তিৰোতাজনীৰ শহুৰেক টান বেমাৰত পৰিল। মৃতপ্ৰায় অৱস্থা মানুহজন বৰ কৃপণ আছিল। নিমখ ভাত খায়, মাছ-মাংস নাখায়। শহুৰেক মৃত্যুৰ দুৱাৰদলিত। জীউটো ওলাই আহিবলৈ উদ্যত। বুঢ়া মৰিল। জীউটো মৃতব্যক্তিৰ পৰা ওলাই আহি আনন্দত হাঁহি হাঁহি নাচিব ধৰিলে। জীউটোৱে ভাবিলে, "এই ঘৰৰ পৰা ওলাই আহিলোঁ ৰক্ষা পৰিলোঁ।

বোৱাৰীয়েকে জীউটোৰ আনন্দ দেখি হাঁহিব ধৰিলে। বৌৱাৰী-য়েকে হাঁহিবলৈ ধৰা দেখি আচৰিত হৈ শাহুৱেকে ভাবিলে ঃ ডেকাজন মৰাত বোৱাৰীয়েকে কান্দিছে অথচ নিজৰ শহুৰেকজন মৰাত নাকান্দি বা দুখ নকৰি হাঁহিছে। নিশ্চয় তাইৰ মৃত ডেকাজনৰ লগত কিবা অবৈধ সম্পৰ্ক আছিল।

বোৱাৰীয়েকৰ চৰিত্ৰৰ ওপৰত শাহুয়েকৰ সন্দেহ জন্মিল। ৰাইজে মৰা পেলাই থৈ আহিল। আনপিনে শাহুৱেকৰ বোৱাৰীয়েকৰ ওপৰত সন্দেহক্ৰমে ৰাইজৰ ওচৰত বিচাৰৰ ভাৰ দিলে।

ৰাইজৰ মেল বহিল। বিচাৰ আৰম্ভ হ'ল। বোৱাৰীয়েকক বিচাৰৰ সভালৈমাতি আনিলে। বিচাৰ-সভাত বোৱাৰীয়েকক বিচাৰক মণ্ডলীয়ে সুধিলে, "ডেকাজন মৰাত তই কিয় কান্দিছ আৰু শহুয়েৰা মৰাত তই কিয় হাঁহিছ?"

তাই তেতিয়া কলে, "ইয়াৰ কাৰণ কব লাগিলে মোৰ মৃত্যু হব।"

ৰাইজে তাইক তাইৰ যিয়েই নহওঁক কাৰণটো কবই লাগিব বুলি ধৰিলে। তাই কবলৈ সম্মতি দিলে।

তাই গাধুই আহি চুলিত তেল ঘহি মূৰ ফনিয়ালে। নতুন কাপোৰ পিন্ধিলে। চোতালত ঢাৰী পাৰি নতুন চাদৰ পাৰি বিচনা পত্ৰ তৈয়াৰ কৰি শুই কবলৈ আৰম্ভ কৰিলে।

ৰাইজৰ মাজত তেতিয়া গুণগুনি উঠিল। "বিচনা-পত্ৰত শুইহে কব পাৰি নেকি? এনেয়ে বহি কব নোৱাৰি নেকি?"

তেতিয়া তিৰোতাজনীয়ে কলে, "ৰাইজহঁত, বোপাহঁত, আইহঁত, কথাটো কোৱাৰ লগে লগে মই মৰিম। মোৰ জীউটো যমদূতে লৈ যাব। গতিকে মই ঢাৰী-পাটী লৈ আহিছোঁ। মই মৰিলে লৈ যাবা।

তিৰোতাগৰাকীয়ে তাই গাধুবলৈ গৈ কেনেকৈ তিনিজন যমদূত লগ পাইছিল, যমদূত কেইজনে মানুহ মৰিলে জীউটো কেনেকৈ লৈ

যায়, জীউৰ আলৈ-বিলাই আৰ্ত্তনাদ আৰু আনন্দ, ডেকাজনৰ মৃত্যুত তাই কিয় কান্দিলে আৰু শহুৰেকৰ মৃত্যুত কিয় হাঁহিলে সকলো ঘটনা বৰ্ণনা কৰিলে। লগে লগে পূৰ্বৰ প্ৰতিশ্ৰুতি ভঙ্গ কৰাৰ অপৰাধত যমদূত তিনিজনে তাইৰ জীউটো লৈ গ'ল।

তিৰোতাজনীৰ মৃত্যুৰ লগে লগে বিচাৰক মণ্ডলী আৰু ৰাইজৰ মাজত কান্দোনৰ বোল উঠিল।

ৰত্নকুমাৰ

বিপুল নগৰৰ ৰজাৰ দুজনী তিৰি (ঘৈণীয়েক) আছিল। সৰু তিৰিজনীৰ দুজন ল'ৰা। ডাঙৰ তিৰিৰ সন্তান হোৱা নাছিল। এগৰাকী মুনি ৰজাৰ ঘৰলৈ আহি ঠিকনা আদি মঙ্গলামঙ্গল গণনা কৰি। ৰজাক জনালে, "তিৰিটোৱে (ডাঙৰ ৰাণীয়ে) ৰত্নফল খাব লাগিব। তেতিয়াহে সন্তান হব।" মুনিৰ উপদেশমতে ৰজাই ৰত্নফল বিচাৰি গ'ল। ৰত্নফল বিচাৰি বিচাৰি গৈ এখন বিৰাট অৰণ্য পালে। সেই অৰণ্যলৈ সাতৰাতি সাতদিন যাব লাগে। সেই অৰণ্যত এহাল বুঢ়া-বুঢ়ীক লগ পালে। বুঢ়া-বুঢ়ীয়ে ৰজাক কৰ মানুহ কলৈ যায় ইত্যাদি সুধিলে। ৰজাই নিজৰ পৰিচয় দি ডাঙৰ ৰাণী নিসন্তানৰ বাবে পুত্ৰ কামনা কৰি ৰত্নফল বিচাৰি যোৱাৰ কথা কলে। বুঢ়া-বুঢ়ীয়ে সিহঁতৰ বাৰীতে ৰত্নফল থকা বুলি কৈ ফলটো ছিঙিআনি ৰজাক দিলে। ৰজাই ৰত্নফল লৈ বুঢ়া-বুঢ়ীক বহুত পুৰস্কাৰ দি ৰাজ্যলৈ ঘূৰি আহিল আৰু ৰাণীক ৰত্নফল খাবলৈ দিলে। ডাঙৰ ৰাণীৰ এটি পুত্ৰ সন্তান জন্ম হ'ল।

মুনিয়ে কৈছিল যে ৰত্নকুমাৰৰ জন্মৰ লগে লগে ৰজাৰ চকু কণা হব। চকু কণা হোৱাৰ ভয়ত ৰজাই ডাঙৰ ৰাণী আৰু পুতেক ৰত্নকুমাৰক বেলেগ ৰাজ হাউলীত থৈ দিছিল। তেতিয়াৰ পৰা মাক পুতেক তাতে থাকিবলৈ লৈছিল। কিন্তু মুনিৰ বাক্য ফলিল। ৰজাৰ চকু কণা হ'ল।

মুনি পুনৰ ৰজাৰ ওচৰলৈ গ'ল। ৰজাই ৰত্নফল আনি ৰাণীক খুওৱাত ৰাণীৰ পুত্ৰ সন্তান জন্ম হোৱাৰ কথা আৰু নিজৰ চকু কণা হোৱাৰ কথা জনালে।

মুনিয়ে ৰজাক কলে ঃ "বৰাই পাণৰ ফুল আনি তাৰ ৰস চকুত লগাই দিলে আপোনাৰ চকু পুনৰ ভাল হব।

মুনিৰ বাক্য ফলৱতী হোৱাৰ বাবে ৰজাই মুনিক যথেষ্ট পুৰস্কাৰ দি মান সৎকাৰ কৰি বিদায় দিলে।

সৰু ৰাণীৰ দুজন পুতেক আছিল। ৰজাই সিহঁতক বৰাই পাণ বিচাৰি আনিবলৈ পঠিয়ালে। সিহঁত দুয়ো পিতাকৰ কথামতে বৰাই পাণ বিচাৰি বিচাৰি হিড়িম্বা আৰু হিড়িম্বী ৰাক্ষসীৰ ৰাজ্য পালেগৈ।

হিড়িম্বা আৰু হিড়িম্বী ৰাক্ষসীয়ে ৰজাৰ ল'ৰা দুজনক দেখি সিহঁত কৰ মানুহ কলৈ যায় ইত্যাদি সুধিলে। ৰজাৰ ল'ৰা দুজনে পিতাকৰ অন্ধ চকু ভাল কৰিবলৈ বৰাই পাণৰ ফুল বিচাৰি যোৱাৰ কথা কলে। ৰজাৰ ল'ৰা দুজনৰ সুন্দৰ চেহেৰা দেখি হিড়িম্বা আৰু হিড়িম্বী ৰাক্ষসীৰ জিভাৰ পানী পৰিবলৈ ধৰিলে। সিহঁতে বৰাই পাণৰ ফুল দিবলৈ অস্বীকাৰ কৰি, ল'ৰা দুজনক খাবলৈ খেদি গ'ল। ৰাজপুত্ৰ দুজনে হিড়িম্বা ৰাক্ষস আৰু হিড়িম্বী ৰাক্ষসীৰ লগত যুদ্ধ কৰিলে। যুদ্ধত ৰজাৰ লৰা দুজন পৰাজিত হ'ল, আৰু হিড়িম্বী ৰাক্ষসীয়ে সিহঁতক গিলি থলে।

দুয়ো ভায়ে বৰাই পাণৰ ফুল লৈ উভতি অহা নেদেখি সিহঁত দুয়ো কিবা বিপদৰ সম্মুখীন হোৱা বুলি ভাবি ৰত্নকুমাৰে ভায়েক দুজনক আৰু পাণ বিচাৰি যাত্ৰা কৰিলে। সি গৈ গৈ হিড়িম্বা আৰু হিড়িম্বী ৰাক্ষসীৰ ৰাজ্য পালেগৈ।

এখন ৰাজ্যৰ এজনী ৰাজকুমাৰী হিড়িম্বী ৰাক্ষসীৰ ঘৰত আছিল। ৰাজকুমাৰে হিড়িম্বী ৰাক্ষসীৰ ৰাজ্যত গৈ পোনতে সেই ৰাজকুমাৰীক লগ পালে। ৰাজকুমাৰ আৰু ৰাজকুমাৰীৰ মাজত পৰিচয় বিনিময় হ'ল। প্ৰথম দৃষ্টিতে উভয়ৰে অন্তৰত প্ৰণয় জন্মিল। ৰাজকুমাৰীয়ে ৰাজকুমাৰক বৰাই পাণৰ ফুল দি সহায় কৰিবলৈ মান্তি হ'ল। কিন্তু হিড়িম্বা আৰু হিড়িম্বী ৰাক্ষসীৰ পৰা পৰিত্ৰাণ পাবলৈ সাবধান কৰি দিলে। কাৰণ কিবা প্ৰকাৰে ৰাজকুমাৰ আৰু ৰাজ-কুমাৰী প্ৰণয় পাশত আৱদ্ধ হোৱা বুলি জানিলে উভয়কে মাৰি

পেলাব। তদুপৰি ৰাক্ষসীয়ে ৰাজকুমাৰক দেখা পালে খাবলৈ খেদি আহিব। ৰাজকুমাৰীয়ে ৰাক্ষস, ৰাক্ষসীৰ হাতৰ পৰা ৰক্ষা পাবলৈ ৰাজকুমাৰক উপায় দিলে। ৰাজকুমাৰীয়ে কলে হিড়িম্বা আৰু হিড়িম্বী ৰাক্ষসীৰ জীৱন এডাল প্ৰকাণ্ড গছৰ গুৰিৰ শিপাৰ তলত আছে। তাত দেখিবলৈ পাব এযোৰ পাৰ চৰাই পিঞ্জৰাৰ ভিতৰত আছে। সেই পাৰ চৰাই দুটাই হ'ল হিড়িম্বা আৰু হিড়িম্বী জীউ। পাৰ চৰাই দুটা মাৰিব পাৰিলে ৰাক্ষস, ৰাক্ষসী মৰিব। গতিকে ৰাজকুমাৰে নিজৰ জীৱন ৰক্ষা কৰিবলৈ আৰু ৰাক্ষস ৰাক্ষসীক মাৰিবলৈ হলে গছৰ তলত থকা পিঞ্জাবাবদ্ধ পাৰ চৰাই দুটাক মাৰিব লাগিব।

এইদৰে ৰাজকুমাৰীয়ে বুদ্ধি পৰামৰ্শ দিলে। তদুপৰি হিড়িম্বী ৰাক্ষসীৰ মৰালাঠি, আৰু জীয়া লাঠি থকাৰ কথাও ৰাজকুমাৰীয়ে ৰাজকুমাৰক জনালে। মৰা লাঠিৰে মানুহক স্পৰ্শ কৰিলে মৰে আৰু জীয়া লাঠিৰে স্পৰ্শ কৰিলে জী উঠে বুলি কলে। সেই মৰা লাঠি আৰু জীয়া লাঠি দুডালো হাত কৰিবলৈ উপদেশ দিলে।

ইতিমধ্যে হিড়িম্বা আৰু হিড়িম্বী ৰাক্ষসীয়ে মানুহৰ গোন্ধ পালে। মানুহৰ সুন্দৰ গোন্ধত ৰাক্ষস-ৰাক্ষসীৰ জিভাৰ পানী পৰিবলৈ ধৰিলে সিহঁতে মানুহ জনক খাবলৈ গোন্ধ লৈ লৈ বিচাৰি ফুৰি সুন্দৰ যুৱক জনক দেখা পালে। যুৱক জনৰ সুন্দৰ সুঠাম দেহ দেখি সিহঁতৰ খাবলৈ মন গ'ল। তাক খাবলৈ খেদি গ'ল।

ৰত্নকুমাৰে আগৰে পৰা ৰাক্ষস ৰাক্ষসীৰ লগত যুঁজিবলৈ সাজু হৈ আছিল। সি লগত ঢাল তৰোৱাল, তীৰ, ধনু লৈ গৈছিল। ৰাক্ষস ৰাক্ষসীয়ে তাক খাবলৈ খেদি অহাত সি কাড় মাৰিলে মায়াকুশল হিড়িম্বা আৰু হিড়িম্বী ৰাক্ষসীৰ গাত কাড় নেলাগিল। ধনুৰ কাড় যোৱাৰ লগে লগে দুয়োজনে অন্তৰ্দ্ধান হৈছিল। দুয়োজনে পুনৰ দেখা দি ৰাজকুমাৰক খাবলৈ খেদি গ'ল। সি ঢাল তৰোৱাল লৈ ৰাক্ষস ৰাক্ষসীৰ লগত ভীষণ যুদ্ধ কৰিলে। যুদ্ধত ৰাক্ষস আৰু ৰাক্ষসী পৰাস্ত হ'ল। ৰাজকুমাৰে হিড়িম্বী ৰাক্ষসীৰ জীয়া লাঠি

আৰু মৰা লাঠি দুডাল ললে। মৰা লাঠিৰে হিড়িম্বা আৰু হিড়িম্বী ৰাক্ষসীক স্পৰ্শ কৰাত সিহঁত অচেতন হৈ পৰি থাকিল। ৰাজকুমাৰে গৈ যি ডাল গছৰ তলত ৰাক্ষস আৰু ৰাক্ষসীৰ জীউ আছিল সেই গছডাল খান্দি উভালি পেলাই দিলে; আৰু তলত এটা পিঞ্জৰা দেখা পালে। তাত এযোৰ পাৰ চৰাই দেখা পালে। ৰাজকুমাৰীৰ পৰামৰ্শমতে পাৰ চৰাই দুটা অনাত ৰাক্ষস ৰাক্ষসীয়ে গম পালে—সিহঁতৰ জীউ কোনোবাই আনিলে বুলি সিহঁতৰ জীৱন বিপন্ন হৈ উঠিল। সিহঁতে চেতনা লাভ কৰি যিডাল গছৰ তলত সিহঁতৰ জীউ আছিল তালৈ লৰ দিলে। হিড়িম্বা আৰু হিড়িম্বী ৰাক্ষসীয়ে গৈ দেখে গছডাল উভালি পেলাই পাৰযোৰ ৰাজকুমাৰে হাতত লৈ আছে। সিহঁতে ৰাজকুমাৰৰ হাতৰ পৰা পাৰযোৰ আনিবলৈ যত্ন কৰিলে। ৰাজকুমাৰেও বুজিলে পাৰযোৰ ৰাক্ষস-ৰাক্ষসীয়ে লৈ গলে তাৰ মৃত্যু। ৰাক্ষস-ৰাক্ষসী তাৰ ওচৰ পোৱাৰ লগে লগে পাৰযোৰৰ ঠেং কেইখন মুচৰি দিয়াৰ লগে লগে ৰাক্ষস-ৰাক্ষসীৰ ভৰি ছিঙি থিতাতে উভয়ে পৰি গ'ল। ৰাজকুমাৰে পাৰ যোৰৰ গল মুচৰি পেলোৱাৰ লগে লগে ৰাক্ষস ৰাক্ষসীয়ে প্ৰকাণ্ড চিঞৰ মাৰি মৰি থাকিল। ৰাক্ষসীৰ পেটৰ ভিতৰত ৰাজকুমাৰৰ ভায়েক দুজন আছিল। ৰাক্ষসী মৰাৰ লগে লগে পেটৰ ভিতৰৰ পৰা ৰাজকুমাৰ দুজন মৃত অৱস্থাত ৰত্নকুমাৰে উলিয়াই আনিলে। ৰাক্ষসীৰ জীয়া লাঠিৰে স্পৰ্শ কৰাত ৰাজকুমাৰ দুজনে পুনৰ জীৱন পালে। সিহঁত উঠি ৰত্নকুমাৰক দেখা পালে আৰু সন্মুখত হিড়িম্বা আৰু হিড়িম্বী ৰাক্ষসীক মৃত অৱস্থাত দেখা পালে। ৰত্নকুমাৰে সকলো ঘটনা ৰাজকুমাৰ দুজনক বিবৰি কলে।

পিছত ৰাজকুমাৰ দুজনে বিশ্বাস ঘাতকতা কৰি মৰালাঠি আৰু জীয়া লাঠি দুডাল ৰত্নকুমাৰৰ পৰা হাত কৰি লৈ তাৰ লগত যুদ্ধ কৰি তৰোৱালেৰে কাটি-ছিঙি বধ কৰিলে। ৰত্নকুমাৰক ৰাজকুমাৰীয়ে ৰবাই পাণৰ ফুল দিছিল। সেই ফুল ৰাজকুমাৰৰ পৰা লৈ ৰাজ-

কুমাৰ দুজন স্বদেশ অভিমুখে গ'ল। ৰত্নকুমাৰৰ করুণ মৃত্যুত শোকাভিভূতা হৈ ৰাজকুমাৰীয়ে কান্দিবলৈ ধৰিলে। ৰাজকুমাৰীৰ কান্দোন আৰু ৰত্নকুমাৰৰ মৃত্যুত শালিকা, নেউল আৰু বগলীৰ দুখ লাগিল। নেউল, বগলী আৰু শালিকা তিনিও লগ হৈ মন্ত্রণা কৰিলে—ৰত্নকুমাৰক জীয়াই তুলিবলৈ। সিহঁতে ৰত্নকুমাৰৰ মাংস, হাৰ, ছাল জোৰা লগাই কিবা কিবি মন্ত্রমাতি তাক জীয়াই তুলিলে। ৰত্নকুমাৰে পুনৰ জীৱন পাই উঠি দেখে যে ভায়েক দুজন নাই আৰু ৰবাই পাণৰ ফুলো নাই। ৰাজকুমাৰীয়ে কান্দি থকা দেখিলে। আৰু ওচৰতে নেউল, শালিকা আৰু বগলীক দেখিলে। সিহঁতে ৰত্নকুমাৰক সকলো ঘটনা বিবৰি কলে আৰু নিজৰ ৰাজ্যলৈ আগবঢ়াই থোৰাৰ কথা কলে যাতে বাটত কোনো বিপদ-আপদ নঘটে। নেউল, শালিকা আৰু বগলীক লগত লৈ ৰত্নকুমাৰে ৰাজ্য অভিমুখে যাত্রা কৰিলে। তেওঁলোকে গৈ ৰাজ অট্টালিকা পালে।

ৰত্নকুমাৰে পোনতে পিতাকৰ খবৰ ললে আৰু চকুভাল হৈছে নে নাই সুধিলে। ৰজাই ৰাজকুমাৰ দুজনে ৰবাই পাণৰ ফুল আনি তাৰ ৰস চকুত দিয়াত ভাল হৈছে বুলি কলে। ৰত্নকুমাৰক নানা গালি গালাজ আৰু ভৰ্ৎসনা কৰিবলৈ ধৰিলে। তেতিয়া ৰত্নকুমাৰে যে হিড়িম্বী ৰাক্ষসীৰ পৰা ৰবাই পাণৰ ফুল আনিছিল আৰু হিড়িম্বী ৰাক্ষসীযে ৰাজকুমাৰ দুজনক পেটৰ ভিতৰত গিলি থৈ দিছিল আৰু ৰত্নকুমাৰে হিড়িম্বা আৰু হিড়িম্বী ৰাক্ষসীৰ লগত যুদ্ধ কৰিছিল হিড়িম্বী ৰাক্ষসীৰ পৰা জীয়া লাঠি আৰু মৃত লাঠি আনি তাৰ দ্বাৰা ৰাক্ষস ৰাক্ষসীক অচেতন কৰি গছৰ তলৰ পৰা পাৰযোৰ আনি গল মুচুৰি মাৰি পেলোৱাত হিড়িম্বা হিড়িম্বী মৰিল আৰু ৰাজকুমাৰ দুজনক হিড়িম্বী ৰাক্ষসীৰ পেটৰ পৰা উলিয়াই আনি মৃত অৱস্থাৰ পৰা জীয়া লাঠিৰে স্পৰ্শ কৰাত সিহঁত কেনেকৈ জী উঠিল আৰু বিশ্বাসঘাতকতা কৰি তাক ভায়েক দুজনে কেনেকৈ হত্যা কৰিলে আৰু কেনেকৈ নেউল, শালিকা, আৰু বগলীয়ে তাক পুনৰ জীয়াই তুলিলে ইত্যাদি

সকলো ঘটনা বিবৰি কলে। সাক্ষী হিচাবে ৰাজকুমাৰী, শালিকা, বগলী আৰু নেউলক দিলে। সিহঁত আটায়ে ৰত্নকুমাৰৰ কথাত হয়ভৰ দি তাৰে কথা সত্য বুলি ৰজাৰ আগত সাক্ষী দিয়াত ৰজাই ৰাজপুত্র দুজনক বিপুল নগৰৰ পৰা নির্বাসন দণ্ড দি খেদি দিলে। লগতে ৰাজপুত্র দুজনৰ মাক সৰু ৰাণীকো ষড়যন্ত্রত লিপ্ত থকা বুলি বিপুল নগৰৰ পৰা বাহিৰ কৰি দিলে।

ৰজাই ৰত্নকুমাৰ আৰু ৰাজকুমাৰীৰ বিয়া ধুমধামেৰে পাতিলে। ৰত্নকুমাৰক ৰাজসিংহাসনত বহুৱালে। নেউল, শালিকা আৰু বগলীয়ে ৰত্নকুমাৰ আৰু ৰাজকুমাৰীক মাজত লৈ ঘূৰি ঘূৰি নাচিবলৈ ধৰিলে। শেষত ৰজাই নেউল, শালিকা আৰু বগলীক ৰত্নকুমাৰৰ জীৱন দান দিয়া বাবে পুৰস্কাৰ দি বিদায় দিলে। নেউল, শালিকা আৰু বগলীক ৰজা, ৰত্নকুমাৰ আৰু ৰাজকুমাৰীয়ে কিছুদূৰ গৈ আগবঢ়াই বিদায় সম্ভাষণ জনালে।

গিছিপ আৰু নিছিপৰ কাহিনী

গিছিপ ডাঙৰ ভায়েক। নিছিপ সৰু ভায়েক। সিহঁতৰ মাক আৰু পিতাক বুঢ়া হৈছিল। এদিনাখন ফাগুপাতি বুঢ়াই বগলী এটি ধৰি আনিছিল। বগলীটো ভালদৰে ঘৰত বান্ধি থৈ বুঢ়া-বুঢ়ী দুয়ো ভিক্ষা কৰিবলৈ গ'ল। বুঢ়াৰ পুতেক গিছিপ আৰু নিছিপে বগলীটো পুৰি খাই পথাৰলৈ গুছি গ'ল।

বুঢ়া-বুঢ়ীয়ে আহি বগলীটো দেখা নাপাই সিহঁতৰ বৰ খং উঠিল। গিছিপ আৰু নিছিপক বিচাৰি পথাৰলৈ গ'ল—সিহঁতক মাৰিবলৈ।

গিছিপ আৰু নিছিপে পলাই গৈ মোমায়েকৰ ঘৰত থাকিল। বুঢ়া-বুঢ়ীয়ে গিছিপ আৰু নিছিপক বিচাৰি সিহঁতৰ মোমায়েকৰ ঘৰলৈ গ'ল। মোমায়েকে সিহঁতক লুকাই থৈ সিহঁত নাই বুলি কলে. বুঢ়া-বুঢ়ীয়ে তেতিয়া ঘৰলৈ গুছি গ'ল। কিন্তু যোৱাৰ সময়ত সিহঁতক লগ পালে কাটি তেজ থৈ দিবলৈ সিহঁতৰ মোমায়েকক বুঢ়া-বুঢ়ীয়ে কলে। বুঢ়া-বুঢ়ীয়ে আহি সিহঁতৰ ৰক্ত পান কৰিব বুলিও কলে। তাৰপিছত বুঢ়া-বুঢ়ীয়ে গিছিপ আৰু নিছিপক বিচাৰি গ'ল। মোমায়েকে কুকুৰ এটা কাটি তেজ ৰাখি থৈ দিলে। বুঢ়া-বুঢ়ীয়ে গিছিপ আৰু নিছিপৰ তেজ বুলি কুকুৰ তেজ খাই ঘৰলৈ উভটি আহিল।

গিছিপ আৰু নিছিপ অন্যফালে গুছি গ'ল। দুপৰীয়া জংগলৰ মাজত গছৰ তলত সিহঁতে জিৰণি লয়।

সেই গছডালত এযোৰ কপৌ চৰায়ে বাহ লৈছিল। সিহঁতৰ পোৱালী জগিলেই এডাল সাপে খাই গুছি যায়।

গিছিপ দুৰ্ঘোৰটোপনিত পৰিল। সাপটো গছৰ খলোঙৰ পৰা

ওলাই আহিল। নিছিপ সাৰে আছিল। সি সাপটো অহা দেখি দুটুকুৰা কৰি কাটি পেলালে।

গিছিপে টোপনিৰ পৰা সাৰি পালে। তাৰ বৰ পিয়াহ লাগিছিল। সি পানী বিচাৰি গৈ তিনিমুখীয়া বগলী এটা লগ পালে। বিলত পানী দেখা পালে কিন্তু বগলীয়ে পানী খাবলৈ নিদিয়ে। বগলীয়ে আন এঠাইত পানী দেখুৱাই দিলে ; কিন্তু তাত গড়ৰ ভয়। গিছিপৰ পিয়াহত কণ্ঠ শুকাই গৈছিল। সি ভয় নকৰি গড়থকা বিলত পানী খাবলৈ গ'ল। গিছিপ গৈ গড়ৰ পিঠিৰ ওপৰত উঠিল। গড়ে পানী আনিবলৈ নিদি বিলৰ সিপাৰ কৰি দিলে।

সি গৈ বহু দূৰত এখন ৰাজ্য পালে। সেই ৰাজ্যৰ প্ৰজাবোৰে তাক সেই ৰাজ্যৰ ৰজা পাতিলে।

নিছিপে ককায়েকক নেদেখি গিছিপৰ নিচিনাকৈ পানী বিচাৰি গৈ সেই একেই নিচিনা ঘটনাৰ সন্মুখীন হব লগা হ'ল। গড়ে নিছিপক বিলৰ সিপাৰে দলিয়াই দিলে। গধূলি সময়ত সি সিপাৰ পালে। ৰাতি হোৱাত ৰজাৰ বেঙেনাৰ বাগানত লুকাই থাকিল।

পিছদিনাখন পুৱা প্ৰহৰীয়ে দেখা পাই নিছিপক ধৰি নিলে। ৰজাই ভায়েক বুলি নেজানি গোৰৱৰ দ'মত বান্ধি থবলৈ হুকুম দিলে।

ৰজাই এখন নাওঁ তৈয়াৰ কৰিলে। পানীত নাওঁখন মেলি দিবলৈ হুকুম দিলে। নাৰৰীয়াবোৰে নাওঁখন পানীত এৰি দিবলৈ চেষ্টা কৰিলে, কিন্তু নাওঁখন লৰাব নোৱাৰিলে। তেতিয়া নাৰৰীয়াবোৰে নিছিপক কোৱাত নিছিপে নিজৰ আৰু ককায়েক গিছিপৰ নামলৈ মন্ত্ৰ মাতি নাওঁৰ কৰিত গোৰ মাৰি দিয়াত নাওঁ পানীত গৈ পৰিল। এই ঘটনা দেখি নাৰৰীয়া আৰু ৰাজকৰ্ম্মচাৰীহঁতে গৈ ৰজাক জনালে। ৰজাই মানুহজনক ৰাজভৱনলৈ মাতি নিলে। নিছিপে কিবা অপৰাধ হৈছে বুলি ভাবি ভয়ে ভয়ে ৰজাৰ ওচৰলৈ গ'ল। ৰজা গিছিপে ভায়েক নিছিপক দেখা পালে। সি ভায়েকক চিনি পাই বৰ দুখ কৰিলে। আৰু নিছিপক গোৰৱৰ দ'মত এদিন

বান্ধি থোৱাত বৰ লাজ আৰু অপমান পালে। ৰজাই ভায়েকৰ ওচৰত নিজৰ দোষৰ কাৰণে দুখ প্ৰকাশ কৰি নিছিপক বেজাৰ নকৰিবলৈ খাটিলে আৰু নিজৰ লগত থাকিবলৈ কলে। দুয়োজনে একেলগে ৰাজআট্টালিকাত মহা সুখেৰে কাল কটাবলৈ ধৰিলে।

কথা বেচা বুঢ়াৰ কথা

এখন দেশত আছিল এজন বুঢ়া। তেওঁ এখন বাঙ্কাৰে দুখন খালি ভাৰ-পাচি লৈ কথা বেচিবলৈ গৈছিল। কোনো মানুহে তেওঁক সুধিলে তেওঁ কয়, "মই কথা বেচিবলৈ আহিছোঁ। ভাৰ পাচিত একোই নাই। কেৱল কথাই বোজাই হৈ আছে।" বুঢ়াই কথা বেচিবলৈ গৈ গৈ এঘৰ মানুহৰ ঘৰ পালে। সেই ঘৰৰ মানুহজন বৰ সাধু। লৰা-ছোৱালী কোনো নাই। সি কথা বেচিবলৈ যোৱা বুঢ়াজনক সুধিলে —"ভাৰত কি আছে?" বুঢ়াজনে কলে, "কথা বেচিবলৈ আহিছোঁ। ভাৰত কথা ভৰি আছে।"

তেতিয়া সাধু মানুহজনে বুঢ়াক কি কথা বেচিবলৈ আনিছে বুলি সুধিলে। তেতিয়া বুঢ়াই, "সম্পদৰ ভনী, বিপদৰ বন্ধু, স্ত্ৰী লৰভে নাৰী, চেতন লভি ৰজা, সৰ্ব্বনাশী ৰাণী" বুলি কলে। বুঢ়াজনে এইখিনি কথা কোৱা হ'লত সাধুজনে সুধিলে "এই খিনি কথাৰ কিমান মূল্য হব?"

তেতিয়া বুঢ়াজনে ইয়াৰ মূল্য পাঁচশ টকা বুলি কলে। সাধুজনে কথাখিনিৰ অৰ্থ কি বুজাই দিবলৈ কোৱাত বুঢ়াজনে বিতংকৈ ফহিয়াই ভালদৰে বুজাই দিলে। সাধু মানুহজনে বুঢ়াৰ কথাত সন্তুষ্ট হৈ পাঁচশ টকা দি বিদায় দিলে।

সাধু মানুজনে পিছ দিনাখন ভনীয়েকৰ ঘৰলৈ গ'ল। তেওঁ ভনীয়েকৰ ঘৰত গৈ উপস্থিত হোৱাত ভনীয়েকে তাক তিৰস্কাৰ কৰিলে। তাই ককায়েকক তিৰস্কাৰ কৰি কলে—"কথা কিনিব পাৰিছা টকা দি মোলৈ হলে এটা ফুটা কড়িয়ো নানিলা।"

ককায়েক সাধু মানুহজনে ভনীয়েকৰ গালি-শপনি আৰু তিৰস্কাৰৰ দ্বাৰা অপমানিত হৈ ঘৰলৈ উভতি আহিল। আৰু

মনতে ভাবিলে কথাবেচা বুঢ়াৰ প্ৰথম কথা ফলিল। তাৰ পিছত ৰাতি ঘৈণীয়েকৰ লগত এই বিষয়ে নানা কথা-বতৰা হৈ খাই লৈ শুই থাকিল।

পিছদিনাখন সখিয়েকৰ ঘৰলৈ গ'ল। সখিয়েকে বহুতদিনৰ মূৰত সাধু সখিয়েকজন যোৱাত বৰ আনন্দ পালে। আৰু সেৱা শুশ্ৰূষা কৰি নানা ধৰণৰ ৰংধেমালি ঠাট্টা-তামছা আৰু স্ফূৰ্ত্তিৰে কথা বতৰা হ'ল আৰু বিধে বিধে মাছ, মাংসৰ তৰকাৰী ৰন্ধাই খুৱাই-বুৱাই বিদায় দিলে। সাধু মানুহজনে ঘৰলৈ গৈ ভাবিলে কথাবেচা বুঢ়াৰ দ্বিতীয় কথাটোও ফলিল।

আনদিনাখনৰ নিচিনাকৈ ৰাতি ঘৈণীয়েকৰ লগত সখিয়েকৰ ঘৰত গৈ পোৱা আদৰ-অভ্যৰ্থনাৰ কথা কলে আৰু পিছদিনাখন বহুদূৰলৈ যোৱাৰ কথা কলে। ঘৈণীয়েকক কোনো চিন্তা নকৰিবলৈ উপদেশ দিলে।

পিছদিনাখন সাধু মানুহজন দূৰ দেশলৈ যাব বুলি যাত্ৰা কৰিলে। তেওঁ গৈ গৈ এখন ৰজা নোহোৱা ৰাজ্যত উপস্থিত হ'ল। সেই ৰাজ্যৰ মানুহ বিলাকে সাধু মানুহজনক দেখি তেওঁক ৰজা পাতিবলৈ মন কৰিলে। আৰু প্ৰজাবৰ্গই তেওঁক ৰাজসিংহাসনত বহিবলৈ অনুৰোধ জনালে। সাধুজনে উপায়ন্তৰ হৈ প্ৰজাবৰ্গৰ অনুৰোধত ৰাজ-সিংহাসনত বহি ৰাজ্য চলাবলৈ ধৰিলে। সেই ৰাজ্যৰ ৰাণী আছিল আগৰ ৰজাৰ ৰাণী। ৰজা মৰাত ৰাণী বিধৱা হৈছে। বৰ্তমান নতুন ৰজাৰ ৰাণী নাছিল। গতিকে প্ৰজাবৃন্দই আগৰ বিধবা ৰাণীক বিয়া কৰাবলৈ ৰজাক অনুৰোধ জনালে। ৰজাই প্ৰজাবৰ্গৰ অনুৰোধ ৰক্ষা কৰি বিধবা ৰাণীক বিয়া কৰালে। ৰজা আৰু ৰাণী উভয়কে ৰাজ অট্টালিকাত থকাৰ ব্যৱস্থা কৰি দিলে। ৰাতি হোৱাত শয়ন কক্ষত ৰজা ৰাণী উভয়ে ৰাজ্যৰ মঙ্গলা-মঙ্গল বিধান আৰু শাসন কাৰ্য্যৰ বিষয়ে আলোচনা কৰিলে আৰু তাৰ পিছত দুয়োজনে শুবলৈ গ'ল। শোৱা বিচনা কিন্তু ৰজা-ৰাণী দুয়োৰে সুকীয়া সুকীয়া। ৰাণী শুবলৈ গ'ল,

ৰজাও নিজৰ বিচনাত শুবলৈ গ'ল। ৰজাই বিচনাত পৰাৰ আগতে পুৰণি স্মৃতিবিলাক তেওঁৰ মনত ভাহি উঠিল। ৰজাই তেওঁৰ ঘৈণীয়েক আৰু কথা বেচা মানুহজনৰ কথা স্মৰণ কৰিলে। তেওঁৰ মনত পৰিল কথাবেচা বুঢ়াৰ তিনিটা কথাই ফলিয়ালে। এতিয়া দুটা কথা ফলিয়াবলৈ আছে। সেইটো হ'ল "চেতনলভী ৰজা আৰু সৰ্বনাশী ৰাণী।" গতিকে ৰজাই ভাবিলে চেতনলোভী ৰজাৰ কথা, কথাবেচা বুঢ়াই কৈছে যেতিয়া ৰজাই নিশ্চয় সদাসৰ্বদা জাগ্ৰত আৰু সতৰ্ক হৈ থাকিব লাগিব। আৰু নাৰী চৰিত্ৰত বিশ্বাস নাই যেতিয়া ৰাণীৰ ওপৰতো তীব্ৰ নজৰ ৰাখিব লাগিব। এইখিনি কথা মনত ভাবি-গুণি ৰজাই সিদিনাখন বিছনাত নুশুই খাটৰ তলত তৰোৱাল লৈ বহি থকাৰ কথা ভাবিলে। বিচনাখনৰ ওপৰত মানুহ এজন শুই থকাৰ নিচিনাকৈ কাপোৰ এখন ঢাকি থৈ দিলে। ৰজাই নিজে খাটখনৰ তলত সাৱধানেৰে তৰোৱাল এখন লৈ বহি থাকিল।

দোভাগ ৰাতি ৰাণীৰ দুয়োটা নাকৰ পৰা দুডাল সাপ ওলাই অহা ৰজাই দেখা পালে। সাপ দুটাই ৰজাৰ বিচনালৈ গৈ ৰজাই শুই থকা বুলি দংশন কৰিলে। ৰজাই অতি সন্তৰ্পণে আৰু সাৱধানেৰে খাপৰ পৰা তৰোৱাল উলিয়াই লৈ সাপ দুটাক কাটি টুকুৰা-টুকুৰ কৰি পেলালে।

ৰাণীয়ে ৰাতিপুৱা সাৰ পাই উঠি দেখে যে সাপ টুকুৰা-টুকুৰ হৈ পৰি আছে। ৰজাই ৰাণীক তাইৰ নাকৰ পৰা সাপ ওলাই আহি কেনেকৈ তেওঁৰ দংশন কৰিবলৈ আহিছিল আৰু তেওঁ কেনেকৈ সাপ দুডাল মাৰিলে সকলো ঘটনা বিৱৰি কলে।

ৰজাৰ বুজিবলৈ বাকী নাথাকিল যে ৰাণী সৰ্বনাশী, কুলক্ষিণী।

পিছদিনা, ৰাতিপুৱা প্ৰজাবিলাকে ৰজা মৰা বুলি ভাবি চাবলৈ আহিছিল। কিন্তু ৰজা মৰা নাই। মৰা সাপেহে দেখিলে। প্ৰজাবৰ্গই সকলো ঘটনা দেখি আচৰিত হ'ল। ৰজাক সকলো প্ৰজাই "সাধু, সাধু আৰু মহাপুণ্যবান ৰজা" বুলি গুণ বখানিলে।

ৰজাই আগৰ ভাৰ্য্যা আৰু বন্ধু-বান্ধৱক আনি সেই ৰাজ্যৰ ৰজাহৈ প্ৰজাবিলাকক পুত্ৰৰ নিচিনাকৈ পালন কৰিব ধৰিলে। কথাবেচা বুঢ়াৰ কথা, "সম্পদৰ ভনী, বিপদৰ বন্ধু, স্ত্ৰীলোভী নাৰী, চেতন লভী ৰজা আৰু সৰ্বনাশী ৰাণী" নীতি কথাষাৰ ফলিওৱাৰ বাবে ৰজাই কথা বেচা বুঢ়াৰ প্ৰতি কোনেও নেদেখাকৈ দূৰৰ পৰা ভক্তিভৰা প্ৰণাম জনালে।

মানুহৰ পৰা ভালুক কেনেকৈ হ'ল ?

এজনী গৰ্ভৱতী তিৰোতা দেউতাকৰ ঘৰলৈ গৈছিল। ঘৰলৈ উভতি যাবৰ সময়ত মাক-বাপেকে তুঁহ আৰু কপাহ দি পঠিয়ালে যাতে হঠাতে বাটত প্ৰসৱ হলে তুঁহেৰে জুই জ্বলাব পাৰে আৰু কপাহেৰে গা-পা মুচি দিব পাৰে। বাটত গৈ থাকোঁতে গৰ্ভৱতী তিৰোতাজনীৰ হঠাৎ প্ৰসৱ হ'ল। ল'ৰাটো তুঁহত পৰি লুতুৰ পুতুৰ হ'ল, আৰু মাকে সেইবোৰ গুচাবলৈ যাওঁতে ল'ৰাটোৰ গাঁত কপাহ-বোৰ ল'গি ধৰিলে। পিচত ল'ৰাটো দেখিবলৈ অবিকল ভালুকৰ নিচিনা হ'ল।

মাকে ল'ৰাটোক ভালুকৰ নিচিনা দেখি মানুহে বেয়া ভাবিব পাৰে বুলি তাক এৰি থৈ গুচি গ'ল। কিন্তু ভোক-পিয়াহ লাগিলে ভোক নিবৃত্তিৰ বাবে "ভোকলাৰু" আৰু পিয়াহ গুচাবৰ বাবে "পিয়াহ লাৰু" দি থৈ গ'ল। ল'ৰাটো তেতিয়াৰে পৰা সঁচাকৈয়ে ভালুকত পৰিণত হল।

জন বিশ্বাস যে এতিয়াও ভালুকে মতা মানুহ দেখিলে ভীষণভাবে আক্ৰমণ কৰিবলৈ খেদি যায়, কিন্তু তিৰোতা মানুহ দেখিলে একো অনিষ্ট নকৰে।

হাতী মানুহৰ কেনেকৈ বশ হ'ল ?

এটা সিংহ আৰু এটা হাতীয়ে সাগৰ পাৰ হৈ আহি কলামূৰীয়াৰ বংশ ধ্বংস কৰিবলৈ মনস্থ কৰে।

কলামূৰীয়াই খেতি কৰিবলৈ আহি এডাল বাঁহৰ খুটিত জাপি এটা ওলোমাই থৈ দিয়ে। বতাহত জাপি নাচি থাকে। সিংহ আৰু হাতীয়ে জাপিটো ঘূৰি থকা দেখি কিবা ৰাক্ষস-তাক্ষস বুলি ভাবিলে। সিংহই তাকে দেখি পলাল। হাতীয়ে কিন্তু মনুষ্য জাতিটোক ধ্বংস কৰাটোকে ঠিক কৰিলে। সি ৰঙামূৰীয়া দুটাক দেখি কলামূৰীয়াৰ দেশৰ কথা সুধিলে। ৰঙামূৰীয়াই তাৰ কাৰণ সোধাত হাতীয়ে কথাটো কলে। তেতিয়া ৰঙামুৰীয়া দুটাই হাতীক কলে যে সিহঁতে কলামূৰীয়াৰ দেশৰ কথা কব পাৰে যদি সি, সিহঁতৰ কথা ৰাখিবলৈ প্ৰতিশ্ৰুত হয়। হাতীয়ে কলামূৰীয়াৰ কথা শুনিবলৈ প্ৰতিজ্ঞা কৰিলে। সেইমতে হাতীয়ে ৰঙামূৰীয়াৰ কথা শুনিবলৈ প্ৰতিজ্ঞা কৰিলে। তেতিয়া ৰঙামূৰীয়াহঁতে কলে যে সিহঁতে হাতীক আদলি গছৰ বাকলিৰে বান্ধিব। সি যদি ছিঙিব পাৰে তেতিয়া তাক কব। হাতীয়ে সেই কথাত মান্তি হ'ল আৰু হাতীক বন্ধা হ'ল।

হাতীয়ে কিন্তু জৰীডাল এৰুৱাব নোৱাৰিলে। সি পৰাজয় স্বীকাৰ কৰিলে; 'কিন্তু ৰঙামূৰীয়াহঁতে কলে যে পূৰ্ব্বপ্ৰতিশ্ৰুতিমতে কাম কৰিলেহে হাতীক এৰি দিব।

হাতীয়ে সিহঁতৰ কথা মতে কাম কৰিবলৈ প্ৰতিজ্ঞা কৰিলে। তেতিয়া তাক এৰি দিয়া হল। ৰঙামূৰীয়াহঁতে সিহঁতৰ টুপী গুচাই সিহঁত যে কলামূৰীয়া তাৰ পৰিচয় দিলে। হাতীক পিছে 'উঠ বহ' কৰিব দিলে। ৰঙামূৰীয়া দুজন আছিল "বাদাৰী" (খৰিকটীয়া)। সিহঁতে হাতীক খৰিৰ বাবে গছ টানিবলৈ হুকুম দিলে। হাতীয়ে গছ টানিলে। এইদৰে হাতী মানুহৰ বশ হল।

দাঁও ৰিংগাওনি চলো

মাক-পিতাক মৰাত খুড়াকে ল'ৰাদুজনক ডাঙৰ দীঘল কৰিলে। ককাই-ভাই দুজনৰ মাজত বৰ মিলাপ্ৰীতি কোনেও, কাকো এৰি থাকিব নোৱাৰিছিল। ককায়েকজন ডাঙৰ দীঘল হৈ ডেকা হ'ল। সি হাল বাবলৈ যায়। সৰু ভায়েকে গৰু চৰায়। খুৰাক আৰু খুৰীয়েকে ল'ৰাদুজনক অতি টান কামবোৰ কৰিবলৈ দিয়ে। কাম কাজবোৰ কৰিব নোৱাৰিলে সিহঁতক গু-মূত খাবলৈ দিছিল। কেতিয়াবা কেতিয়াবা গৰামাৰি ধৰি মাটি খুৱায় আৰু কেতিয়াবা এনেকৈ চৰ মাৰে যে সিহঁত মূৰ্চ্ছিত হৈ বাগৰি পৰিছিল। খুৰীয়েকে ল'ৰাই শৌচ-পেচাব কৰা কাপোৰ কানিবোৰ সিহঁতে ধুব লগা হৈছিল, ধান বানিব লগা হৈছিল মাজে মাজে ভাত ৰান্ধিছিল। সিহঁতে ভাত ৰান্ধিলে ভাতবোৰ নিসিজা আৰু আঞ্জাত নিমখ নোহোৱা বুলি খুৰীয়েকে সিহঁতক মৰিয়াইছিল।

এদিনাখন খুড়াকে ল'ৰাদুজনক ভঙা কুঠাৰ এখনেৰে খৰি কাটিবলৈ পঠিয়ালে। সিহঁতে হাবিত কিছু কাঠ কাটিলে আৰু সেইবোৰ জমা কৰি থলে। সেই হাবিখন হাতী-বাঘ-ভালুক আদিৰে পৰিপূৰ্ণ। তদুপৰি সেই হাবিখনত মৰামানুহ, ভূত, পিশাচ, ডাইনী থকা বুলি শুনি তালৈ কোনো নগৈছিল। সেই দিনাখন বৰষুণ ধাৰাষাৰে দিছিল ৰাতিৰ আন্ধাৰো ধীৰে ধীৰে পৃথিবীলৈ নামি আহিছিল।

ৰাতিৰ অন্ধকাৰত সিহঁত পথভ্ৰষ্ট হৈ পৰিল। ঘৰলৈ যোৱা পথ বিচাৰি বিচাৰি পৰ্বত-পাহাৰ, নদ-নদী আদি অতিক্ৰম কৰি অতি ক্লান্ত আৰু শ্ৰান্ত হৈ পৰিল। সৰু ভায়েক আৰু বেছি ক্লান্ত হৈ পৰিছিল। সি ডাঙৰ ককায়েকক কলে, "ককাই মই আৰু এখোজো বাট বুলিব নোৱাৰোঁ।" সি বহি পৰিল। আনপিনে

বাঘ-ভালুক সিংহ আদিৰ গোঁজৰনি সিহঁতে শুনিবলৈ পাই ভয়ত কম্পমান হৈ পৰিল। অৱশেষত ৰাতিটো নৈৰ পাৰৰ পাকৰী গছ-জোপাত থাকিবলৈ বুলি ডাঙৰ ভায়েকে ঠিক কৰিলে।

সৰু ভায়েকে কলে, "ককাই শ্মশানত দেওভূত থাকে তাত থাকিবলৈ ভয় লাগে। কেনেকৈ ইয়াত থাকিবা। ইয়াত থাকিলে আমাৰ ৰক্ষা নাই ”

তেতিয়া ডাঙৰ ভায়েকে সৰু ভায়েকক প্ৰবোধ দি কলে, "ভয় নাই, মই আছোঁ নহয়; মৰা মানুহ, ভূত পিশাচে আমাক একো কৰিব নোৱাৰে। আমাৰ লগত দা, কুঠাৰ আছে নহয়। আমাৰ ওচৰত আহিলে তাৰ দ্বাৰা সিহঁতক শেষ কৰিম। গতিকে ভয় নকৰিবা।" ইয়াৰ পিছত দুয়ো পাকৰী গছৰ তলতে থকাৰ ব্যৱস্থা কৰিলে। কিছু সময় টোপনি যোৱাৰ পিছত সৰু ভায়েকে হঠাতে সাৰ পাই ককায়েকক জগাই ক'লে, "ককাই ককাই মোৰ পিনে চোৱাঁ। কিবা দেওভূত এটাই মোক খাবলৈ খেদি আহিছে। তাৰ দাঁত কেইটা উচলা, চকু দুটা আঙঠাৰ দৰে উজ্বল, আঙুলিবোৰ দীঘল দীঘল। মুখ খন ভয় লগা। কিম্ভূতকিমাকাৰ আকৃতিৰ। ককায়েকে বুকুৰ মাজত আকোৱালি লৈ সৰু ভায়েকক ক'লে, "ভয় নাই, ভয় নাই আমাৰ লগত দা, কুঠাৰ আছে নহয় তাৰে কাটিম। তুমি শুই থাকা মই ৰখি থাকিম।

কিছু সময় টোপনি গৈ সি আকৌ চক্ খাই উঠি কবলৈ ধৰিলে, "ককাই ক'কাই সৌ দেওঁভূতবোৰে মোক খাবলৈ খেদি আহিছে। মই আৰু শুই থাকিব নোৱাৰোঁ।"

ককায়েকে পুনৰ ভায়েকক ক'লে, "ভয় নাই ভয় নাই মই আছো নহয়।" এইবুলি নিজৰ কোলাত শুৱাই ললে। সৰু ভায়েক ককায়েকৰ কোলাত টোপনি গ'ল। আনপিনে ককায়েকক টোপনিয়ে হেচি ধৰাত সি বহি থকা অৱস্থাতে টোপনি গ'ল। দোভাগ ৰাতি শ্মশানৰ দেওঁভূতে সৰু ভায়েকক খাবলৈ আহিল। সৰু ভায়েকে

দেওঁভূতক দেখি ভয় খাই ডাঙৰ ককায়েকক মাতিব ধৰিলে, "ককাই, ককাই মোক দেওঁভূতে খালে।"

কিন্তু গভীৰ টোপনিত ভায়েকে একোকে গম নাপালে।

আনপিনে দেওঁভূতে সৰু ভায়েকক ভৰিৰ পৰা ডিঙিলৈকে খালে, কেৱল মূৰটোহে বাকী থাকিল।

ৰাতি পুৱালত ডাঙৰ ককায়েকে দেখে সঁচাকৈয়ে দেওঁভূতে সৰু ভায়েকক খালে। ককায়েকে সৰু ভায়েকৰ মূৰটো বুকুত সাবটি লৈ কান্দি কান্দি কবলৈ ধৰিলে "সঁচা সচিকৈ মোৰ ভাইক দেওঁভূতে খালে। আমি বাৰু এই সংসাৰত কিয় জন্মিছিলো।" এইবুলি বুকুত ভুকিয়াই নিজকে ধিক্কাৰ দি সি কান্দিবলৈ ধৰিলে। পিছত মূৰটো মাটিত লৈ কান্দি কান্দি এইদৰে কব ধৰাত খালী মূৰটোৱে মাত লগালে, "ককাই মোকো তোমাৰ লগত লৈ যোৱা। মোকো লৈ যোৱা।"

ককায়েক আগবঢ়াৰ লগে লগে মূৰটোৱেও তাৰ পিছে পিছে "ককাই মোকো নিয়া" বুলি চিঞৰি চিঞৰি গৈ থাকিল। ইয়াৰ পিছত ককায়েকে কান্দি কান্দি খালীমূৰটো বেন্না বনত বান্ধি থৈ কব ধৰিলে, "আজিৰ পৰা তোমাৰ কপাল তোমাৰ, আৰু মোৰ কপাল মোৰ" বুলি বিদায় ললে। খালী মূৰটোৱে "মোকো লগত নিয়া", "মোকো লগত নিয়া" বুলি চিঞৰিব ধৰিলে। সেই খালী মূৰটোৱে পিছত দাও ৰিংগাওনি হৈ ৰাতি "ৰিংগাও ৰিংগাও" বুলি এতিয়ালৈকে চিঞৰি থাকে।

মানুহ আৰু বগলীৰ ছোৱালীৰ বিয়া

এহাল বুঢ়া-বুঢ়ী আছিল। সিহঁতৰ মাথোন এটি মাত্র ল'ৰা। নাম আছিল যুদ্ধৰাম। সি ক্রমে ক্রমে ডাঙৰ হৈ বাৰ বছৰ বয়সত ভৰি দিলে। বুঢ়া-বুঢ়ী অলৰ অচৰ হৈ পৰিল। বুঢ়া-বুঢ়ীয়ে এদিনাখন আলোচনা কৰিলে যে যুদ্ধৰামৰ বিয়াৰ বন্দোবস্ত কৰিব লাগে। বুঢ়াই কয় "আমি দুখীয়া মানুহ। টকা-পইছা নাই। কৰ পৰা আমি বিয়া পাতিম ?" বুঢ়ীয়ে কলে "ছোৱালী মই বিনা পইচাই ঠিক কৰি থৈছোঁ ; মাত্র গাহৰি খুৱালেই হব।"

পিছদিনাখন বুঢ়াই পথাৰলৈ হাল বাবলৈ গ'ল। দুই তিনি মাটি বৰণ দিয়া হ'ল। বুঢ়াই হাল মেলি ঘৰলৈ আহিল। যুদ্ধৰাম আৰু বাপেকে এভাৰ কঠীয়া নি পথাৰত ৰুই দিলে। বোৱা হোৱাত সিহঁত ঘৰলৈ আহিল।

আন এদিনাখন ৰাতি বুঢ়ীয়ে বুঢ়াক কলে "বুঢ়া সিদিনা যে বিয়াৰ আলোচনা কৰিছিলোঁ পাহৰি গলি নেকি ?

বুঢ়াই কলে "পাহৰি যোৱা নাই।"

পিছদিনাখন যুদ্ধৰামে, মাক—পিতাকক কলে, "মই আমাৰ বোৱা ধান কেনে হৈছে চাবলৈ যাওঁ।"

মাক পিতাকে তাক যাবলৈ অনুমতি দিলে।

খেতি পথাৰলৈ গৈ যুদ্ধৰামে দেখে যে কৰবাৰ পৰা বগলী এটা আহি পথাৰত ধানবোৰ গছকি আছে। যুদ্ধৰামক দেখি বগলীটো উৰি গুচি গ'ল। যুদ্ধৰামে গৈ মাক-দেউতাকক কলে যে কৰবাৰ পৰা বগলী এটা আহি খেতি-বাটি নষ্ট কৰিব ধৰিছে। পিতাকে ক'লে "বোপা কোনো চিন্তা কৰিব নালাগে। ফান নি বগলীৰ ঠেঙৰ গছকনিৰ চিন থকা ঠাইত পাতি থৈ আহিবা।"

বাপেকৰ কথামতে যুদ্ধৰামে ফানখন পাতি থৈ আহিল।

ৰাতি পুৱাল। যুদ্ধৰামে গৈ দেখে যে সঁচাকৈয়ে বগলীটো ফানত লাগিছে। বগলীটো দেখি তাৰ বৰ স্ফুৰ্তি লাগিল। সি ফানৰ পৰা বগলীটো ধৰি আনিলে। বগলীটো জীয়াই আছিল।

বগলীটো ঘৰলৈ আনি মাক-পিতাকক দি ক'লে "বগলীটো লাগিছে।" মাক পিতাকে কথাটো শুনি বং পালে।

যুদ্ধৰামে মাকক ক'লে "আই মাহদাইলেৰে বগলীটো ৰান্ধিবা আৰু কিছু ভাজিবা।" এই বুলি কৈ অইনদিনাখনৰ নিচিনাকৈ পথাৰলৈ গ'ল।

মাকে বগলীটো মাৰিবলৈ নিয়াত বগলীটোৱে মাত লগালে "আই আই মোক ক্ষমা কৰা। মোৰ সাতজনী ছোৱালী আছে। তাৰে এজনী তোমাক দিম। তুমি মোক ক্ষমা কৰা।"

বগলীটোৰ মাত শুনি বুঢ়ী বৰ আচৰিত হ'ল। বুঢ়ীয়ে ক'লে "তুমি এইবোৰ কি কৈছা ? তুমি সঁচাকৈয়ে বগলী নহোৱা।"

বগলীটোৱে কলে, "মই বগলী নহওঁ। মই যাদুকৰ।"

বুঢ়ীয়ে পুনৰ প্রশ্ন কৰিলে, "তেনেহলে তোমাৰ ঘৰ ক'ত ? তোমাৰ ছোৱালী কেনেকৈ পাম ? তাৰে উপায় দিয়া।"

তেতিয়া বগলীটোৱে উত্তৰ দিলে "বুঢ়ী আই তুমি মোক এমুঠি সৰিয়হ দিয়া ; আৰু বিশ্বাস কৰিবা মই যি বাটেৰে গৈ থাকিম সেই বাটেৰে ছটিয়াই গৈ থাকিম। তাৰ পিছত যেতিয়া সৰিয়হবোৰ গজি উঠি ফুলিব তেতিয়া সেই বাটেৰে গৈ থাকিলে মোক লগ পাবা। সইতে সইতে তিনি সইত মই শপথ খাই কৈছোঁ তোমালোকে মোৰ ঘৰ গৈ পোৱাৰ লগে লগে যিজনী ছোৱালী তোমাৰ পছন্দ লাগে সেইজনীকে আনিবা।"

বুঢ়ীয়ে তেতিয়া বগলীক এমুঠি সৰিয়হ দিলে। সৰিয়হ লৈ বগলী উৰি গ'ল। ইতিমধ্যে বাপেক-পুতেক খেতি-পথাৰৰ পৰা

হাল মেলি আহিল। পুতেকে মাকক সুধিলে "আই বগলীৰ মাংস ৰান্ধিছানে ?"

বুঢ়ীমাকে উত্তৰ দিলে, "বগলীটো এৰি দিলোঁ। বগলীটোৱে তাৰ সাতজনী কন্যাৰ এজনী তোলৈ দিবলৈ প্ৰতিশ্ৰুতি দিছে।"

পুতেক যুদ্ধৰামে খঙেৰে মাকক কলে, "কোন দেশনো। মানুহে বগলীৰ জীয়েকক বিয়া কৰোৱা কথা শুনিছা।" এইবুলি মাকক গালি শপনি পাৰি গা-পা ধুই ভাত খালে।

দিনবোৰ যাবলৈ ধৰিলে। সৰিয়হ ফুলবোৰ ফুলিবলৈ ধৰিলে। এদিনাখন ৰাতি বুঢ়ীয়ে বুঢ়াক কলে, "বুঢ়া, সৰিয়হ ফুলবোৰ ফুলিল ; বগলীৰ ছোৱালীজনীক আমি চাব যাব লাগে। কেতিয়ালৈ যাবা ?"

বুঢ়াই মাত লগালে "অ হয়তো আমি কালিলৈ যাত্ৰা কৰাই ভাল হ'ব।"

পিছদিনা ৰাতিপুৱা বুঢ়া-বুঢ়ীয়ে বগলীৰ ছোৱালী চাবলৈ যাত্ৰা কৰিলে। পুতেক ঘৰতে ঘৰৰখীয়া হিচাপে থাকিল। বুঢ়া-বুঢ়ী গৈ গৈ দুইদিন পিছত বগলীৰ ঘৰ পালে। বগলীটো মায়াবী। সি মানুহৰ ৰূপত আছিল।

যুদ্ধৰামৰ বাপেকৰ সৈতে বহুদিন আগৰে পৰা এটা ভোমোৰাই সখি পাতিছিল। ভোমোৰাটোৱে বুঢ়া সখীয়েকৰ পিছে পিছে গৈ লগ ধৰিলে আৰু কথাবতৰা হল। ভোমোৰাই বুঢ়াক সুধিলে "সখি, আপুনি কেনেধৰণৰ কন্যা বিয়া কৰাব খোজে মোক কওকচোন।"

বুঢ়াই কলে যিজনীকে ভালদেখো সেইজনীকে হাতত ধৰি লৈ যাম। ভোমোৰাই কলে "নহয় সখি তেনে নহয়। মায়াবী বগলীৰ কথা আপুনি নাজানে ?

যিজনী ছোৱালী বেছিগুণী আৰু ৰূপৱতী সেইজনীক কুৰূপা কৰি

কাপোৰ পিন্ধি থাকিব সেই জনীৰ হাতত ধৰিব।" বুঢ়াই সখিয়েক ভোমোৰাৰ কথাত সন্মতি দিলে।

বগলীটোৱে বুঢ়া-বুঢ়ীক বৰ আদৰ কৰি অভ্যৰ্থনা কৰিলে। খাবলৈ লবলৈ দিলে। তাৰ পিছত পূৰ্ব্বপ্ৰতিশ্ৰুতি মতে বগলীটোৱে সাতোজনী ছোৱালীকে বুঢ়া-বুঢ়ীক দেখুৱালে। ভোমোৰাৰ কথামতে বুঢ়াই যিজনী আটাইতকৈ কুৰূপা ছোৱালী সেইজনীৰ হাতত ধৰিলে। মায়াবী বগলীটোৱে কিছুসময় চিন্তামগ্ন হৈ থাকি শেষত কন্যা দান দিলে। বুঢ়া-বুঢ়ীয়ে ছোৱালী লৈ আহিল। ভোমোৰাই "ব্ৰুং ব্ৰাং থপ, ব্ৰেুং ব্ৰাং থপ" বুলি বাটদেখুৱাই আহিল।

ছোৱালী ঘৰলৈ আনি বুঢ়া-বুঢ়ীয়ে পুতেক যুদ্ধৰামৰ লগত বিয়া পাতিলে। ছোৱালীজনীৰ নাম হল আসাই শ্ৰী। এদিনাখন ৰাতিপুৱা যুদ্ধৰামে হালবাবলৈ যোৱাত বাটতে কেইজনীমান ছোৱালীয়ে যুদ্ধৰামক ঠাট্টা কৰিলে। "ককাই বৌক পাই আমাক পাহৰিলা। আজি আমাক লগ দিবা, কথা হম।"

গাওঁৰ কেইজনীমান গাভৰুছোৱালীয়ে যুদ্ধৰামক ভাল পাই আছিল। সিহঁতক বিয়া নকৰোৱাত তাৰ প্ৰতিশোধ লবলৈ মনে মনে পাঙি আছিল। যুদ্ধৰামে হালবাই আহি ছোৱালীহঁতক লগ ধৰিলে। ছোৱালীহঁতে যুদ্ধৰামক ঘৰলৈ মাতি নি মদ-মাংস খুৱাই আনন্দত মতলীয়া কৰাই তাক মোহিত কৰিলে। এইদৰে ছোৱালী কেইজনীৰ লগত যুদ্ধৰামে আনন্দ বিলাসত দিন নিয়াবলৈ ধৰিলে। আনপিনে বেচেৰী আসাইশ্ৰীয়ে নিজৰ স্বামীৰ স্বভাব চৰিত্ৰ নষ্ট হোৱা দেখি বৰ দুখ কৰিলে। গিৰিয়েকক নানা বুজনি দিয়া সত্বেও কথা নামানিলে। আনহাতে তাইৰহে পিঠিত ঔ কিল পৰিল এইদৰে দিনে-ৰাতি মদ ভাং খাই যুদ্ধৰামৰ স্বাস্থ্য ভাঙি পৰিল। ভাত-পানী খাবলৈ এৰি দিলে। এইদৰে কিছুদিন থাকি অৱশেষত যুদ্ধৰামৰ মৃত্যু হ'ল। আসাইশ্ৰীয়ে অশেষ চেষ্টা কৰিও গিৰিয়েকক বচাব নোৱাৰিলে।

আসাইশ্ৰীয়ে গিৰিয়েক মৰা বুলি পিতাকক খবৰ দিলে। পিতাকে আবুয়েকক আসাইশ্ৰীক আনিবলৈ পঠিয়ালে। আবুয়েকৰ লগত আসাইশ্ৰী, পিতাক বগলী ৰজাৰ ঘৰলৈ গ'ল।

বিধবা আসাইশ্ৰী বাপেকৰ ঘৰত থাকিল। মৃত স্বামীলৈ মনত পৰিলে তাই চকুপানী টোকে। এইদৰে দিনবোৰ বাগৰিবলৈ ধৰিলে।

এদিনাখন পিচলা কোঁৱৰে, ককায়েক কালকোঁৱৰৰ বিয়াৰ বাবে কন্যা চাবলৈ বগলী ৰজাৰ ঘৰলৈ গৈছিল। লগতে কালকোঁৱৰকো লৈ গৈছিল।

সিহঁতক দেখি মায়াবী বগলী ৰজাই সিহঁতৰ উদ্দেশ্য কি সুধিলে। সিহঁতে পৰিচয় দি কালকোঁৱৰৰ বিয়াৰ বাবে বগলী ৰজাৰ ছোৱালী চাবলৈ অহা বুলি ক'লে। বগলী ৰজাই ক'লে "মোৰ সাতজনী ছোৱালী আছে সঁচা ; কিন্তু বিধবা জনীক নিব পাৰা।" কালকোঁৱৰ আৰু পিচলা কোঁৱৰ দুয়ো সন্মত হ'ল। বিয়াৰ দিন-বাৰ ধাৰ্য্য কৰা হ'ল।

ইতিমধ্যে মৃত যুদ্ধৰামক এজন ধনন্তৰী ওজাই পুনৰ জীৱিত কৰি তুলিলে। যুদ্ধৰামে টোপনিৰ পৰা সাৰ পাই উঠাৰ নিচিনাকৈ উঠি ধনন্তৰীজন কোন আৰু তাৰ ঘৈণীয়েকৰ কি হ'ল ইত্যাদি কথা সুধিলে। ধনন্তৰী ওজাই নিজৰ পৰিচয় দি তাৰ ঘৈণীয়েক ঘৰলৈ গুচি যোৱা বুলি জনালে। সি তাৰ ঘৈণীয়েক গুচি যোৱা শুনি বৰ দুখ পালে আৰু নিজৰ কৃতকৰ্মৰ বাবে অনুশোচনা কৰি বগলী ৰজাৰ ঘৰলৈ গ'ল। সি গৈ গৈ বগলীৰজাৰ ঘাট পালেগৈ। সিদিনাখনেই বগলী ৰজাৰ বিধবা জীয়েকৰ লগত কালকোঁৱৰৰ বিয়া পতা হৈছিল। সি দেখিলে বিয়াৰ ভোজৰ বাবে ছোৱালীবোৰে চাউল ধুবলৈ গৈছে। যুদ্ধৰামে নৈৰ ঘাটৰ পৰা ছোৱালীবিলাক উঠিব নোৱাৰাকৈ মন্ত্ৰৰ দ্বাৰা বাণ মাৰিলে।

ছোৱালীহঁতে পাৰলৈ উঠিব নোৱাৰিলে। ছোৱালী বিলাকৰ

লগত তাৰ ঘৈণীয়েক আসাইশ্ৰীও আছিল। তাই গিৰিয়েকক চিনিব নোৱাৰিলে। কাৰণ গিৰিয়েক গৈছিল ছদ্ম বেশত। তদুপৰি তাইৰ গিৰিয়েক মৰা বুলি ভাবি আছিল।

ছোৱালী বিলাকে নদীৰ ঘাটত যুদ্ধৰামক দেখি তেওঁ কোন সুধিলে। সিহঁতে যুদ্ধৰামক অনুৰোধ কৰিলে ঃ—সিহঁতক নৈৰ ঘাটৰ পৰা পাৰলৈ উঠাই দিবলৈ।

সি সিহঁতক পাৰলৈ তুলি দিবলৈ সন্মত হ'ল, এটা স্বৰ্ত্ত সাপেক্ষে। সৰ্ত্তটো হ'ল যিজনী ছোৱালীৰ হাতত আঙঠি আছে সেই আঙঠিটো তাক দিব লাগিব। আৰু সি তাৰ আঙঠিটো তাইক দিব। যুদ্ধৰামে তাৰ ঘৈণীয়েকক চিনি পাইছিল। সি জানিছিল যে তাৰ ঘৈণীয়েকৰ হাতত আঙঠিটো আছে। সি ভাবিছিল যে তাৰ আঙঠিটো ঘৈণীয়েকে দেখিলে তাইৰ পূৰ্ব্বস্মৃতি মনত পৰিব আৰু এই বিয়া বন্ধ কৰি তাৰ অনুসন্ধান কৰিব।

ছোৱালীহতে প্ৰতিশ্ৰুতি পালনকৰিবলৈ সন্মতি দিয়াত যুদ্ধৰামে সিহঁতক মন্ত্ৰৰ বলত পাৰলৈ উঠাই দিলে। প্ৰতিশ্ৰুতিমতে সিহঁতে আসাইশ্ৰীৰ আঙঠিটো দিবলৈ সিহঁতে কলে। তাই নিজৰ আঙঠিটো সোলোকাই দিলে। যুদ্ধৰামেও নিজৰ আঙঠিটো সোলোকাই আসাইশ্ৰীক দিলে। আসাইশ্ৰীয়ে আঙঠিটো ভালদৰে চালে আৰু চিনি পালে গিৰিয়েকলৈ মনত পৰি তাইৰ বৰ বেয়া লাগিল। তাইৰ মনত অশান্তিয়ে দেখা দিলে। তাই চিন্তাত উদ্বাউল হৈ উঠিল। তাই কিং কৰ্ত্তব্য বিমূঢ় হ'ল। তাই এই বিয়াত নবহিবলৈ স্থিৰ কৰিলে। তাই বাপেকক জনাই দিলে যে তাই এই বিয়াত নবহে। বিয়া বন্ধ কৰি দিব লাগে। তাই বিয়াৰ কাম কাজ কৰিবলৈ এৰি দিলে। বগলী ৰজাই হঠাৎ তাইৰ কি হ'ল বুজিব নোৱাৰিলে। বগলী ৰজাই লগৰীয়া ছোৱালী হঁতক সুধিলে।

ছোৱালীহঁতে নদীৰ ঘাটত ডেকা লৰা এজনক দেখা পোৱা বুলি কলে আৰু তাত ঘটা সকলো ঘটনা বিবৰি ক'লে। বগলী ৰজাই তেতিয়া নৈৰ ঘাটত দেখা ডেকাজনক বিচাৰি মানুহ পঠিয়ালে।

মানুহবিলাক নৈৰ ঘাটলৈ গ'ল আৰু তাক বিচাৰি আনি শাস্তি বিহিলে। তাক কাটিলেও কটা নাযায়, পুৰিলেও পোৰা নাযায়; তেলত ভাজিলেও ভজা নাযায়। তেতিয়া ৰাক্ষস বিলাকক আনি খাবলৈ দিলে। যুদ্ধৰামে ছদ্মবেশ পৰিত্যাগ কৰি নিজ ৰূপ ধাৰণ কৰি ৰাক্ষস বিলাকৰ সৈতে যুদ্ধ কৰি সিহঁতক যুদ্ধত পৰাস্ত কৰিলে। আনফালে বিয়া কৰাবলৈ অহা কালকোঁৱৰ, পিচলাকোঁৱৰ আৰু বিবাহ যাত্ৰীয়ে একেলগে যুদ্ধৰামৰ সৈতে ভীষণ যুদ্ধ কৰিলে। কালকোঁৱৰ পিচলাকোঁৱৰ আৰু বিবাহযাত্ৰী সকলোৱে যুদ্ধত হাৰি পলাল।

বগলী ৰজাৰ জীয়েক আসাইশ্ৰীয়ে নিজৰ গিৰিয়েকক চিনিব পাৰি মনত বৰ আনন্দ পালে আৰু উভয়ৰে মিলন হ'ল। যুদ্ধৰামে ঘৈণীয়েক আসাইশ্ৰীক লৈ ঘৰলৈ উভতি আহিল। মহাসুখেৰে সিহঁতে জীৱন যাপন কৰিব ধৰিলে।

কুকুৰৰ ৰাজ্য ঃ কোনো বছৰত গছে ফল নধৰে কিয় ?

অতি পুৰণি কালত এহাল বুঢ়া-বুঢ়ী আছিল। সিহঁতৰ ল'ৰা এটি আছিল। ল'ৰাটোৰ দুটা কুকুৰ আছিল। এটাৰ নাম চংখ্ৰা আৰু আনটোৰ নাম 'চংখ্ৰী'। সি তাৰ ভাগৰ আহাৰ সিহঁতক খাবলৈ দিছিল। এদিনাখন বুঢ়ীমাকৰ খুব টান নৰিয়া হৈছিল। সেয়েহে বৃদ্ধ বাপেকে পুতেকক ঔষধ আনিবলৈ দিলে। পুতেকে ঔষধ বিচাৰি গ'ল। কুকুৰ দুটাই তাৰ পিছে পিছে যাবলৈ ধৰিলে। বুঢ়াই তেতিয়া কুকুৰ দুটাক যাবলৈ বাধা দিলে। ল'ৰাটো অকলে ঔষধ বিচাৰি গ'ল।

কিছুদিন পিছত বুঢ়াই কুকুৰ দুটাক মাৰি পেলালে। মাকৰ ঔষধ লৈ ল'ৰাটো ঘূৰি আহিল। সি ঘৰলৈ আহি কুকুৰ দুটাৰ খবৰ ললে। বুঢ়াই কলে "কুকুৰ দুটা মাৰি পেলাইছো"। ল'ৰাটোৱে সেই কথা শুনি বৰ শোকাতুৰ হৈ পৰিল।

এদিনাখন সি এজন মিস্ত্ৰিক কাঠৰ বাকচ এটা তৈয়াৰ কৰিবলৈ দিলে। সি এনেভাবে বাকচটো তৈয়াৰ কৰিব দিলে যাতে তাৰ ভিতৰ পানী সোমাব নোৱাৰে। মিস্ত্ৰিয়ে তেনেধৰণৰ বাকচটো তৈয়াৰ কৰি দিয়াত তাক উপযুক্ত বানচ দিলে। নদীলৈ বাকচটো নি তাৰ ভিতৰত নিজে সোমাই তাৰ মুখখন বন্ধ কৰি দিলে। বাকচটো পানীত ভাহি যাব ধৰিলে। বাকচটো ভাহি গৈ গৈ সাতদিনৰ ভিতৰত এখন ঠাইত ৰল। লৰাটো বাকচৰ পৰা ওলাই আহি এখন ৰাজ্য দেখিলে।

সি সেই ৰাজ্যত কেৱল কুকুৰহে দেখিবলৈ পালে। কুকুৰৰ গাওঁবুঢ়াই তাক দেখি অতিথি শালালৈ আদৰি সাদৰি লৈ গল। ৰাতি তাক খাবলৈ আৰু শুবলৈ সু ব্যৱস্থা কৰি দিলে। সি দেখিলে

যে শোৱা বিচনাৰ ওপৰত বাঁহৰ টুকুৰা এটা ওলমি আছে। লৰাটোৱে কুকুৰটোক সুধিলে "সেইটো কি ?"

কুকুটোৱে ক'লে যে সেইটোৱে তাক বধ কৰিবৰ কাৰণে ব্যৱস্থা কৰিছে। কাৰণ সিহঁতে কুকুৰক বৰ নিৰ্মম ভাবে অত্যাচাৰ কৰে। ল'ৰাটোৱে ভাবিলে কথাটো সচাঁ। ইতিমধ্যে ল'ৰাটোৰ কুকুৰ ছুটাই সেই কুকুৰৰ দেশতে পুনৰ জনম ধৰিছে।

এদিনাখন সেই কুকুৰছুটাই সেই গাওঁবুঢ়াৰ পৰা পানী আনিবলৈ গ'ল। কুকুৰছুটাই লৰাটোক চিনি পালে আৰু ল'ৰাজনেও কুকুৰ ছুটাক চিনি পালে। কুকুৰছুটাই তাক সুধিলে "তুমি কেনেকৈ ইয়ালৈ আহিলা" ?

সি সকলো কথা বৰ্ণনা কৰিলে। সিয়ো কুকুৰছুটাক সুধিলে "তোমালোক কেনেকৈ এই ৰাজ্যলৈ আহিলা ?"

সিহঁতেও সকলো কাহিনী কলে। কুকুৰ ছুটাই পূৰ্বজীৱনৰ মৰম সুঁৱৰি তাৰ লগৰীয়া কুকুৰ বিলাকক তাক নামাৰিবলৈ বুজনি দিলে। কুকুৰবিলাকেও সিহঁতৰ লগৰীয়া কুকুৰ ছুটাৰ কথাত বিশ্বাস কৰি তাৰ ওচৰত ক্ষমা খুজি কুকুৰৰ ৰাজ্যত তাৰ পদাৰ্পণৰ বাবে এটা ডাঙৰ উৎসৱ পাতি ভোজ মেল পাতিলে।

সেই কুকুৰ ৰাজ্যত থকা গছ-গছনিবিলাকৰ বনোৎসৱ পতা হৈছিল। সেই উৎসৱত ল'ৰাজনৰ ঘৰৰ কঠাল গছ জোপাইও আহি যোগদান কৰিছিল। সি তাৰ ঘৰৰ গছজোপাক চিনি পাই উভয়ে কথাবতৰা হ'ল। বনোৎসৱ অন্ত পৰাত গছবোৰ ঘৰাঘৰি গুচি গ'ল। ল'ৰাজনৰ কঠাল গছজোপাও ঘৰলৈ যাবলৈ হ'ল। কঠাল গছজোপাই তাক তাৰ ঠানিত উঠিবলৈ ক'লে আৰু তাৰ লগতে ঘৰলৈ যাবলৈ ক'লে। ল'ৰাটোৱে কুকুৰ ছুটাক লগত লৈ যাবলৈ খুজিলে। কুকুৰ ছুটায়ো তাৰ মৰম বুজি যাবলৈ ওলাল। কঠাল গছজোপাই ল'ৰাজনক আৰু কুকুৰ ছুটাক লৈ ৰাতিৰ ভিতৰতে বুঢ়া-বুঢ়ীৰ ঘৰ পালেহি।

বুঢ়াবুঢ়ীয়ে ৰাতিপুৱা কঠাল গছজোপাত ল'ৰাজনক আৰু কুকুৰ ছুটাক দেখা পালে। বুঢ়া-বুঢ়ীয়ে ল'ৰাটোক গছৰ পৰা নামি আহিবলৈ ক'লে। বুঢ়া-বুঢ়ীয়ে কুকুৰ ছুটাক দেখা পাই বৰ আচৰিত হ'ল। বুঢ়া-বুঢ়ীয়ে ল'ৰাজনক সুধিলে "মৃত কুকুৰ ছুটাক কৰপৰা আনিলা ?" ল'ৰাটোৱে তেতিয়া কুকুৰ ৰাজ্যত কেনেকৈ উপস্থিত হল ; তাত কেনেদৰে মৃত কুকুৰ ছুটাক লগ পালে ; সিহঁতে মৰম-চেনেহ কৰি কেনেকৈ তাৰ অভ্যৰ্থনাৰ কাৰণে ভোজ মেল পাতিছিল ; তাত যে বনোৎসৱ পতা হৈছিল আৰু তাত সিহঁতৰ কঠাল গছ জোপাইও যে যোগ দিছিল (সেই বিষয়ে) বৰ্ণনা কৰিলে আৰু তাৰ সহায়েৰে কেনেকৈ মৃত কুকুৰ ছুটাক লগ পাই ঘৰলৈ আনিলে তাকো ভ ঙি পাতি কলে।

বুঢ়া-বুঢ়ীক ল'ৰাজনে বিশেষকৈ জানিব দিলে যে, যি জোপা গছে যি বছৰৰ বনোৎসৱত যোগদান নকৰে সেই বছৰ সেই গছৰ ফল নধৰে বুলি সেই সভাত প্ৰস্তাৱ গৃহীত হৈছিল।

ভেকুলীৰ কাহিনী

এহাল বুঢ়া-বুঢ়ী আছিল। সিহঁতৰ মাত্ৰ এজনী ছোৱালী আছিল। তাইক মৈথাবাৰীত বিয়া দিছিল। বুঢ়া-বুঢ়ীয়ে খেতি-বাতি কৰি কোনোমতে জীৱিকা নিৰ্ব্বাহ কৰিছিল।

জেঠ মাহ। ভীষণ বৰষুণৰ দিন। গধূলি "চকামাৰ" যোৱা সময়ত 'গিৰজিনি' মাৰি কলাকৈ মেঘ আহিব ধৰিলে। তাকে দেখি বুঢ়াই থিৱাং কৰিলে ৰাতি বৰষুণ আহিব। বৰষুণৰ আগজাননী পাই ৰাতি বুঢ়াই ডাঙৰ ডাঙৰ চেপা পাতি থৈ আহিল। ৰাতি পুৱা বুঢ়াই গৈ দেখে যে চেপাত এটাও মাছ নাই। তাত কিছুমান বেং ভেকুলী লাগি আছে। বুঢ়াই তাকে চেপাত ভৰাই ঘৰলৈ আনিলে। বুঢ়াই ঘৰলৈ গৈ বুঢ়ীক শুনাকৈ কলে "পাপীষ্ঠ ভগবান; আমাৰ ল'ৰা-ছোৱালী নাই বুলিনো এনেকৈ হিংসা কৰিব পায়নে?" এই বুলি কৈ বুঢ়াই ভেকুলী কেইটাকে ৰান্ধিবলৈ দি জাল বাবলৈ গ'ল। বুঢ়ীয়ে ঘৰুৱা আন আন কামত ব্যস্ত থকাত কুকৰ পৰা ভেকুলীবোৰ ওলাই গৈছিল, মাথোন এটা ভেকুলীহে আছিল।

বুঢ়ীৰ কামবনবোৰ শেষ হোৱাত ভেকুলী কাটিবলৈ গৈ কুকত হাত ভৰাওঁতে দেখে যে তাত ভেকুলীবোৰ নাই, মাত্ৰ এটা ভেকুলীহে আছে। বুঢ়ীয়ে মনত বৰ বেজাৰ পালে আৰু কুকত থকা ভেকুলী-টোকে কাটিব খোজাত ভেকুলীয়ে মাত লগালে "আবু আবু মোক নামাৰিবা।"

বুঢ়ীয়ে কলে "বুঢ়াই তোক মাৰি ৰান্ধিবলৈ কৈ গৈছে। মই কি কৰিম?"

ভেকুলীয়ে কাকুতিৰ সুৰত ক'লে "আবু, আবু মই তহঁতক খেতি বাতি কৰি খুৱাম। মোক নামাৰিবি।"

ভেকুলীৰ কাতৰ মিনতিত বুঢ়ীয়ে বিগলিত হৈ তাক নামাৰিলে। ভেকুলীটোক পুনৰ কুকত ভৰাই থলে।

হালবাই উঠি বুঢ়া ঘৰলৈ আহিল। বুঢ়াই বুঢ়ীক ভেকুলীবোৰ ৰান্ধিছেনে নাই সুধিলে। বুঢ়ীয়ে ভেকুলাৰ কথা বৰ্ণনা কৰিলে। বুঢ়াই তেতিয়া "ঠিক আছে" বুলি ভাত-পানী খালে।

পিচদিনাখন হালতলীয়াত ভেকুলীক বুঢ়াৰ পিছে পিছে যাবলৈ নিৰ্দ্দেশ দিলে। বুঢ়াই ভেকুলীক "ভুটা" লব দিয়ে। ভেকুলীয়ে জপিয়াই জপিয়াই বুঢ়াৰ তপিনাত ভুটা লগাই দিয়াত বুঢ়াক জুইয়ে পোৰে। বুঢ়াই "হাঁ হা মোক কি কৰিলি? সৰ্ব্বনাশ! দেখা নাই দেখা নাই মোক জুইয়ে পুৰিলে" এই বুলি ভেকুলীক গালি পাৰিলে। বুঢ়াই পিছ দিনাখন নিজে হালবাবলৈ নগৈ ভেকুলীক হালবাবলৈ যাব দিলে।

এদিনাখন এজন ৰজাই মৃগয়া কৰিবলৈ হাতীত উঠি বুঢ়াৰ খেতি পথাৰৰ মাজেৰে গৈছিল। বুঢ়াই খেতি পথাৰত দিয়া কেঁচা আলি-বোৰ ভাঙি পেলোৱাত ভেকুলীৰ বৰ খং উঠিল আৰু গৰু-নাঙল এৰি থৈ বোকাত সোমাই ৰজাক গালি পাৰিব ধৰিলে "অই দেখা পোৱা নাইনে? চকু দুটা কলৈ গৈছে? এই বাহাদুৰী দেখুৱাই পথাৰৰ আলিবোৰ ভাঙি পেলালি।"

ৰজাই কোনে গালি পাৰিছে বুলি ইফালে সিফালে চাব ধৰিলে, কিন্তু কাকো দেখা নাপালে। মাত্ৰ গৰু দুটা আৰু নাঙলখনহে দেখিবলৈ পালে

ৰজাই কাকো নেদেখি লাহে লাহে যাবলৈ হাতীটোক ইঙ্গিত দিলে। দ্বিতীয় বাৰ ভেকুলীটোৱে নাঙলৰ ওপৰত উঠি "চালা, চুৰাৰ" ইত্যাদি বেয়া ভাষাৰে ৰজাক গালি পাৰিব ধৰিলে। ৰজাই হাতীটো ৰখাই পুনৰ চাৰিওফালে চালে কিন্তু কাকো নেদেখি গৰু-হালকে খেদি লৈ গ'ল। গৰুহাল লৈ যোৱাত ভেকুলীটো বোকাৰ পৰা উঠি আহি ঘৰলৈ গৈ বুঢ়া-বুঢ়ীক, ৰজাই হাতীৰ পিঠিত উঠি

বুঢ়াৰ খেতি পথাৰৰ নতুন আলিৰ ওপৰত উঠি কেনেকৈ ভাঙি পেলাইছে আৰু কেনেকৈ গৰুহাল লৈ গল সকলোবোৰ ঘটনা বিবৰি ক'লে।

ভেকুলীয়ে বুঢ়া বুঢ়ীক উদ্দেশ্য কৰি ক'লে, "অ আতা, আবু মই কালি অইন ফালে যাত্ৰা কৰিম। মোক কিছুমান মাহকৰাই ভাঁজি দিয়া।"

বুঢ়ীয়ে ৰাতিৰ ভিতৰতে মাহকৰাই ভাজি দিলে।

পিছদিনা ভেকুলীয়ে মাহকৰাইবোৰ লৈ পথাৰে পথাৰে যাব ধৰিলে। তাক দেখি পথাৰত জুম পাতি থকা ভেকুলীবোৰে সুধিলে "ককাই ককাই তুমি কি আনিছা আমাকো দিয়া।"

ভেকুলীয়ে সিহঁতক কলে—

"মাহ কৰাই খাওঁ বাটে বাটে যাওঁ—
মোৰ লগত যিয়ে আহে তাকো এগাল দিওঁ।

মাহকৰাই খাবলৈ পাই ভেকুলীবোৰে তাৰ পাছ ললে। সি কলে—যে তোমালোকে গৈ ৰজাৰ ঘৰত "তৰৰৎ তৰৰৎ" কৰি আতাহ পাৰিব লাগিব। এইদৰে ভেকুলীয়ে মাহ কৰাই খাই যাবলৈ আৰম্ভ কৰিলে।

এডাল গছত কিছুমান হাবিয়া বৰলৰ জাক আছিল। বৰলবোৰে ভেকুলীক দেখি সুধিলে—"ভেকুলী কাই—তুমি কি খাইছা আমাকো দিয়া।" তেতিয়া ভেকুলীয়ে ক'লে—

"মাহ কৰাই খাওঁ বাটে বাটে যাওঁ—
মোৰ লগত যিয়ে আহে তাকো এগাল দিওঁ।"

ভেকুলীয়ে কলে তহঁত আটায়ে এদিন পথাৰলৈ যাব লাগিব। এই বুলি কৈ মাহকৰাই দি গুচি গ'ল।

এইদৰে মাহ কৰাই খাই গৈ গৈ জংগলত এপাল হাতী দেখিবলৈ পালে। সেই হাতীবোৰে ভেকুলীয়ে কি খাইছে সুধিলে। ভেকুলীয়ে তেতিয়া কলে সি মাহ কৰাই খাইছে। সিহঁতকো দিব পাৰে

যদি এটা কাম কৰি দিব পাৰে। এই কামটো হল সিহঁতে তাক সহায় কৰিব লাগে অৰ্থাৎ সি মাতিলে যাব লাগিব। হাতীবোৰ সম্মত হ'ল। হাতীবোৰক মাহ কৰাই দি সি পুনৰ খাই খাই যাবলৈ ধৰিলে। এইদৰে গৈ গৈ এডাল কঠাল গছত কঠালবোৰ পকি থকা দেখা পালে। কঠালৰ গুটিবোৰে ভেকুীয়ে কি খাইছে সুধিলে। ভেকুলীয়ে ক'লে সি মাহ কৰাই খাইছে। "যদি খোৰা তোমা-লোককো দিব পাৰোঁ, যদি মোৰ কথামতে কাম কৰা। এই কামটো হ'ল মই যেতিয়াই তোমালোকক মাতো তেতিয়াই আহিব লাগিব।" এইবুলি কঠালৰ গুটিবোৰৰক মাহ কৰাই দি গুচি গ'ল।

ইয়াৰ পিছত ভেকুলীয়ে ৰজাৰ বিৰুদ্ধে অভিযান চলালে। এদিনাখন সি পথাৰৰ মাজলৈ গৈ সকলোবোৰ ভেকুলীক তৰতৰাবলৈ দিলে। ভেকুলীয়ে আগধৰি কৈ অহা মতে হাতী, বৰল, কঠালৰ গুটি আদি পথাৰলৈ ওলাই আহিল। আটাইবোৰে যেতিয়া পথাৰৰ মাজত গোট খালে তেতিয়া ভেকুলীয়ে ৰজাৰ বিৰুদ্ধে যুদ্ধ যাত্ৰা কৰাৰ উদ্দেশ্য বুজাই দিলে।

ভেকুলীয়ে কঠালৰ গুটিক ৰজাৰ ঘৰৰ তুহঁৰ জুইত সোমাবলৈ কলে। আৰু ৰাণীয়ে তুহঁ জ্বলাবলৈ জুইত ফু দিয়াৰ লগে লগে চকুৰে মুখে ছিটিকি পৰিবলৈ কলে।

ৰজা বাহিৰলৈ ওলালেই চকুৰে মুখে কামুৰিবলৈ বৰল জাকক ভেকুলীয়ে নিৰ্দেশ দিলে।

ৰজাৰ ঘৰ দুৱাৰবোৰ ডাঙি পেলাবলৈ হাতীবোৰক বুজাই দিলে।

যেনে হুকুম তেনে কাম। ৰাণীয়ে যেতিয়া জুই জ্বলাবলৈ গ'ল তেতিয়া কঠালৰ গুটিবোৰ হিলৈ যোৰাদি ৰাণীৰ চকুৰে মুখে পৰিব ধৰিলে। ৰজাই ৰাণীক কি হৈছে বুলি বাহিৰলৈ ওলাই আহোঁতে বৰল জাকে ৰজাক গালে মুখে কামুৰিব ধৰিলে। ৰজাৰ তেনে অৱস্থা দেখি সৈন্য-সামন্তবোৰে বৰল জাকক আক্ৰমণ কৰিবলৈ সাজু হ'ল, কিন্তু বৰলজাকৰ কামোৰণিত ৰজাঘৰীয়া সৈন্যবোৰ তিষ্ঠিব নোৱাৰি

পলাবলৈ বাধ্য হ'ল। ৰজা-ৰাণীক দুই তিনি ঘণ্টা অত্যাচাৰ কৰি সিহঁত ঘৰলৈ উভতি গ'ল। ৰজাই এনে অৱস্থাত কি হ'ল কি নহ'ল একো অনুমান কৰিব নোৱাৰিলে।

পিছদিনাখন ৰজাই মন্ত্ৰীক মাতি আনি এখন ৰাজহুৱা সভা পাতিলে। ৰাজসভাত বিচাৰ আৰম্ভ হ'ল। ভেকুলীয়ে বিনা নিমন্ত্ৰণে সেই সভাত উপস্থিত হ'ল।

বিচাৰত বিচাৰ কৰি কাকো দোষী সাব্যস্ত কৰিব নোৱাৰাত ভেকুলীয়ে নিজকে অপৰাধী বুলি স্বীকাৰ কৰে আৰু ৰজাই যে তাৰ খেতি-পথাৰৰ আলি-পদূলি ভাঙি খেতি-বাতি নষ্ট কৰিছিল আৰু সি হালবোৱা গৰুহাল লৈ গৈছিল আৰু তাৰ পোতক তুলিবলৈ অত্যাচাৰ কৰিছিল বুলি কলে।

ৰাজসভাই বিচাৰ কৰি ৰজাকে দোষী সাব্যস্ত কৰে। ৰজায়ো নিজৰ ভুল বুজিব পাৰি বৰ লাজ পালে। ভেকুলীক ৰজাই ধন্যবাদ দিলে আৰু নিজৰ অৰ্দ্ধৰাজ্য দিলে। লগতে নিজৰ কন্যাকো ভেকুলীৰ লগত বিয়া দিলে। বিয়া খুব ধুম-ধামেৰে হৈছিল।

বিয়াৰ পিছত ভেকুলীয়ে অৰ্দ্ধৰাজ্যৰ ৰজা হৈ ৰজাৰ জীয়েকক লৈ বুঢ়া-বুঢ়ীৰ ঘৰলৈ গ'ল। তাত গৈ ভেকুলীয়ে নিজৰ ৰূপ পৰিবৰ্তন কৰি মনুষ্য আকাৰ ধাৰণ কৰে আৰু এজন সুন্দৰ সুঠাম যুৱকত পৰিণত হয়। বুঢ়া-বুঢ়ীয়ে ভেকুলীক সুন্দৰ যুৱক হোৱা দেখি আচৰিত হ'ল আৰু বৰ আনন্দ পালে। সি ৰজা হৈ প্ৰজাক ভালদৰে পালন কৰিবলৈ ধৰিলে আৰু বুঢ়া-বুঢ়ীকো নিজৰ লগত ৰাখিলে। এতিয়া বুঢ়া-বুঢ়ীৰ আনন্দ চায় কোনে ?

বাঘ আৰু গাহৰিৰ কাৰ কিমান শক্তি

এদিনাখন বাঘ আৰু গাহৰিৰ ভিতৰত তৰ্ক হ'ল। তৰ্কৰ বিষয় হ'ল—কাৰ কিমান শক্তি। বাঘে কয় তাৰ শক্তি বেছি, আৰু আৰু গাহৰিয়ে কয় তাৰহে শক্তি বেছি। তাৰ পিছত কাৰ কিমান শক্তি তাৰ পৰীক্ষা কৰিবলৈ দুয়ো সিদ্ধান্ত কৰিলে। বিচাৰক হিচাবে নিয়োগ কৰা হ'ল এজন মানুহ।

এজনী বিধবা তিৰোতাৰ এজন ল'ৰা আছিল। বাঘটোৱে মানুহ বিচাৰি ফুৰোঁতে বিধবাৰ ল'ৰাটো পাই তাক হাবিলৈ লৈ গ'ল। বেচেৰী বিধবাজনী ভেবা লাগি চাই ৰ'ল।

ল'ৰাটো ভয়তে পেপুৱা লাগিল। বাঘে কিন্তু ল'ৰাজনক একো অন্যায় নকৰিবলৈ কথা দি ক'লে, "পিছে তুমি আমাক এটা বিচাৰ কৰি দিব লাগিব। বিচাৰটো হল বাঘ আৰু গাহৰিৰ ভিতৰত কাৰ শক্তি বেছি।"

ল'ৰাটো নিৰুপায় হল। তথাপি উপায় নাপাই সি বিচাৰক হবলৈ সন্মত হ'ল।

বাঘটোৱে ক'লে "আমি দুয়ো যুঁজ কৰিম। যুঁজত কোনজন তল পৰে তাক তুমি কব লাগিব "

বাঘ আৰু গাহৰিৰ ভীষণ যুঁজ হ'ল। যুঁজত দুয়োজন সমান। কেতিয়াবা বাঘ তল হয় আৰু কেতিয়াবা গাহৰি তল হয়। অৱশেষত বাঘ হাবিল আৰু এডাল গছৰ ওপৰত উঠি থাকিল।

গাহৰিয়ে খঙেৰে বাঘক বিশ্বাস ঘাতক বুলি গালিপাৰি গছডাল দাঁতেৰে কামুৰি ভাঙিবলৈ চেষ্টা কৰিলে। এইদৰে দাঁতেৰে কামুৰি থাকোঁতে গাহৰিৰ দাঁতটো গছৰ ছালত বৈ গ'ল। সি অশেষ চেষ্টা কৰিও এৰুৱাব নোৱাৰা হ'ল। তেতিয়া বাঘটোৱে সেই সুযোগতে নামি আহি গাহৰিটোক মাৰি পেলালে।

তাৰপিছত বাঘটোৱে ল'ৰাটোক ক'লে, "এই ঘটনাটো তুমি কাকো নকবা। যদি কোৱা তেন্তে তোৰ মৃত্যু সুনিশ্চিত।" ল'ৰাটোৱে নকবলৈ কথা দিলে। বাঘে ল'ৰাটোক ঘৰত থৈ আহিল।

তাক ঘৰলৈ যোৱা দেখি তাৰ মাক আৰু ওচৰ চুবুৰীয়া মানুহবিলাক আচৰিত হ'ল। কেনেকৈ সি বাঘৰ মুখৰ পৰা সাৰি আহিল তাকো সুধিলে। সি কলে "মই এইবোৰ কথা কব নোৱাৰোঁ। কলেই বাঘে মোক মাৰি পেলাব।"

মানুহবিলাকে খুব জোৰকৈ ধৰাত সি কলে, "বেচ কথা, এটা কাম কৰা: গাওঁৰ যিমান ঢাৰী আছে সকলোবোৰ মোৰ ওপৰত জাপি দিয়া"

গাওঁৰ মানুহে সেইমতে কৰাত, সি ঢাৰীৰ তলৰপৰা সকলো কথা কলে।

বাঘে গৰ্জনি মাৰি ল'ৰাটোক খাবলৈ খেদি আহিল। কিন্তু ঢাৰীৰ তলত থকা হেতুকে তাক নাপাই ঢাৰিখনকে কামুৰি লৈ গ'ল। বাঘটো যোৱাত সি বাঘৰ পৰা ৰক্ষা পাবৰ বাবে ঘৰৰপৰা পলাবলৈ ধৰিলে। সি গৈ গৈ এজাক ম'হৰ মাজ পালে। সি গজ এজোপাত উঠিল। সি দেখিবলৈ পালে যে কিছুমান ম'হে ঘাঁহ খাই আছে আৰু পোৱালিবিলাকে মাকৰ পিয়াহ খাই আছে। পোৱালিবিলাকৰ গাখীৰ খোৱা হলত মাকহঁত গুচি গ'ল।

ম'হৰ পোৱালিবিলাকে মাকৰ গাখীৰ খাওঁতে ফেণবোৰ মাটিত পৰিছিল। সি গছৰ পৰা নামি আহি সেই ফেণবোৰ খাই ঠাই-ডোখৰ মুচি থলে। ম'হবিলাকে ঠাইডোখৰ মুচি থোৱা দেখি আচৰিত হ'ল আৰু কোনে মুচিছে বুলি জানিবলৈ এটা ম'হ থৈ গ'ল।

ম'হটোৱে চকুমুদি চাই থাকোঁতে তাৰ টোপনি আহিল। সেই সুযোগতে ল'ৰাটো গছৰ পৰা নামি আহি ফেণবোৰ খাই ঠাইডোখৰ মুচি থৈ গ'ল। তেতিয়া ম'হবোৰে আহি তাক টোপনিয়াই থকা

দেখি তাক খং কৰিলে আৰু অইন এটা ম'হক পহৰা দিবলৈ কলে।

আনদিনাখনৰ নিচিনাকৈ ল'ৰাটো গছৰ পৰা নামি আহি ফেণবোৰ খাবলৈ ধৰাত ম'হটোৱে তাক ধৰি পেলালে আৰু তাক কৰ পৰা আহিছে কি কথা ইত্যাদি সুধিলে।

ল'ৰাজনে কলে যে, গোটেইবিলাক ম'হে তাক আৱৰি থাকিলেহে আৰু তাক বাঘৰ হাতৰপৰা ৰক্ষা কৰিবলৈ প্ৰতিশ্ৰুতি দিলেহে, সকলো কথা কব পাৰিব। গধূলি ম'হবিলাক অহাত ৰখীয়া ম'হটোৱে সকলো কথা কলে। ম'হবিলাকে বাঘৰ হাতৰপৰা ৰক্ষা কৰিবলৈ ল'ৰাজনক কথা দিলে। তেতিয়া সি সকলো কথা খুলি কলে।

বাঘটোৱে তাক খাবলৈ খেদি আহিল। তত্তালিকে ম'হবোৰে ল'ৰাটোক আগুৰি ধৰিলে আৰু বাঘটোক চাৰিওফালৰ পৰা আক্ৰমণ কৰি শিঙেৰে খুচি খেদি দিলে।

পিছত ম'হবোৰে লগ হৈ ৰজাৰ জীয়েকৰ লগত ল'ৰাজনৰ বিয়া পাতি দিলে।

জনবিশ্বাস মতে বাঘ আৰু গাহৰি দুয়ো সমানে বলী ; কিন্তু বয়স অনুপাতে সিহঁতৰ বলৰ কম বেছি হব পাৰে।

“ৰাওনা আৰু ৰাউনীৰ কাহিনী”

ৰাওনা আৰু ৰাউনী দুয়ো ভাই-ভনী। ৰাওনা ককায়েক আৰু ৰাউনী ভনীয়েক। উভয়ে যুৱক-যুৱতী। ৰাওনাৰ বিয়া কৰাবলৈ মন গ'ল।

আবুয়েকে ক'লে "ৰাউনী ধানমেল। ৰাওনাৰ কইনা চোৱা হৈছে।"

আচলতে ৰাওনাৰ কইনা চাবলৈ যোৱা নাই। ৰাউনীৰ মাকে বিয়াৰ খবৰ দিবলৈ গ'ল তাইৰ মোমায়েকক। তাই ক'লে "ৰাওনাক তাৰ ভনীয়েক ৰাউনীকে ঘৰতে ৰাখি দিম।"

ৰাউনীয়ে বিয়াৰ বাবে ধানৰ ভৰালৰ পৰা ধান উলিয়াই দিলে আৰু ককায়েকে ধানৰ পাচি ধৰিলে। চোতালত বিয়াৰ বাবে ধান মেলি দিলে। আবুয়েকে ধান, খাবলৈ অহা হাঁহ-পাৰবোৰ খেদিব ধৰিলে।

আবুয়েক আৰু নাতিয়েক ৰাউনীয়ে ধান বানিবলৈ ধৰিলে। আবুয়েক ৰাউনীক ধেমালিৰ ছলেৰে কলে "আমাৰ ৰাওনাৰ লগত ৰাউনীৰ বিয়া হব নহয়? কেনে শুৱাব!"

ৰাউনীয়ে খং আৰু বিৰক্তিৰ উত্তৰ দিলে "আবু, তুমি সদায় "আদা" (ককাইদেউ)ৰ লগত ঠাট্টা কৰি থাকা। মই ভাল নাপাওঁ।"

আবুয়েকে কলে "মই বুঢ়ী মানুহ, তোমাক এনেয়ে জোকাওঁ, তাতে তুমি বেয়া পোৱানে? মোৰ মুখত যি ওলায় তাকে কওঁ। পিছে এটা কথা, বুঢ়াক লাগিব চিৰা গামোচা আৰু বুঢ়ীক লাগিব চিৰা মেখেলা। মই চৰাই খেদি থাকিবলৈ টান পাইছোঁ, ধানখিনি তুলি থোৱা।"

ৰাউনীয়ে চোতালৰ পৰা ধানখিনি চপাই আনি ঢেকীত বানিবলৈ ললে।

গাওঁত এজনী মহা কুটকী বুঢ়ী আছিল।

তাই আহি ৰাউনীক সুধিলে "তোমাৰ মা কলৈ গৈছে ৰাউনী।"

ৰাউনীয়ে উত্তৰ দিলে "কব নোৱাৰোঁ।"

কুটকী বুঢ়ীয়ে ক'লে "ককায়েৰাৰ লগত বোলে তোমাৰ বিয়া?"

ৰাউনীয়ে প্ৰত্যুত্তৰ দিলে "হব নোৱাৰে।"

বুঢ়ীয়ে সুধিলে "বিয়াও বোলে কালিনে পৰহিলৈ হব?

কুটকী বুঢ়ীৰ কথা শুনি ৰাউনীৰ চকুচলচলীয়া হ'ল। কোনো কথাৰ উত্তৰ নিদি চকুপানী মুচি মুচি বুঢ়ীৰ সমুখৰ পৰা গুচি গ'ল।

ৰাউনী ঘৰৰ পৰা পলাই গৈ চনবাৰীৰ হাবিত সাতদিন সাতৰাতি থাকিল।

আবুয়েকে ৰাউনীক বিচাৰি গৈ হাবিত লগ পালে। আবুয়েকে ৰাউনীক ঘৰলৈ আহিবলৈ কলে। ৰাউনী ঘৰলৈ উভতি নগ'ল আৰু খাউলা গছৰ ডালত পৰিণত হ'ল। বুঢ়ীয়ে খাউলা গছৰ ঠাৰি এডাল ছিঙি আনি ঘৰৰ চাঙত থৈ দিলে। বুঢ়ীয়ে ভিক্ষা মাগিবলৈ গলে ৰাউনীয়ে খাউলা গছৰ পৰিবৰ্তে মানুহ ৰূপ ধাৰণ কৰি বুঢ়ীৰ ভাত-আঞ্জা ৰান্ধি থৈ দিয়ে।

ৰাওনাই ঘিলা খেলায়। সি ঘিলাটোক কয় "যা ঘিলা খাযত ৰাউনী আছে তালৈ যা"। ঘিলাই ৰাওনাৰ কথামতে ৰাউনীৰ ওচৰলৈ গৈ ৰৈ থাকে।

বুঢ়ীয়ে ভিক্ষা মাগি আহি দেখে যে ভাত-আঞ্জা হৈ আছে। বুঢ়ীয়ে ভাত খায় আৰু মনে মনে ভাবে এই ভাত আঞ্জাবোৰ মানুহে ৰান্ধে নে আন কোনোবা দেওভূতেহে ৰান্ধে?"

আনপিনে প্ৰত্যেকদিনে ৰাউনী 'চিখলাই, ভাত ৰান্ধি খাউলা গছৰ ঠাৰি হৈ চাঙৰ ওপৰত থাকে।

এদিনাখন মানুহ ৰূপ ধৰি ৰাউনী 'চিখলাই, চুলি আচুৰি

আছিল। বুঢ়ীয়ে হঠাতে নাতিনীয়েক ৰাউনী চিখলাক দেখি আচৰিত হৈ কলে—"অ ৰাউনী? তোমাক ৰাওনাই বিচাৰিছে। সি তোমাক বিচাৰি বিচাৰি আহিছে।"

তেতিয়া ৰাউনীয়ে মায়াৰ বলত এজনী মাইকী হাঁহত পৰিণত হ'ল। বুঢ়ীয়ে হাঁহজনীৰ গলত চৰি চোতালত এৰি দিলে। হাঁহজনীয়ে ৰাওনাক অহা দেখি ভয়তে চিঞঁৰিবলৈ ধৰিলে আৰু দৌৰি গৈ কুটৰ্কী বুঢ়ীৰ ঘৰত ওলালগৈ।

ৰাওনাই কুটৰ্কী বুঢ়ীৰ চোতালত ঘিলা খেলায়। বুঢ়ীয়ে ৰাওনাক কয় "তোমাৰ ঘিলা খেলা আনঠাই নাইনে?"

কুটৰ্কী বুঢ়ীৰ কথা শুনি ৰাওনাই গৈ মাকক কয় "আই কুটৰ্কী বুঢ়ীৰ ঘৰত এজনী হাঁহ আছে তুমি খুজি আনি মোক দিব নোৱাৰেনে?"

মাকে কুটৰ্কী বুঢ়ীৰ ঘৰলৈ গৈ হাঁহটো খুজিলে। হাহঁটো দিবলৈ বুঢ়ী অসন্মত হোৱাত ৰাওনাই নিজে কুটৰ্কী বুঢ়ীৰ ওচৰলৈ গ'ল আৰু যি মূল্য লাগে তাকে দিবলৈ সন্মত হ'ল। হাহঁৰূপী ৰাওনীয়ে ৰাওনাক দেখি ভয়তে চিঞঁৰিবলৈ ধৰিলে। দাম-দৰ ঠিক হোৱাত বুঢ়ীয়ে হাহঁটো এৰি দিলে। হাহঁটো দিয়াৰ লগে লগে ৰাওনাই হাহঁটো ধৰিবলৈ যোৱাত হাহঁৰূপী ৰাউনীয়ে তৎক্ষণাৎ বিজুলীত পৰিণত হৈ আকাশলৈ উৰা মাৰিলে। ৰাওনাই বজ্ৰত পৰিণত হৈ বিজুলীক লগ ধৰিবলৈ আকাশত খেদি ফুৰিবলৈ ধৰিলে। কিন্তু ৰাওনাই ৰাউনীক কোনো দিনে লগ ধৰিব নোৱাৰিলে।

জনবিশ্বাস মতে ৰাওনা-ৰাউনীয়ে তেতিয়াৰে পৰা আকাশত বিজুলী আৰু বজ্ৰপাত হৈ আছে। বিজুলীৰ তিৰ্‌বিৰণিৰ লগে লগে বজ্ৰৰ ধ্বনি নিনাদিত হয়।

তিৰোতাৰ বুদ্ধি শুনিব নালাগে

এজন মানুহৰ তিৰোতা জনীৰ কাপোৰ বোৱা তাতঁশাল এখন আছিল। পুৰণি হোৱাত ভাঙিল। ঘৈণীয়েকে তাঁতশালখন ভালকৰি দিবলৈ কলে। গিৰিয়েকে গছ বিচাৰি হাবিলৈ গ'ল। হাবিত শাল গছ আছিল। মানুহজনে শাল গছ কাটিবলৈ ধৰিলে। হঠাৎ শালগছৰ পৰা এটা ভূত ওলাই আহি তাক গছডাল কাটিবলৈ বাধা দিলে। ভূতটোৱে মানুহজনক ক'লে "তোমাক যি টকা-পইছা লাগে দিম। যদি ৰজা-মন্ত্ৰী হব খোজা সেই বোৰো দিম। তোমাক কি লাগে কোৱা। কিন্তু গছ ডাল নাকাটিবা। গছ ডাল মোৰ আশ্ৰয়স্থান।"

তেতিয়া মানুহজনে ভূতটোক কলে, "মোক কি বৰ লাগে নাজানো। মই মোৰ ঘৰৰ মানুহজনীক সুধিব লাগিব। তাৰ পিছতহে কব পাৰিম।" এই বুলি সি গছজোপা নাকাটি ঘৰমুৱা হ'ল।

ঘৈণীয়েকে মানুহজনক কাঠ লৈ যোৱা নেদেখি খঙেৰে কলে, "তুমি কাঠ নাকাটি কিয় আহিলা!"

মানুহজনে তেতিয়া ভূতক লগ পোৱা কথাটো ক'লে। ভূতে তাক যি বৰ লাগে দিব খোজা কথাটোও ক'লে।

ঘৈণীয়েকে তেতিয়া গিৰিয়েকক ক'লে, "ৰজা, মন্ত্ৰী হোৱাৰ বৰ নালাগে। ৰাইজে বেয়া পায়। ৰজা-মন্ত্ৰী হলে খোৱা থকাৰো ঠিক নাই।" তাই পুনৰ ক'লে "দুই ফালে দুই মুখ এফালে বিক্ৰী কৰিম আনফালে ৰাখিম। ৰজা হোৱাৰ বৰ নালাগে।"

মানুহজনে ঘৈণীয়েকৰ কথামতে ভূতৰ ওচৰলৈ গ'ল। মানুহজনক দেখি ভূতে তাক কি বৰ লাগে সুধিলে। মানুহজনে ঘৈণীয়েকে শিকাই দিয়া মতে ক'লে, "দুইফালে দুইমুখ আৰু দুইহাত লাগে।"

মানুহজনে বিচৰা মতে ভূতে বৰ দিলে। লগে লগে মানুহজনৰ দুইপিনে দুইমুখ আৰু চৰিখন হাত হ'ল।

তাৰপিছত মানুহজন ঘৰলৈ গ'ল। গাওঁৰ মানুহবিলাকে মানুহ-জনক চিনিব নোৱাৰি ভূত বুলি বিশ্বাস কৰি মাৰি পেলালে। সেই ঘটনাটোৰ পিছত গাওঁৰ মানুহবিলাকে আচল কথাটো জানিব পাৰি দুখ কৰিলে আৰু ঘৈণীয়েকক নানা কটু কথা শুনালে।

তেতিয়াৰে পৰা এই কথাষাৰ জনসমাজত প্ৰচলিত "তিৰোতাৰ বুদ্ধি শুনিব নালাগে।"

ফেঁচাৰ কাহিনী

এজন বুঢ়া আছিল। তাৰ সাতজন পুতেক আছিল। এদিনাখন বুঢ়াই বাৰীত কল আনিবলৈ গৈছিল। সি এঠোক কল কাটি আনিছিল। কলগছজোপাত ফেঁচা এটাই বহুদিন ধৰি বাস কৰি আছিল। বুঢ়াই কলগছজোপা কাটি নিয়াত ফেঁচাটো উৰি গুচি গ'ল। তাৰ এটা পোৱালি আছিল। বুঢ়াই পোৱালিটো ধৰি আনি ঘৰলৈ লৈ গ'ল। ফেঁচাটো দেখি ল'ৰা-ছোৱালীবিলাকে পুৰি খাবলৈ ইচ্ছা কৰিলে। তেতিয়া ফেঁচা পোৱালিটোৱে তাক নামাৰিবলৈ অনুৰোধ কৰিলে। সি বুঢ়াক অতি বিনম্ৰভাবে ক'লে "মই তোমাৰ উপকাৰ কৰিম। মোক নামাৰিবা।" ফেঁচা পোৱালি-টোৱে উপকাৰ কৰিব বুলি প্ৰতিজ্ঞা কৰাত তাক নামাৰিলে।

ফেঁচা পোৱালিটো লাহে লাহে ডাঙৰ দীঘল হৈ আহিল। সি চাৰিওপিনে উৰি ফুৰিব পৰা হ'ল। মাজে মাজে স্বৰ্গলৈও যায়। আনকি ঈশ্বৰৰ ওচৰলৈও যায়। তাৰ সৰ্বত্ৰ অবাধ গতি।

এদিনাখন সি ভগৱানৰ ৰাজকাৰেঙত উপস্থিত হ'ল। ভগৱানে দুজন দেৱতাক বুঢ়াৰ পুতেকক দুটা সাপ হৈ খুটি মাৰিবলৈ হুকুম দিলে। ভগৱানৰ নিৰ্দেশ অনুসৰি দেৱতা দুজনে সাপ হৈ আহি বুঢ়াৰ জলকীয়াৰ বাৰীত লুকাই থাকিল। ফেঁচাই সৰগৰ পৰা উৰি আহি বুঢ়াক জনালে যে তাৰ ডাঙৰ ল'ৰাটোক দুজন দেৱতাই সাপ হৈ খুটি মাৰিব। বুঢ়াই ফেঁচাৰ কথা বিশ্বাস নকৰিলে। বুঢ়াৰ ডাঙৰ ল'ৰাটোক সাপৰূপী দেৱতাই জলকীয়া তলীৰ পৰা আহি খুটি মাৰিলে। বুঢ়াই তেতিয়াহে বিশ্বাস কৰিলে। ফেঁচাৰ কথা নুশুনাৰ ফলত যে তাৰ ডাঙৰ ল'ৰাজনৰ মৃত্যু হ'ল তাৰ বাবে অনুতাপ কৰিবলৈ ধৰিলে।

আন এদিনাখনৰ কথা। সিদিনাও ফেঁচা গৈছিল স্বৰ্গলৈ। সি গৈ ভগৱানৰ ৰাজদৰবাৰত লুকাই থাকিল। ভগৱানে দেৱতা দুজনক আদেশ দিছে যে পুতেকৰ দৰে বুঢ়াকো মাৰিব লাগে। ফেঁচাই এই সকলো কথা মনে মনে শুনি আছিল। ভগৱানে দেৱতা দুজনক আকৌ কলে "বুঢ়াই নৈত মাছ মাৰিবলৈ যাব। ঘাটত এখন কাপোৰ থৈ দিব। তাতে তোমালোকে লুকাই থাকিবা। বুঢ়াই যেতিয়া মাছ মাৰি কাপোৰ নিবলৈ আহিব তেতিয়া তাক খুটিয়াই মাৰিবা।"

ফেঁচাই কথাবোৰ শুনি ঘৰলৈ আহি সকলো বৃত্তান্ত বুঢ়াক কলে। বুঢ়াই তেতিয়া তাৰ উপায় সুধিলে। ফেঁচাই ক'লে, "সাপটো যেতিয়া কাপোৰত লুকাই থাকিব তেতিয়া লাঠীৰে কোবাই মাৰিবা।"

বুঢ়া গ'ল মাছ মাৰিবলৈ। নৈৰ ঘাটত তেওঁ কাপোৰখন থৈ দিলে।

আনপিনে ভগৱানৰ আদেশত দেৱতা দুজনে সাপ হৈ কাপোৰখনত লুকাই আছিল। বুঢ়াই মিছাকৈ মাছ মৰা ভাও জুৰি কাপোৰৰ ওচৰলৈ গৈ লাঠীৰে সাপৰূপী দেৱতা দুজনক কোবাবলৈ ধৰিলে। সাপটোৱে লাঠীৰ কোবত সহ্য কৰিব নোৱাৰি বুঢ়াক নামাৰিবলৈ অনুৰোধ কৰি দেৱতাৰ ৰূপ ধাৰণ কৰি স্বৰ্গলৈ গুচি গ'ল। দেৱতাই গৈ ভগৱানক সকলো বৃত্তান্ত ক'লে।

ভগৱানে তেতিয়া আনদুজন দেৱতাক আদেশ দি ক'লে, "তোমালোকে গৈ বুঢ়াৰ দুৱাৰ মুখত বৈ থাকিবা যেতিয়া বুঢ়া ৰাতি বাহিৰ ওলাব তেতিয়া তাক খুন্দিয়াই মাৰিবা।"

ফেঁচাই আনদিনাৰ দৰে সিদিনাও ৰাজদৰবাৰত গৈ ভগৱানে কোৱা কথা শুনি আছিল আৰু বুঢ়াক আহি ক'লে। বুঢ়াই তেতিয়া ইয়াৰ উপায় সুধিলে। ফেঁচাই ক'লে "তুমি সাতদিন ঘৰৰ বাহিৰ নহবা।"

ফেঁচাৰ কথামতে বুঢ়াই সাতদিন সাতৰাতি ঘৰৰ পৰা বাহিৰ নোহোৱাত দেৱতাদুজনে গুচি গ'ল।

তাৰপিছত ভগৱানে আনদুজন দেৱতাক দুটা বৰালী মাছ হৈ নৈৰ ঘাটত থাকিব দিলে। বুঢ়াই যেতিয়া নৈৰ ঘাটলৈ মাছ মাৰিবলৈ যাব তেতিয়া তাক খুন্দিয়াই মাৰিবলৈ ক'লে। বৰালী মাছ হৈ দেৱতাদুজনে নৈৰ ঘাটত থাকিল।

ফেঁচাই গৈ এই কথা বুঢ়াক জনালে। বুঢ়াই জাল লৈ মাছ মাৰিবলৈ নৈৰ ঘাটলৈ গ'ল। ফেঁচাই শিকাই দিয়া মতে বৰালী মাছ দুটা দেখি জালেৰে মাৰি আনি লাঠীৰে খুব কোৱালে। বৰালী মাছৰূপী দেৱতাদুজনে লাঠীৰ কোব সহ্য কৰিব নোৱাৰি ধনৰ টোপোলা এটি দিবলৈ প্ৰতিশ্ৰুতি দি নামাৰিবলৈ কাকুতি-মিনতি কৰিলে। সিহঁতে নিজৰ ৰূপ ধাৰণ কৰি স্বৰ্গলৈ উৰা মাৰিলে আৰু ভগৱানক সিহঁতৰ দুখৰ কাহিনী জনালেগৈ।

ইয়াৰ পিছত ভগৱানে এদিন সকলো দেৱতাকে মাতি আনিলে। ভগৱানে প্ৰতিটো দেৱতাৰ কপালত একোটাকৈ কলা ফোট দিলে ভগৱানে ক'লে যে বুঢ়াই যেতিয়া সিহঁতৰ কপালৰ কলা ফোঁটবোৰ দেখিব তেতিয়া তাৰ নিশ্চয় মৃত্যু ঘটিব।

ফেঁচাই লুকাই থাকি ভগৱানৰ ফন্দি বুজিব পাৰি বুঢ়াক মৃত্যু মুখৰ পৰা বচাবলৈ বুদ্ধি-পৰামৰ্শ দিলে।

বুঢ়াই ফেঁচাৰ কথামতে হাহঁ, পাৰ, মুৰ্গী, ছাগলী গৰু, চৰাই আদি চোতালত বান্ধি থৈ দিলে। দেৱতা সকলে বুঢ়াক মাৰিবলৈ আহিল। বুঢ়াৰ চোতালত নানাবিধ জীৱ-জন্তু, চৰাই-চিৰকতি দেখি সিহঁতৰ খাবলৈ লোভ গ'ল। জিভাৰ পানী তপ্‌তপ্‌কৈ পৰিবলৈ ধৰিলে। দেৱতা বিলাকে পাহৰি গৈ বান্ধি থোৱা হাহঁ, পাৰ, মুৰ্গী ছাগলী ইত্যাদি পৰমতৃপ্তিৰে খাই স্বৰ্গলৈ গুচি গ'ল।

অৱশেষত ভগৱানে নিজে আহি বুঢ়াক মাৰিবলৈ স্থিৰ কৰিলে; স্বয়ং ভগৱানে নিজে আহি বুঢ়াক মাৰিব! বুঢ়াই ভয় খালে। বুঢ়াই ফেঁচাক সুধিলে: "এতিয়া উপায় কি হব?"

ফেঁচাই কলে, "কোনো চিন্তা নাই। ভগৱান আহিলে তুমি

সাষ্টাঙ্গে প্রণিপাত কৰিবা। ভগৱানক গা-পা ধুৱাই বগা কাপোৰ পিন্ধাই, ধূপ-ধূনাৰে পূজা-সেৱা কৰিবা। ভগৱান তেতিয়া তোমাৰ প্ৰতি পৰম সন্তুষ্ট হব।"

ভগৱানে দিব্যজ্যোতি ধাৰণ কৰি বুঢ়াৰ ওচৰলৈ আহিল বুঢ়াক মাৰিবলৈ। বুঢ়াই ভগৱানক দেখি ফেঁচাই শিকাই দিয়ামতে নানা স্তুতি-নতি কৰিবলৈ ধৰিলে। বুঢ়াৰ পূজা-সেৱা, ভগৱান সন্তুষ্ট হল আৰু বুঢ়াক পুনৰ যৌৱন প্ৰাপ্ত হবলৈ আশীৰ্বাদ দি মৃত পুতেকজনক জীয়াই দি অন্তৰ্দ্ধান হ'ল।

ফেঁচাও পিছে পিছে স্বৰ্গলৈ গ'ল।

হাদি দগলা

এহাল বুঢ়া-বুঢ়ী আছিল। সিহঁত বৰ দুখীয়া। খুজি-মাগি আনি কথমপিহে জীয়াই আছিল। বুঢ়া-বুঢ়ীৰ দুখ-কষ্টৰ সীমা নাই। সিহঁতে জীয়াই থকাতকৈ মৰাই শ্ৰেয় বুলি ভাবিছিল। সিহঁতে মৰাৰ পিছত কি হৈ জন্মিব তাকে চিন্তা কৰিবলৈ ধৰিলে। পিছত ভাবি ভাবি স্থিৰ কৰিলে যে পখী হোৱাই ভাল। কিয়নো চৰাই হলে আকাশত মুকলীমূৰীয়া হৈ বিচৰণ কৰিব পাৰিব। তদুপৰি বিনাকষ্টে মাছ-কেকোঁৰা আদি খাব পাৰিব। গতিকে "হাদিদগলা" ধদং হোৱাই ভাল বুলি ঈশ্বৰক প্ৰাৰ্থনা কৰিলে। ঈশ্বৰ প্ৰাৰ্থনাত সন্তুষ্ট হ'ল আৰু সিহঁতক হাদিদগলাত পৰিণত কৰিলে।

হাদিদগলা ধদং উড়ি গলে চেৰজাৰ শব্দ হয়। বুঢ়াই হেনো চেৰজা কাষলতিত লৈ বজাইছিল। জলঙাখন গলত লৈছিল। গতিকে ধদংৰ গলত মোনাৰ নিচিনাকৈ ওলমি থকা দেখা যায়। হাদি দগলাৰ দাঁত নাই।

হাদিদগলা উৰিগলে চেৰজা বজাই যোৱাৰ নিচিনা এটা সুমধুৰ সুৰৰ ধ্বনিত আন চৰাইবোৰ আকৃষ্ট হৈ পিছে পিছে উৰি যাবলৈ হাবিলাস কৰে বুলি জন-সমাজত বিশ্বাস আছে।

মেকুৰী আৰু বাঘৰ কাহিনী

মেকুৰী আৰু বাঘ, দুয়ো মোমাই-ভাগিন। জনবিশ্বাস মতে বাঘ আৰু মেকুৰী একে বংশজাত। উভয়ে চিকাৰী, মাংসহাৰী। উভয়ে চিকাৰ কৰি জীৱন নিৰ্বাহ কৰে। উভয়ে হাবিত থাকে। এদিনাখন মোমাই-ভাগিন চিকাৰলৈ গৈ ব্যৰ্থ হ'ল। তেতিয়া দুয়ো আলোচনা কৰিলে---দুয়ো দুই ঠাইত থাকি চিকাৰৰ বাবে খাপ লৈ থাকিব আৰু যেতিয়াই চিকাৰ আহিব তেতিয়াই জাপ মাৰি ধৰিব। এনেতে এটা হৰিণ আহিল। দুয়ো জাপ মাৰি ধৰি মাৰিলে।

হৰিণটোক সিহঁতে মানুহৰ নিচিনাকৈ পুৰি খাবলৈ মন কৰিলে। জুই আনিবলৈ গ'ল মেকুৰী।

মেকুৰী গৈ বুঢ়া-বুঢ়ীৰ ঘৰত সোমাই মাছৰ কটা, মাছৰ হাড় আৰু ভাত দেখি খাবলৈ মন গ'ল। সি খাই পৰম তৃপ্তি লাভ কৰি হাবিলৈ উভতি নগ'ল। বিনা কষ্টই, চিকাৰলৈ খাপ লৈ নেথাকি মহাসুখ আৰু আৰামেৰে খাই লৈ থাকিব পাৰি।

বাঘে মেকুৰীলৈ বাট চাই চাই অহাৰ কোনো সম্ভৱনা নেদেখি মেকুৰীৰ গোন্ধ সুঙি-সুঙি বুঢ়া-বুঢ়ীৰ ঘৰ পালেগৈ। মেকুৰীয়ে বাঘ যোৱাৰ গোন্ধ পাই আতালত উঠিল। তাতো তাৰ চিকাৰ মিলিব ধৰিলে। ইন্দুৰ, নিগনি পোক আদি।

বাঘে মেকুৰীক বহুত সময় অপেক্ষা কৰি সি ফিৰি অহাৰ কোনো সম্ভাৱনা নেদেখি হাবিলৈ গুচি গ'ল। সি ভাবিলে ইয়াৰ নিশ্চয় প্ৰতিশোধ এদিন লবই লাগিব।

বাঘে বুঢ়া-বুঢ়ীৰ ঘৰলৈ মেকুৰীক বিচাৰি যোৱাৰ আগতে মেকুৰী মোমায়েক আহিব বুলি বহুদিন অপেক্ষা কৰি তাক লগ নপোৱাত হৰিণটোক আধা খাই তাৰ বাবে আধা মাংস ঢাকনি দি থলে। মেকুৰী ফিৰি নহাত হৰিণৰ আধা মাংস তেনেকৈ বৈ গ'ল। সেই

বাবে হেনো বাঘে মাংস খালে এতিয়াও মেকুৰী মোমায়েকৰ কাৰণে আধা মাংস খাই এৰি থৈ দিয়ে।

মেকুৰীয়ে বাঘ মোমায়েকক ভয়কৰি হেনো লাদিলে ঢাকন দি থৈ যায়, যাতে বাঘে মেকুৰী তাত আছে বুলি জানিব নোৱাৰে। মেকুৰীয়ে সেই বাবে হেনো লাদিলে এতিয়াও ঢাকনি দি থৈ দিয়ে।

জন বিশ্বাস যে যিদিন ধৰি মেকুৰীয়ে বুঢ়া-বুঢ়ীৰ ঘৰলৈ আহিল সিদিনাৰ পৰা সি মানুহৰ ঘৰত থাকিবলৈ ল'লে।

অন্তৰ্য্যামী বুঢ়া

বুঢ়া-বুঢ়ীৰ হাড়ীত দিয়া পিঠা খাবলৈ মন গ'ল। বুঢ়াই বুঢ়ীক পিঠা সাজিবলৈ দিলে। বুঢ়ীয়ে পিঠা সাজিবলৈ গ'ল। বুঢ়ায়ো হাল বাবলৈ গ'ল। বুঢ়ীয়ে পিঠা সাজি থৈ দিলে।

বুঢ়ীয়ে পিঠাৰ লোভ সামৰিব নোৱাৰি বুঢ়ালৈ বাট নেচাই ঘৰৰ ভিতৰত মনে মনে পিঠা এখন খাবলৈ ধৰিলে। এনেতে বুঢ়াই হালবাই আহি বেৰৰ ফুটাৰে দেখিবলৈ পালে যে বুঢ়ীয়ে মনে মনে পিঠা খাই আছে। বুঢ়াই বুঢ়ীক মাত নিদি মনে মনে থাকিল আৰু ভাবিলে "বুঢ়ীক পিছত চোৰ ধৰিব লাগিব"। বুঢ়ীয়ে তেতিয়া ভাবিব "মই পিঠা খোৱা কথা বুঢ়াই জানিলে কেনেকৈ? বুঢ়া অন্তৰ্য্যামী নেকি?"

ইয়াৰ পিছত বুঢ়াই গল হেকাৰী "বুঢ়ী আছানে, অ, বুঢ়ী" বুলি মাতিব ধৰিলে। বুঢ়ীয়ে মাত শুনি পিঠা খোৱা ধৰা পৰাৰ ভয়ত ততাতৈয়াকৈ মুখ মুছি বুঢ়াক মাত দিলে। বুঢ়াই পিঠা আনিবলৈ দিলে। বুঢ়ীয়ে পিঠাখন বুঢ়াক খাবলৈ দি ওচৰতে পিৰাত বহিল। বুঢ়াই বুঢ়ীকো পিঠা আনিবলৈ ক'লে। বুঢ়ীয়ে কলে "পিঠা নাই; পিঠা এখনহে পুৰিছিলোঁ। দুয়োজনে পিঠা খনকে ভগাই খাব লাগিব।"

বুঢ়াই কলে "কিয় পিঠা দুখন আছিল দেখোন? এখন কলৈ গল? বুঢ়ীয়ে মনে মনে থাকিল।

তেতিয়া বুঢ়াই কলে "কিয় তুমি এখন খোৱা নাই জানো? মই অন্তৰ্য্যামী। জানিছোঁ নহয়?"

বুঢ়ীয়ে ভাবিলে "বুঢ়াই কেনেকৈ জানিলে? বুঢ়া নিশ্চয় অন্তৰ্য্যামী।" বুঢ়ীয়ে বুঢ়াক অন্তৰ্য্যামী বুলি ভাবি তাই পিঠা খোৱা

কথা স্বীকাৰ কৰিলে। সিদিনাৰ পৰা বুঢ়ীয়ে প্ৰচাৰ কৰিলে যে বুঢ়া অন্তৰ্য্যামী ভূত-ভৱিষ্যত সকলো কথা কব পাৰে। গোটেই দেশতে অন্তৰ্য্যামী বুলি বুঢ়াৰ কথা ৰাষ্ট্ৰ হৈ পৰিল।

এখন দেশত এজন ৰজাৰ উট এটা হেৰাইছিল। ৰজাই উটটোক বিচাৰি আনিবলৈ পালি-প্ৰহৰী দিশে দিশে পঠিয়াই দিলে। কিন্তু ৰাজ্যৰ মানুহে বিচাৰি বিচাৰি উটটো উলিয়াব নোৱাৰিলে। এদিনাখন বুঢ়াই এখন হাবিৰ মাজেৰে মানুহ যাবপৰা সুৰসুৰীয়া ৰাস্তাৰে গৈ আছে ওচৰৰ এখন গাঁৱলৈ এইদৰে গৈ থাকোঁতে দেখিলে যে হাবিৰ মাজত উট এটা। এটা পোৱালি জন্ম দিছে।

ইতিমধ্যে ৰজাৰ কাণত পৰিল অন্তৰ্য্যামী বুঢ়াৰ কথা। অন্তৰ্য্যামী বুঢ়াই হেনো সকলো কথা কব পাৰে। হেৰোৱা বস্তুৰ সন্ধানো দিব পাৰে। ৰজাই দূত পঠিয়ালে। বুঢ়াক আনিবলৈ ৰজাৰ দূত গ'ল। অন্তৰ্য্যামী বুঢ়াৰ ঘৰ পালে। বুঢ়াই দূতক চিনি পালে।

আথেবেথে বহিবলৈ দি তাৰ আগমনৰ উদ্দেশ্য কি সুধিলে। দূতে ৰজাৰ উট হেৰোৱাৰ কথা ক'লে আৰু উটটো বিচাৰি বিচাৰি নাপাই বুঢ়াৰ মাহাত্মৰ কথা শুনি তেওঁক নিয়াবলৈ ৰজাই, দূতক পঠিয়াইছে বুলি ক'লে। বুঢ়াই দূতক আগধৰি যাবলৈ দি নিজে যাবলৈ সাঁজু হ'ল। বুঢ়াই ক'লে "বুঢ়ী ৰজাৰ নিমন্ত্ৰণক্ৰমে মই ৰাজসভালৈ যাব লাগে। ৰজাৰ উট হেৰাইছে মই উলিয়াই দিব লাগে মই মৰিলোঁ। মই মৰিবলৈ ওলালো। তুমিয়ে মোক অন্তৰ্য্যামী বুলি প্ৰচাৰ কৰিলা। এইবুলি কৈ ৰাজ দৰবাৰলৈ বুলি যাত্ৰা কৰিলে ঈশ্বৰৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰি।

বুঢ়া গৈ ৰজাৰ ৰাজসভাত উপস্থিত হ'ল। ৰজাই বুঢ়াক যথাযোগ্য সন্মানেৰে বহুৱালে। তাৰ পিছত ৰজাই উট হেৰোৱা কথা ক'লে। উটটো ক'ত আছে বুঢ়াক 'ঠিকনা' (কড়ি মাৰি গণনাকৰি) চাই উলিয়াই দিবলৈ ক'লে।

বুঢ়াই "মই ঈশ্বৰক ধ্যান কৰোঁ" বুলি কৈ ধ্যানত বহিল।

ধ্যান শেষ কৰাৰ পিছত বুঢ়াই পূৰ্বফালে হাতযোৰ কৰি ঈশ্বৰক প্ৰাৰ্থনা কৰিলে। তাৰ পিছত বুঢ়াই জোলোঙাৰ পৰা কড়ি উলিয়াই হাতত কড়ি লৈ কড়ি কেইটা কপালত লগাই নমস্কাৰ জনাই 'ঠিকনা' (কড়ি মাৰি) চালে।

তাৰ পিছত বুঢ়াই ক'লে উটটো হাবিত আছে। পোৱালি এটা জন্ম দিছে। হাবিখনৰ নামো কৈ দিলে। ৰজাৰ পালি-প্ৰহৰী গৈ সেই হাবিত বিচৰাত উটটো আৰু উটৰ পোৱালিটো পালে।

ৰজাই বুঢ়াক অন্তৰ্য্যামী ঈশ্বৰ যেন মানি এক ঘাগবি টকা আৰু এক বোজা কাপোৰ পুৰস্কাৰ দিলে। সিদিনাৰ পৰা বুঢ়া অন্তৰ্য্যামী বুলি পৰিচিত হ'ল।

চিকাৰী বুঢ়া

এহাল বুঢ়া-বুঢ়ী আছিল। এদিনাখন বুঢ়ী গ'ল গাঁৱলৈ। বুঢ়ীয়ে যোৱাৰ আগতে বুঢ়াক কৈ গ'ল, "চোতালত ধান মেলি দিছোঁ, হাঁহ-চৰাইয়ে খাব ; তুমি চাবা।"

বুঢ়াই তাৰবাৰী এডালেৰে "হাঁ হাঁ" কৰি মুৰ্গী খেদি থাকিল। হঠাৎ তাৰাবাৰীডালৰ কোব মুৰ্গী এটাৰ গাত পৰাত মুৰ্গীটো মৰিল।

বুঢ়ীয়ে আহি দেখে যে মুৰ্গীৰ পোৱালি এটা মৰি আছে। বুঢ়ীয়ে বুঢ়াক সুধিলে মুৰ্গীটো কেনেকৈ মৰিল ?" বুঢ়াই ক'লে "বুঢ়ী চা, মই চিকাৰী বোলে নহয়। এতিয়া মই কেনেকৈ মুৰ্গীটো মাৰিলো ?" বুঢ়ীয়ে সঁচাকৈ আচৰিত হ'ল। গাঁওৰ মানুহবিলাকে কব ধৰিলে, "আমাৰ বুঢ়া বৰ চিকাৰী।"

এখন গাওঁত এটা বাঘে মানুহ, গৰু খাই বৰ অত্যাচাৰ কৰিছিল। চিকাৰী বুঢ়াৰ কথা শুনিলে সিহঁত বুঢ়াৰ ওচৰলৈ গ'ল। বুঢ়াই তেতিয়া ভাবিচিন্তি বৰ অস্থিৰ হ'ল। তথাপি নিজৰ অযোগ্যতাৰ পৰিচয় নিদিলে। বুঢ়াক মদ আৰু ফটিকাৰে সেৱা-শুশ্ৰূষা কৰি সিহঁত গুচি গ'ল।

গধূলি বুঢ়া-বুঢ়ীৰ মেল আৰম্ভ হ'ল।

বুঢ়াই বুঢ়ীক ক'লে, "তুমি কিয় মোক চিকাৰী বুলি কৈ ফুৰিছা। মইতো আচলতে চিকাৰী নহওঁ, হঠাতে মুৰ্গীটো মৰিছিল। এতিয়াতো বৰ বিপদ। বাঘৰ মুখত কালি যেনেতেনে মৰিব লাগিব।"

বুঢ়ীয়ে ক'লে, "তুমিহে কৈছিলা, চিকাৰী বুলি।"

এইদৰে কথা-বতৰা হৈ ৰাতি ভাত খাই বুঢ়া-বুঢ়ী শুই থাকিল। পিছদিনাখন বুঢ়াই সেই গাওঁৰ মানুহৰ পৰা জাঠী আৰু ধনুৰ কাড় লৈ বাঘ থকা ঠাইৰ ওচৰতে থকা গছডালৰ ওপৰত টং সাজি জীৱন মৰণ-পণ কৰি বাঘ অহালৈ অপেক্ষা কৰি ৰ'ল।

ইতিমধ্যে বাঘে মানুহৰ গোন্ধ পাই গছৰ গুৰিলৈ আহিব ধৰিলে। বুঢ়াই বাঘক দেখি ভয়তে বেঙে-মূতা গৰুৰ নিচিনাকৈ থৰ্থৰ্কৈ কঁপিবলৈ ধৰিলে। এনেতে হঠাৎ তাৰ হাতত থকা ধনুৰ পৰা বিষাক্ত কাড় আহি তীব্ৰ বেগে বাঘৰ মুখত পৰিল। বিষ-কাড় বাঘৰ মুখত পৰাৰ লগে লগে ভীষণ গৰ্জনি মাৰি সি মৃত্যুমুখত পৰিল। বুঢ়াই ৰাতি টঙতে ভয়ে ভয়ে কটালে। কিন্তু সি জানিব পৰা নাছিল যে বাঘ মৰিছে ৰাতিপুৱা মানুহবিলাকে বুঢ়াৰ খবৰ লবলৈ আহিল। আহি দেখা পালে যে বাঘ মৰি আছে। সিহঁতে বুঢ়াক অতি উল্লাসেৰে আদৰি নিলে। তেতিয়াৰ পৰা বুঢ়া ডাঙৰ চিকাৰী বুলি জনাজাত হ'ল।

—ঃ অন্ত ঃ—

